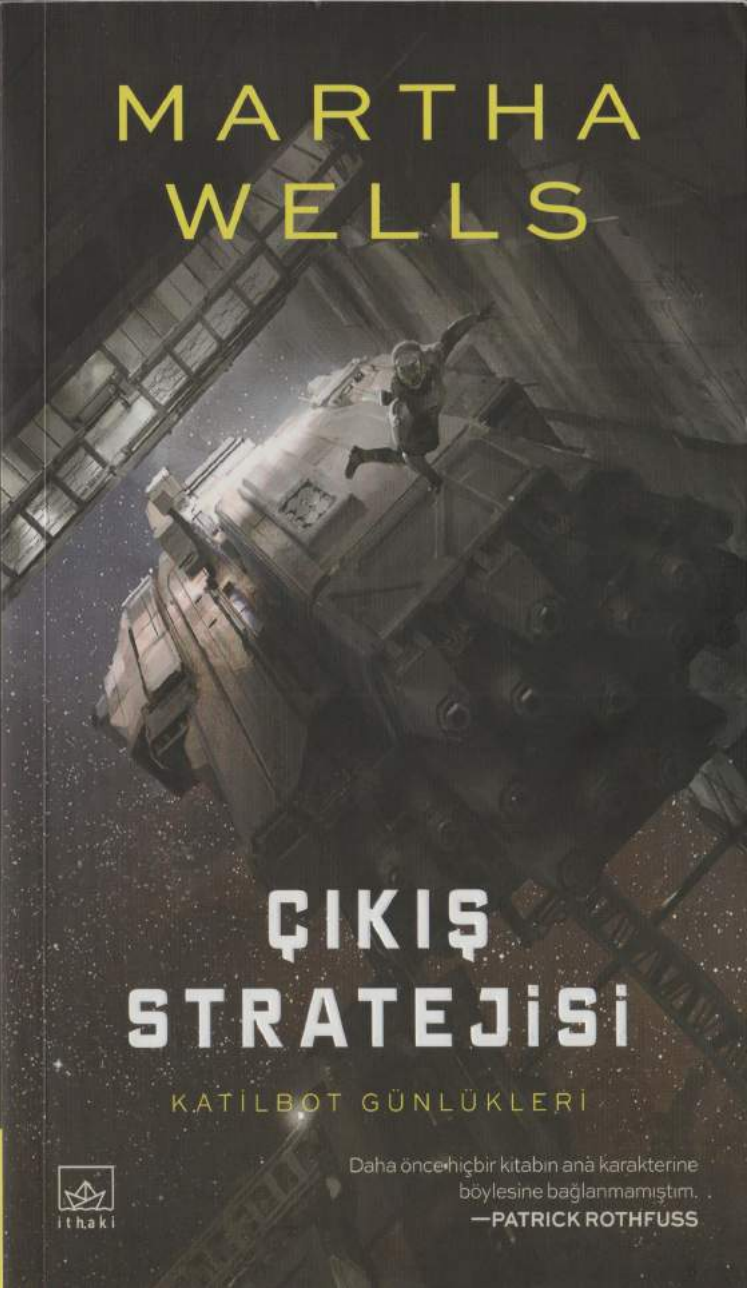
MARTHA WELLS

ÇIKIŞ STRATEJİSİ

KATİLBOT GÜNLÜKLERİ

Daha önce hiçbir kitabın ana karakterine böylesine bağlanmamıştım.
—PATRICK ROTHFUSS

ithaki

Martha Wells

The Wizard Hunters, Wheel of the Infinite'in yanı sıra *The Cloud Roads* ile başlayan Raksura serisi gibi pek çok fantastik romanın yazarıdır. Yetişkin romanlarıyla birlikte genç yetişkin kitaplar ve kısa öyküler yazmıştır. Öyküleri *Black Gate, Realms of Fantasy, Stargate Magazine, Lightspeed Magazine* gibi dergilerde yayımlanan yazar pek çok antolojiye de konuk olmuştur. Yazarın Hugo, Nebula ve Locus ödüllü serisi Katilbot Günlükleri ise son yılların öne çıkan bilimkurgu serilerinden biridir.

Katilbot dörtlemesi, *Çıkış Stratejisi* ile sona ermiş olsa da Martha Wells Mayıs 2020'de çıkaracağı *Network Effect* isimli romanıyla Katilbot'un hikâyesine devam edecektir.

Çıkış Stratejisi
Martha Wells

Orijinal Adı:
Exit Strategy

İthaki Yayınları - 1622

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Editör: *Emre Aygün*
Yayıma Hazırlayan: *Aslı Genç*
Düzelti: *Ece Çavuşlu*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Kapak Görseli: *Jaime Jones*
Sayfa Düzeni ve Başkıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Mart 2020, İstanbul

ISBN: 978-605-7762-87-0

Sertifika No: 46603

© Martha Wells, 2018
Türkçe Çeviri © Cihan Karamancı, 2019
© İthaki, 2020

Bu eserin tüm hakları Donald Maass Literary Agency ve Onk Ajans aracılığıyla yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 40200
oz

Martha Wells

ÇIKIŞ STRATEJİSİ

KATİLBOT GÜNLÜKLERİ 4

Çeviren
Cihan Karamancı

ithaki

1

HaveRatton İstasyonu'na döndüğümde bir grup insan beni öldürmeye çalıştı. Benim de bir grup insanı öldürmeyi ne kadar çok düşündüğüm hesaba katılırsa, ortada adaletsiz bir durum yoktu.

Gemi yaklaşımdaydı ve HaveRatton'ın yayınını almayı sabırsızlıkla bekliyordum. Asgari yeterlikteki bir bot pilot olan Gemi, bir ısı kalkanı jeneratörünün beyni ile kişiliğini taşıdığı için bütün girdileri gözlemliyordum. O sayede navigasyon ikazını geldiği anda gördüm. (Gemi'nin bana kasten ihanet etmeyeceğinin farkındaydım ama bunu kasıtsızca yapma ihtimali yüzde 84'ü buluyordu.)

İkaz, HaveRatton Liman İdaresi'ndendi ve Gemi'ye, özel ticari rıhtımlardaki alışıldık pistine değil de umumi yolcu bindirme bölgesinin sonundaki başka bir kısma yanaşması emredilmekteydi.

Milu'ya giderken burada Gemi'ye bindiğim zamandan kal-

ma istasyon şeması hâlâ hafızamdaydı. Bindirme bölgesinin o kısmının Lİ rıhtımlarının hemen yanında, istasyon güvenlik müdahale timine ayrılan intikal noktasında yer aldığını görebiliyordum.

Tabii bu hiç de şüphe çekici bir durum değildi.

Hedef ben miydim? Belki, muhtemelen? Gemi, GoodNight-Lander Independent'ın, eskiden GrayCris'e ait metruk dünyalaştırma tesisini ıslah çalışmalarını sabote etmek için gönderilmiş olan Wilken ile Gerth'i taşımıştı; o yüzden hedef onlar da olabilirdi. Wilken ve/veya Gerth'in o sırada GI tarafından bir yerlerde alıkonulduğunu umuyordum. GI'ın delil toplanması için HaveRatton'dan rutin bir arama talep etmiş olması da mümkündü.

Sebebin bir önemi yoktu. Gemi'yi bekleyen birileri varsa, rıhtıma yanaştığında benim içinde bulunmamam lazımdı.

Gemi'yi farklı bir rıhtıma yönlendirebilirdim ama bu iyi bir fikir değildi. Öyle bir durumda Lİ yalnızca bunu gemideki birinin yaptığını değil, o birinin manifestoya göre mürettebatsız yahut yolcusuz seyahat eden ve asgari yaşam destek kullanan bot idareli bir kargo taşıyıcısını yönettiğini anlardı. HaveRatton kadar büyük ve ağır silahlı istasyonlar bile saldırı teşebbüsünde bulunan yağmacılar olabilecek anormal yaklaşımlara karşı dikkatli davranmak zorundaydı. (Aslında öyle bir teşebbüs aptallık olurdu, zira bu ebatlardaki bir taşıta, bindirme bölgesinde kanlar içinde can vermekten fazlasını yapabilecek kadar çok yağmacı sığamazdı. Yine de bütün ömrümü güvenlik kontratlarında insanları faciayla sonuçlanacak benzer aptallıklar yapmaktan alıkoymaya çalışarak geçirmiştim.) İstasyon komutası Gemi'ye ateş açacak kadar endişelenebilirdi. Gemi tepkisiz bir varlık olabilirdi ama elinden geleni yapıyordu ve zarar görmesini istemiyordum.

O nedenle iyi ki tahliye elbisem duruyordu.

Onu muharebe botu saldırısından sonra Abene'nin mekiğinden kaçmakta kullanmıştım – işte, keşke hafızamdan silebilseydim dediğim bir diğer anı. (Anıları silmek işe yaramaz. Veri depomdaki şeyleri silebilirim ama kafamın organik bölümlerinde bunu yapamam. Sigorta firması, bütün o toplu katliam hadisesi de dahil hafızamı birkaç defa silmesine rağmen, imgeler hâlâ bitmek bilmez bir tarihi aile dramı dizisindeki hayaletler gibi gözümün önünde canlanır durur.)

(Bitmek bilmez tarihi aile dramı dizilerini severim ama gerçek hayatta hayaletler çok daha sinir bozucudur.)

Daha önceden istasyona varış için hazırlanırken tahliye elbisesini bir malzeme dolabına kaldırmıştım. Gemi nadiren kargoyla beraber yolcu da taşıdığından elbisenin envanterde bulunmadığının anlaşılıp belgelerinin ve ruhsatlarının kontrol edilmesi uzun bir zaman alırdı. Şimdiyse onu koyduğum yerden alelacele çıkardım.

Yakalanmayı gerçekten de istemiyordum.

Çantamı ceketimin altına tıktım ve elbiseyi giyip çalıştırdım. Gemi, yanaşma manevrasını yaparak belirlenen piste sokulurken ben de öbür taraftaki kargo modülü hava kilidinden geçtim. Toplanıp beni seyreden Gemi'nin dronları niye yanlış kapıdan çıktığımı merak ettiler ve bu konuda üzgün üzgün bipliediler. Gemi istasyona kenetlendiği sırada hava kilidinden tüyüp bir kapatma ve kilitleme talebi yolladım. Kendimi Gemi'nin dış yüzeyi boyunca çekerken hafızasındaki son birkaç girdiyi sildim.

Hoşça kal, Gemi. İhtiyacım olduğunda yanımdaydın.

Milu'da yaşananların bir raporu daha hızlı bir taşıyıcıyla gönderilmişse, buraya benden önce rahat rahat ulaşabilirdi (Gemi'nin ilerleyişi taş çatlasa ahesteydi). İstasyondakiler Milu'ya bir GüvBirimin geldiğini, bazı insanları kurtardığını, bir

insan biçimli botu kurtaramadığını, üç muharebe botunu geberttiğini ve bütün bunlardan sonra Milu'dan yalnızca Gemi'nin ayrıldığını biliyor olabilirlerdi.

Arama yaptıklarında içeride olmamam meseleyi bir nebze bulandırırdı. Nasılsa orada bulunduğuma dair bir delile rastlamayacaklardı. Sonuçta gıdaya veya atık boşaltımına ihtiyacım yoktu. Biraz ilave hava tüketmiş ve duşu kullanmıştım ama geri dönüşüm günlüklerini silmiştim. Bir adli tetkikte benden bir ize belki rastlanabilirdi – tabii adli tetkikler eğlence medyasındakilere benziyorsa. Düşünüyorum da, benzeyip benzemediklerine dair en ufak bir fikrim yoktu.

(Kendime not: Gerçek bir adli tetkik nasıl yapılıyormuş öğren.)

İstasyonun yanına vardığımda güvenlik kameraları, dronlar veya başka bir şey var mı diye fiziki bir tarama yaparken bir yandan da yayın ve telsiz sinyalleri aradım. Yakınlarda kenetli başka gemiler vardı ama tek görebildiğim gövdeler ve hacimli kargo modülleriydi. İnsanların dışarı bakıp da uzay elbisesi giymiş o rasgele kaçak GüvBirimin kim olduğunu merak ettikleri geniş bir gözlem lombozu yoktu. Birkaç sinyal almama rağmen hepsi de ya moloz dedektörlerine ya da kargo bot kılavuzlarına aitti. Kargo botlarının modülleri istasyona kilitlemekte kullandıkları manyetik kıskaç hattını izlerken büyük bir kargo taşıyıcısından bir modülü çıkarmakta olan bir bota rastladım. Botun yayın kanalına erişip iş emirlerini kontrol ettim. O esnada üzerinde çalıştığı bot pilotlu taşıyıcının mürettebatı izindeydi ve yolcuları çoktan inmişti. Kargo botuna yeni boş modülü yerine takmadan önce taşıyıcıya girip giremeyeceğimi sordum. Tabii, dedi.

(İnsanlar, botlarına istasyonun dışında gezinen rasgele şahıslara tepki verme gibisinden şeyler söylemeyi asla akıl etmezler. Botlar hırsızlık girişimlerini bildirip geri püskürtmekle görev-

lendirilirler ama onlara, diğer botlardan gelen ricalara cevap vermemeleri söylenmez.)

Boş modül yapısına girip hava kilidine yanaştım. Taşıyıcıyı pinglediğimde o da beni pingledi. Ona rüşvet verecek vaktim olmadığı için az önce kargo botunun hafızasından aldığım resmi istasyon nakil güvenlik anahtarını gönderdim ve içeri girip diğer taraftan rıhtıma çıkabilir miyim diye sordum. Tabii, dedi.

Hava kilidinden geçtim, tahliye elbisesini çıkardım ve onu sokacak bir saklama dolabı buldum. Ana hava kilidinde güvenlik kamerasını ödünç alıp kendime göz attım. Gemi'deyken yolcu tuvaletindeki temizlik birimini kullanarak giysilerimi kandan ve diğer sıvılardan arındırmıştım ama mermi ve şarapnel deliklerini onaracak bir şey bulamamıştım. Neyse ki giydiğim ceket koyu renkliydi ve delikler pek görünür değildi. Ayrıca gömleğimin yakası, ensemdeki devre dışı bırakılmış veri soketini örtmeye yetecek kadar yüksekti.

Çoğu insan zırhsız bir GüvBirim hiç görmediği ve soketin bir eklenti olduğunu varsaydığı için normalde bu bir sorun yaratmazdı. Fakat Gemi'yi saptıran insanlar peşimdeyse, zırhsız bir GüvBirimin bir geliştirilmiş insana benzeyeceğini muhtemelen bilirlerdi.

(Bir ihtimal meseleyi gözümde büyütüyordum. Bunu sık sık yaparım; sebebi kısmen organik bir katilbot olmanın getirdiği kaygıdır. Bu huyumun iyi tarafı, ayrıntılara paranoyakça önem vermemdir. Tabii kötü tarafı da aynen budur.)

Yürüyüşümü ve vücut dilimi daha insansı hâle getirmek amacıyla yazdığım kodu çalıştırdığımdan emin oldum, kendimi taşıyıcının günlüğünden sildim ve ana hava kilidinden istasyon rıhtımlarına çıktım.

Çoktan yayına girmiş ve onun aracılığıyla istasyonun silah tarama dronlarını *hack*leyip beni dikkate almamalarını söyle-

miştim. Önkollarımda iki adet dahili enerji silahı olduğundan silah tarayıcıları *hack*lemem önemliydi. Hele bu sefer daha da önemliydi çünkü çantamda diğer eşyalara ilaveten bir zırh delici mermili silah ile cephane vardı.

Wilken ile Gerth'e ait olan silahı Milu'dan ayrıldığımda almıştım. Saklaması kolay olsun diye dönüş yolculuğunda Gemi'nin alet takımını kullanarak onu sökmeye ve daha kompakt bir şekle sokmaya vakit ayırmıştım. Yani artık sadece asi bir birim değil, zırhlı güvenliği vurmak üzere tasarlanmış bir silah taşıyan asi bir birimdim. Herhalde insanların beklentilerini karşılamak diye buna denirdi.

Fakat artık silah tarayıcılarını kandırmak, Serbest Ticaret Limanı'ndan ayrılırken ilk kez yaptığım zamankine kıyasla çok daha kolaydı. Bunun bir sebebi de karşılaştığım farklı güvenlik sistemlerinin kendine has özelliklerini öğrenmemdi. Fakat asıl yardımı dokunan şey ayaküstü yaptığım tüm bu kodlamaların ve farklı sistemlerle çalışmanın yeni sinirsel yollar ve işlemci alanı açmış olmasıydı. Bunu Milu'dayken, herhangi bir Mer veya Güv-Sistem desteği almaksızın çok sayıda girdiyle neredeyse beynim patlayacak gibi oluncaya dek başa çıkarken fark etmiştim. Sıkı çalışmak adamı sahiden de geliştiriyordu, kim tahmin ederdi ki?

Haritamı izleyerek güvenli (güya güvenli) rıhtım bölümünden ayrıldım ve yaya köprüsünden istasyonun aktarma merkezine doğru yürüdüm. Köprü umumi bindirme bölgesinin uç kısmının ve Gemi'nin yönlendirildiği Lİ rıhtımının üzerinden geçiyordu.

Şimdiye dek paniğe kapılmayacak kadar insan kalabalıklarının içinde bulunmuş, hatta bir geliştirilmiş insan güvenlik uzmanı olduğumu zanneden ve yol boyunca benimle durmadan çene çalan koskoca bir insan kalabalığıyla aynı taşıyıcıda seyahat etmiştim. Gel gör ki hâlâ biraz panik vardı.

Bunu çoktan atlatmam gerekirdi.

Kalabalık bir taşıyıcı yolcusu grubuna karışırken organik kısımlarımdaki her sinir seğirdi. Bunun gibi istasyonlarda insanların ve geliştirilmiş insanların dikkatinin başka yerde olması işimi kolaylaştırır. Herkes bir yabancıdır; herkes yürürken bilgi, iletişim veya eğlence amacıyla yayını kontrol eder. Yaya köprüsü Gemi'nin pistinin önünden geçerken aşağıdaki bindirme katında büyük bir grup tespit ettim. İnsan kalabalığının geri kalanıyla beraber ben de başımı çevirip o tarafa göz attım.

Hepsi de güç zırhı giyen ağır silahlı yirmi üç kişi bir çıkarma operasyonu için sıralanıyordu. Hiçbiri GüvBirim zırhı giymiyordu ve herhangi bir pingleme almıyordum; o nedenle muhtemelen hepsi de insan veya geliştirilmiş insandı. Çeşitli ebatlarda ve donanımda kırk yedi güvenlik dronu bir intikale hazırlık sürüsü halinde başlarının üzerinde turluyordu. Bir istasyon güvenlik dronunu yakalayıp görüntüyü bir zırhın omuz logosuna yakınlaştırdım. Logoyu hemen tanımasam da bir HaveRatton istasyon logosu olmadığını anladım ve ileriki bir imge araması için kaydettim.

HaveRatton İstasyon Güvenliği de oradaydı ama Liman İdaresi bölgesinin girişinden, çıkarma operasyonunu seyrediyorlardı. Demek ki operasyonu her kim düzenliyorsa HaveRatton'la irtibata geçip dışarıdan silahlı bir tim göndermişti. Bu pahalı bir iştir. Ve de endişe verici. Bir delil taraması için güç zırhı giyen yirmi üç insana ve bir güvenlik dronu filosuna ihtiyaç duymazsın.

İstasyon güvenliği kendi dronlarını kullanarak, rıhtım alanını birbirine katan güvenlik şirketini gözlemliyor olmalıydı. Esir İstasyonGüv dronunun kayıt arabelleğini kontrol ettiğimde dinlemeye alınmış neredeyse bir saatlik telsiz trafiği buldum. Dosyayı indirip GüvBirim kelimesi üzerinden bir arama başlattım. Neredeyse ânında sonuç aldım.

GüvBirim. Sence o şey sahiden gemide midir?
İstihbarata göre mümkün. Ben–
Kontrolörü de yanında mıymış?
Kontrolörü falan yok, salak. Bu yüzden onlara asi deniyor ya.
Evet. Hedef bendim.

~

Milu'daki dünyalaştırma tesisi/yasadışı uzaylı kalıntısı çıkarma platformunda Wilken ile Gerth bir GüvBirim olduğumu anlamışlardı. O esnada faydası dokunsa bile bu, yeniden yaşanmasını istediğim bir durum değildi.

Hem de asla.

Arkadaşım GAT, konfigürasyonumu değiştirmiş, bir GüvBirim standart vücut biçimi taramasına uymayayım diye kollarımı ve bacaklarımı birer santim kısaltmıştı. GAT'ın kodumda yaptığı değişiklikler de bazı yerlerimde seyrek, yumuşak, insansı vücut kılları çıkmasına yol açmış ve derimin inorganik parçalarımla buluşma şeklini değiştirerek birer eklentiye daha çok benzemelerini sağlamıştı. Bunlar GAT'ın, insan kuşkularını bilinçaltı bir düzeyde azaltacağını düşündüğü ince ayrıntılardı. (GAT böyle küçümseyicidir zaten.) Koddaki değişiklik ayrıca kaşlarımı ve saçlarımı gürleştirmiş, bu da yüzüme böyle ufak bir değişikliğin yapması gerekenden çok daha farklı bir görünüm kazandırmıştı. Bu hoşuma gitmiyordu ama başka çarem yoktu.

Yine de tüm bu değişimler GüvBirimlere aşina insanları kandırmaya yetmezdi. (Tabii beni daha doğru düzgün incelemeleri bile gerekmeden Wilken ile Gerth'in gözleri önünde düz bir duvara tırmanmam da büyük bir ipucu olmuştu.) Davranışlarımı kontrol edebilirdim (eh, bir dereceye kadar) ama görünümümü de kontrol etmem gerekiyordu.

O nedenle Gemi'deyken GAT'ın şablonlarını kullanarak kodumu geçici bir süreliğine tekrar değiştirmiş ve saçlarımın hızlandırılmış bir oranda uzamasını sağlamıştım. (Hızlandırılmıştı çünkü işi berbat edip yelpazenin çift bacaklı ve kürklü medya canavarı tarafına yaklaşsam bile düzeltme yapacak kadar zaman bulurdum.) Saçlarımı iki santim daha uzatmış, hedefimi bulunca da süreci durdurmuştum.

Sonuçları kontrol etmek için arşivli videolarımdan bir imge almış ve yüzümün Dr. Mensah'ın kamerasıyla çekilen düzgün bir resmini bulmuştum. Genellikle kameralardan kendime bakmam çünkü neden öyle bir halt yiyeyim ki? Fakat o zamanlar hâlâ kontratlıydım ve bütün müşterilerimin yayınlarını topluyordum. Tarih damgasına göre imge, GrayCris bizi avlarken hophopların önünde, Mensah bana güvenmeleri için ötekilere yüzümü göstermemi istediğinde kaydedilmişti.

O eski imgeyi dron kamerasından çekilen mevcut hâlimle kıyaslamıştım. Değişikliklerden sonra artık sahiden farklı ve daha insansı görünüyordum.

Bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Fakat şimdi HaveRatton'a dönmüşken ve henüz tanımlanmamış bir güvenlik kuvveti beni ararken yararı dokunuyordu. Bir sonraki adım giysilerimden ve bariz mermi deliklerinden kurtulmaktı. Aktarma merkezinin sınırında kendimi o büyük yolculuk malzemeleri mağazalarından birine girmeye zorladım.

Bellek çipleri satın almak için istasyon otomatlarından yararlanmıştım ama daha önce gerçek bir dükkâna hiç uğramamıştım. Satışın tamamen otomatik olmasına ve eğlence yayınında gördüklerime dayanarak ne yapmam gerektiğini az buçuk bilmeme rağmen yine de tuhaf bir durumdu. (Tuhaf derken acı verecek seviyede bir kaygıyı kastediyorum.) Neyse ki benim kadar cahil insanlar da vardı anlaşılan çünkü eşikten adımımı

atar atmaz mağazanın yayını bana derhal etkileşimli bir talimat modülü yolladı.

Modül beni dört duvarlı boş satış bölmelerinden birine yönlendirdi. Ona mahremiyet kapısını kapatmasını söylemek o kadar huzur vericiydi ki performans güvenirlik yüzdem yarım puan yükseldi. Bölme nakit kartımı tarayıp bana bir dizi menü sundu.

Seyahat için basit, pratik ve rahat etiketli olanını seçtim. Uzun eteklere, bol pantolonlara, tam boy kaftanlara ve dize kadar inen tunik ile ceketlere bakarken tereddüde kapıldım. Hepsini birleştirmek ve dış dünyayla arama bir tampon olarak bir sürü giysi koymak çekici bir fikirdi ama öyle giyinmeye alışkın değildim ve bunun belli olacağından korkuyordum. (Yürürken ya da sabit dururken ellerimle ve kollarımla ne yapacağımı çözmem bile fazlasıyla zamanımı almıştı; ilave giysiler dikkat çekici hatalar yapma potansiyelimi bir o kadar artırırdı.) Bazıları kültürel işleve sahip fularlar, şapkalar ve diğer baş ile yüz kapatıcılar da cazipti ama bunlar tam da saklanmaya çalışan bir GüvBirimin kullanacağı türden şeylerdi ve ilave güvenlik taramalarına yakalanmamdan başka bir işe yaramazlardı.

O zamana dek iki farklı kıyafet giydiğim için beni neyin daha etkili kılacağına dair az çok bir fikrim vardı. Serbest Ticaret Limanı'ndan çaldıklarımdan pek de farklı olmayan bir çift iş botu seçtim. Boyunu kendiliğinden ayarlayan botlar üzerlerine düşebilecek ağır şeylere karşı biraz koruma sağlasa da bu benim için insanlara olduğu kadar önemli değildi. Botları çok sayıda fermuarlı cebe sahip bir pantolon, veri soketimi örtecek bir yakaya sahip uzun kollu bir gömlek ve bir diğer yumuşak kapüşonlu ceket izledi. Tamam, seçtiklerim üzerimdekilere son derece benziyor, yalnızca siyah ve koyu mavi renkleriyle bir farklılık taşıyordu. Ödemeye izin verdim ve paketler delikten dışarı çıktı.

Yeni kıyafetimi giydiğim zaman eğlence yayınında iyiye benzer yeni bir şov bulmakla ilişkilendirdiğim garip bir hisse kapıldım. Bu giysilerden "hoşlanıyordum." Hem de belki "hoşlanma" kelimesinin tırnak işaretlerini kaldırmama yetecek kadar. Eğlence yayını üzerinden indiremediğim şeylerden çoğunlukla hoşlanmam.

Belki sebep onları bizzat seçmemdi.

Belki.

Daha fazla fermuarlı cebe sahip daha iyi bir sırt çantası da aldım. Giyinmemi tamamladım, eski giysilerimi dükkânın geri dönüştürücüsüne atmayı kabul ettiğim için bir indirim kazandım ve bölmeyi terk ettim.

Aktarma merkezine dönüp kalabalığa karıştıktan sonra yeni eğlence medyası ve taşıma tarifeleri indirmeye başladım. Bir yandan da haber bültenleri için bir yayın araması yürüttüm. İmge araması o güvenlik şirketi logosuna bir isim buldu: Palisade. Onun hakkında da bir arama başlattım.

HaveRatton'dan en kısa sürede ayrılmam ve bellek çiplerini Dr. Mensah'a ulaştırmanın iyi bir yolunu bulmam lazımdı.

Kolumun içine sakladığım çiplerde GrayCris'in bir dünyalaştırma operasyonu kisvesi altında çıkardığı yabancı sentetiklerle ilgili doğrudan doğruya Milu'daki kazıcılardan alınmış bir sürü veri vardı. Wilken ile Gerth'in donanımları arasında bulduğum bellek çipi daha bile ifşa ediciydi. Çipe GrayCris'le olan iş geçmişlerine dair dikkatle düzenlenip sıralanmış, muhabirlere veya rakip bir şirkete verilmeye hazır kayıtlar yüklemişlerdi. Sanırım ellerinde şantaj malzemesi bulundurmak veya GrayCris'in kendilerini öldürmemesini sağlama almak istemişlerdi. Her ne olursa olsun, çip artık benimdi.

Onu ve diğer çipleri Mensah'a bizzat götürmek en güvenli yöntem olurdu ve niyetim aynen öyle yapmaktı. Fakat Mensah'ı

tekrar görmek istediğimden emin değildim. (Veyahut onun beni tekrar görmesini istediğimden.)

Onu düşünmek, şu anda (daha doğrusu asla) uğraşmak istemediğim karmakarışık bir duygu yumağı canlandırdı. Yine de öyle bir kararı hemen (evet, "daha doğrusu asla" burada da geçerliydi) vermek zorunda değildim. Canım ne zaman isterse, kaldığı yere gizlice girebilir ve çipleri bir notla beraber eşyalarının arasına koyabilirdim. (O nota epey kafa yormuştum. Başka seçeneklerim de vardı ama muhtemelen, "Umarım GrayCris aleyhindeki bu delillerin faydası dokunur, imza: Katilbot," yazardım.) Şimdilik hâlâ Serbest Ticaret Limanı'nda mı olduğunu, yoksa Preservation Alliance'a dönüp–

Haber bülteni aramam bir dizi sonuç buldu ve en popüler başlık zınk diye durmama sebep oldu. Neyse ki aktarma merkezindeki büyük taşımacılık hatlarının ofislerinin bulunduğu geniş bir alandaydım ve seyrek kalabalık etrafımdan akmayı sürdürdü. Kendimi zorlayarak en yakındaki ofis girişine girip tescilli yayının reklam ve bilgilendirme videoları gösterdiği kısımda durdum. İdeal bir konum değildi ama sabit kalıp haber makalesine yoğunlaşabileceğim bir yere ihtiyacım vardı.

Dr. Mensah, GrayCris tarafından kurumsal casuslukla suçlanmıştı.

Burada almış olduğum son haber patlağından bu noktaya nasıl gelmiştik? Çok sayıda dava açılmıştı ama tetkik ekiplere uygulanan şiddette saldırganın GrayCris olduğu apaçık ortadaydı. Diğer bütün delillere ilaveten yayın kayıtlarıma ve Mensah'ın elbise kamerasının çektiği, GrayCris temsilcilerinin suçlarını itiraf ettikleri o videoya sahiptik. Eskiden ait olduğum pinti, aptal, savsak firma bile öyle bir işi yüzüne gözüne bulaştıramazdı.

Lakin belli ki bulaştırabilmişti. Üstelik Dr. Mensah bir gayri

ticari siyasal kuruluşun gezegen lideriydi; kurumsal casuslukla nasıl suçlanabilirdi ki? Aslında bu, aklımın erdiği bir konu değildi çünkü bize insan yasalarıyla ilgili eğitim modülleri hiç yüklenmezdi. Fakat yine de kulağa yanlış geliyordu.

İlk öfkemi atlattım ve haber patlağının geri kalanını okumayı başardım. Suçlamayı GrayCris yöneltmişti ama bir dava (yoksa karşı dava mı demeliyim?) açıp açmadıklarını bilen yoktu. Her şey spekülasyonlardan ibaretti çünkü muhabirler Mensah'ı bulamıyorlardı.

Bekle, ne?

E neredeydi öyleyse? Peki ya diğerleri neredeydi? Mensah'ı yalnız bırakıp Preservation'a mı dönmüşlerdi? Araştırabildiğim kadarıyla Preservation'ın kendi gezegen liderlerine yönelik tutumu son derece lakayttı. Dr. Mensah evindeyken güvenliğe bile ihtiyaç duymazdı. Fakat onu, başına her türlü şeyin gelebileceği (hatta geldiği) Serbest Ticaret Limanı'nda yalnız bırakmak aptallıktı.

En yakın şirket logosunu yumruklayasım geldi. Avanak insanlar nasıl güvende kalacaklarını bilmiyor, her yerin o aptal ve sıkıcı Preservation gibi olacağını zannediyorlardı!

Bana daha fazla bilgi lazımdı; belli ki bazı önemli gelişmeleri gözden kaçırmıştım. Zaman cetvelinde geriye giderek ve paniklemeden kapsamlı bir iş çıkarmaya çalışarak ilgili etiketleri aradım. Serbest Ticaret Limanı'nın, muhabirleri yakasından düşürmek için yayınladığı kayıtlara göre Arada, Overse, Bharadwaj ve Volescu aşağı yukarı otuz döngü önce hep beraber Preservation'a gitmişlerdi. Mensah'ın da diğerlerinin peşinden gitmesi gerekirdi ama gitmemişti. Buraya kadar tamam.

Bir sonraki veri noktası başka bir makalenin o kadar derinlerine gömülüydü ki neredeyse kaçıracaktım. GrayCris, Mensah'ın suçlamalara cevap vermek için TranRollinHyfa'ya

gittiğine dair bir basın açıklamasında bulunmuştu ama Serbest Ticaret Limanı bunu doğrulayamamıştı.

TranRollinHyfa da hangi cehennemdeydi?

Umumi yayın bilgi tabanlarında yaptığım telaşlı bir arama bana TranRollinHyfa'nın bir istasyon, üstelik GrayCris de dahil iki yüze yakın şirketin merkezinin bulunduğu başlıca bir göbek olduğunu gösterdi. Demek ki tam anlamıyla bir düşman bölgesi sayılmazdı. Bunun içimi rahatlatmaması ne komikti.

Konuya ilişkin bir sonraki haber patlağı Mensah'ın, GrayCris aleyhine açılan davada Preservation ile Deltfall'u temsilen ifade almak maksadıyla TranRollinHyfa'ya gittiğini öne sürüyordu. Ondan sonraki haber patlağıysa GrayCris'in ona karşı açtığı, muhtemelen uydurma davada ifade vereceğini iddia ediyordu. Ne kadar dehşet vericidir ki konuyla ilgili gerçekten bir şeyler biliyor olabilecek iki kuruluş –Preservation Alliance ile eskiden ait olduğum Serbest Ticaret Limanı'ndaki aptal ve savsak sigorta firması– Mensah'ın kesinlikle TranRollinHyfa'da bulunduğu haricinde resmi bir açıklama yapmamıştı.

Mensah aptal değildi; korunma olmadan düşman şirket bölgesinin yakınına bile gitmezdi. Eğer TranRollinHyfa'ya gönüllü gitseydi, onu zaten bir kez öldürmeye teşebbüs etmiş olan GrayCris'e yapacağı ziyaretin poliçesini satın alması da, uygulaması da çok pahalıya patlardı. Ayrıca sigorta firmasının onu oradan sağ salim çıkarabilmek için savaş gemileri yollamak da dahil her şeyi göze alması gerekirdi. Bu sebepten Mensah'ın Serbest Ticaret Limanı'nda, yani firmanın başlıca intikal merkezinde kalması ve ifade verecek bütün tarafların oraya gelmesi daha güvenli ve dolayısıyla daha ucuz olurdu. Firma o yönde ısrar ederdi.

Kanı: Mensah, TranRollinHyfa'ya gönüllü gitmemişti.

Birileri onu kandırmış, tuzağa düşürmüş veya gitmeye zorla-

mıştı. İyi ama neden? GrayCris öyle bir şey yapacak olsaydı neden bu kadar beklesin, olaya müdahil tanıkların dava açıp ifade vermelerine ve ellerindeki kanıtları muhabirlerle paylaşmalarına yetecek kadar zaman tanısındı ki? GrayCris'i bu kadar paniğe sevk edebilecek ne gibi bir şey olmuş...

Ah. Ha siktir.

2

Gitmem lazımdı, hem de bir an önce. Ve bot pilotlu bir taşıyıcıyla olmazdı. Beni Gemi'de bulamamak Palisade'in arayışını sekteye uğratırdı ama bu çok uzun sürmezdi. Hele kafaları çalışıyorsa, otomatik taşıyıcıları kontrol ederlerdi. Ekstra hızlı yolcu taşıyıcılarının tarifelerine girdim (hayır, doğrudan bir sefere bakmıyordum. Belli ki budalanın tekiyim ama o kadar da değil) ve dört saat sonra bir ana göbeğe doğru yola çıkacak bir tane buldum. Gitmem gereken yere oradan gidebilirdim.

Daha önce hiç böyle yolculuk etmemiştim – en çok da istemediğim için. İlk başta kimlik ve ödeme sistemlerini *hack*lerken silah tarayıcılarını *hack*leme kabiliyetimden kuşku duymuştum. Fakat artık Wilken ile Gerth sayesinde öyle bir bahanem kalmamıştı.

İkilinin nakit kartlarıyla ve çeşitli kimlik işaretçileriyle dolu acil durum çantası yanımdaydı. İşaretçiler deri altına yerleştirilecek şekilde tasarlanıp kimlik bilgileri içerir. Normalde sırf bu

amaç için üretilmiş tarayıcılardan başka hiçbir şey tarafından okunamazlar ama biraz ince ayarın ardından kendi tarayıcım şifreli verileri görebilmişti ve HaveRatton'a yaptığım yolculuk sırasında hepsini tek tek incelemiştim.

Tüzel Kuşak'ta kimlik işaretçileri genellikle taşıyıcıları hakkında bir sürü bilgi içerir fakat bunlar Kuşak dışı yolculara verilen geçici işaretçilerdi. Yolculuk etmeye yetki veren bir gayri ticari siyasal kuruluşa ait bir dizi rakama, menşei ve bir isme sahiplerdi. Belli ki Wilken ile Gerth onları bu yüzden, yani ihtiyaç ânında kimlik değiştirebilmek için yanlarında bulundurmuşlardı. Ticari siyasal kuruluşlar başkalarınınkinden çok kendi insanlarının izini sürmeye meraklıdır. Vatandaş olmayanların, Tüzel Kuşak dahilinde vatandaşlardan, alt vatandaşlardan ve her bir siyasal kuruluşun kendi insanlarını izleyebilmek için uydurduğu diğer bütün kategorilerdekilerden daha kolay seyahat ettiklerini medyada görmüştüm. (İnsanlar gene şanslıydı. En azından onlar kimlik işaretçilerini vücutlarından kesip atabilirlerdi; benim kurtulamayacağım bazı parçalarıma eski firmamın logoları basılıydı.)

Bir umumi konaklama alanına gittim, kapalı bir odacığın parasını nakit kartıyla ödedim ve Parthalos Absalo'dan Jian adlı birinin kimliğini seçtim. Omuz eklemimin etrafındaki deriyi sıyırıp işaretçiyi onun altına yerleştirdim. O kısımdaki acı reseptörlerimi kısmam gerekse de külfetli bir sızıntı yaşanmadı.

Dr. Mensah'ın yanından ayrıldığımdan beri zaman zaman insan taklidi yapmıştım ama ilk defa üstümde beni resmen insan ilan eden bir şey taşıyordum ve bu durumu garipsiyordum.

Hiç hoşuma gitmiyordu.

Bindirme bölgesinin kenarındaki bir büfede bilet parasını ödedim ve hem orada hem de taşıyıcıya binerken hava kilidinde yeni kimliğimi tarattım. İki silah tarayıcısını *hack*lemem ve daha az sayıda eklenti göstermek için hava kilidindeki kişisel tarama sonuçlarında oynama yapmam gerekti. İlişik bir tuvalete ve otomatik yemek dağıtımına sahip özel bir kamara kiralamıştım. (Yemek yemeye ihtiyacım yoktu ama bu bana atık geri dönüştürücüsüne atacak bir şey verirdi ve böylece kontrol eden biri çıkarsa seviyelerde bir anormallik gözükmezdi.) Geminin yayını beni kamarama yönlendirdi. Oraya giderken koridorda sadece dört insan gördüm ve bir holün önünden geçerken beşinin daha seslerini duydum. Amacım yedi döngülük yolculuğun geri kalanı boyunca onları tekrar görmemekti.

Kamaram daha önce bindiğim yegâne yolcu taşıyıcısındakinden daha güzeldi. Bir yatak takımı paketine ve küçük bir ekran yüzeyine sahip bir karyolası, ufacık tuvalete açılan bir kapısı, özel eşyalar için bir saklama dolabı ve bir yemek dağıtım haznesi vardı. Kapıyı kilitledikten sonra oturmakla, hatta çantarını omzumdan indirmekle uğraşmadım. Hâlâ istasyona kenetliyken yürütmem gereken aramalar vardı.

Birini TranRollinHyfa'ya ayırıp haber patlağı aramalarımı yeni anahtar sözcüklerle ve zaman sınırlarıyla genişlettim. Daha bindirme bölgesinde yürürken yeni medyalar indirmiştim. Oyalanmaya ihtiyaç duyacağımı biliyordum.

Neler döndüğünü en azından kısmen çözdüğüm fikrindeydim ve durum hiç iyi gözükmüyordu. GrayCris'in bakış açısından sırayla şunlar olmuştu:

1) Dr. Mensah (kullanılmış, epeyce yıpranmış) bir GüvBirim satın almıştı. O GüvBirim daha sonra ortadan kaybolmuştu ve nereye gittiğini bilen yoktu. 2) Dr. Mensah, taşıyıcılarla Tüzel Kuşak'ın dört bir yanına gönderilen haber patlaklarındaki

bir röportajda Milu'da soruşturma yürütülmesi gerektiğini çünkü GrayCris'in bir dünyalaştırma tesisini terk etmesinin şüpheli olduğunu söylemişti. (Milu konusunu onun değil de muhabirin açması önemsiz.) 3) Milu'da bir GüvBirim ortaya çıkmış ve GoodNightLander Independent'la anlaşmalı bir değerlendirme ekibine yardım ederek a) tesisin gezegene çakılmasını önlemiş ve b) oranın bir dünyalaştırma tesisi değil de yasadışı bir kazı operasyonu olduğuna dair delil toplamıştı.

3a ve 3b'deki haberler daha şimdiden haber patlaklarıyla Tüzel Kuşak'a yayılıyor, Abene ile diğer görgü tanıklarının açıklamaları ve Wilken ile Gerth'in kendilerini kiralayanlar hakkında verdikleri ifadeler de onlara eşlik ediyordu.

GrayCris belli ki Mensalı'ın beni Milu'ya göndererek canlarına okumaya çalıştığını zannetmişti.

Off.

~

Yolculuk, GAT'ın beynimi silebileceğini ima ederek kendini tanıttığı ve Miki'yi bir türlü aklımdan çıkaramadığım yolculuklar kadar stresliydi. Tabii Ayres'le ve kendilerini sözleşmeli köleliğe satan diğer insanlarla olan kadar da.

Herhalde şimdiye kadarki yolculuklarımın çoğu bu kadar stresliydi.

Bu sefer sebep kaygıydı ve her zaman yaptığımı yaparak medya seyrettim. HaveRatton'dayken rasgele indirdiğim yeni dizilerden biri de insanlığın uzayı keşfetmesinin ilk yıllarını konu alan uzun bir tarihi dramdı. Kurgulanmış belgesel olarak listelenmişti (bunun ne anlama geldiğinden ben de emin değilim) ama dizi boyunca güya doğru olan gerçek tarihi bilgilerin yer aldığı kenar çubukları vardı. O zamanlar GüvBirimlerin

bir çeşidinin olduğunu görmek tuhaftı. Bunun için klonlanmış insan parçalarından değil, ağır yaralanmalar veya hastalıklar geçirip vücutlarının Geliştirilmiş Gezgin dedikleri şeylerde kullanılmasına karar veren gerçek insanların parçalarından yararlanıyorlardı. Ana senaryodaki insanlardan bazıları GG'lerden birini insan olduğu zamandan tanıyordu ve hepsi de hâlâ dosttu. GG'ler insan biçimli değillerdi ama görevlerini ve hangi insanlarla beraber çalışacaklarını seçebiliyorlardı. İnsanlarla karşılıklı sohbet ediyor, tavsiye veriyor, bazen kurtarma ekiplerini yönetiyor ve sık sık günü kurtarıyorlardı. Bilgilendirme amaçlı kenar çubukları ikna edici olsa da gördüklerimin doğruluğuna inanmakta zorlanıyordum. İkinci bölümün ortasında durup bir müzikal komediye geçtim.

Yine de medya seyretmekte bir fark vardı çünkü kimsenin beni bir şeye zorlamadığı bir taşıyıcıda güvenle yolculuk ediyordum ve medya seyrediyordum çünkü yaptığım hataları ve kendi açımdan daha bile yaratıcı hatalar yapmayı içermesi kesin bir gelecekte neler olabileceğini düşünmemeye çalışıyordum. O zamana dek bunlardan ilkine alışmıştım ve ikincisine dönmekten nefret ediyordum.

Elimden geldiğince hazırlık yaptım. Taşıyıcının yayınında TranRollinHyfa'yla ilgili ne bulduysam baktım. Bulduklarım HaveRatton'dayken indirdiğim standart turist paketinin güncellenmiş bir versiyonundan pek de fazlası değildi ama yine de bana orada şubeleri veya merkezleri olan şirketlerden pek çoğunun ismini verdi.

Güvenlik şirketi Palisade'in de orada büyük bir ofisi vardı. Acaba buna neden şaşırmamıştım?

Ayrıca güvenlik kameralarını atlatmakta kullandığım kod üzerinde epeyce çalıştım. O kodu müşterim Tapan'ın neredeyse ölümüne sebep olmadan önce RaviHyral'da geliştirmiştim. Bu,

kendimi kameranın kaydından silmemin, açılan boşluğu yürüyüp geçmemden önceki ve sonraki görüntülerle değiştirmemin bir yoluydu. Kusursuz değildi ve onu geliştirmeye uğraşarak hem farklı GüvSistem tip ve markalarında, hem de daha çok sayıda kamerada ve açıda çalışmasını sağlayacak kodlar ekledim.

Solucan deliğinden çıktığımızda yolculuğun ilk ayağının bitmiş olmasından memnundum.

Transit göbeğine yanaştığımızda beni kimse beklemiyordu. Bu da bana en azından Wilken ile Gerth'in sahte kimliklerinin güvenilir olduğunu gösterdi. Orada yalnızca on saat kaldım ve bütün o saatleri bir pansiyondaki ufacık bir odada geçirdim. Bazı yeni diziler indirdim ama zamanımın çoğunu bilgi tabanlarında TranRollinHyfa'yla ilgili ne bulursam toplamaya harcadım. Bu iş nispeten uzun sürdü zira erişmem gereken tabanların çoğu bir şirkete tescilliydi ve aradıklarıma sahip olup olmadıklarını anlamam için bile onları *hack*lemem gerekti. Ayrıca haber patlaklarında her zamanki aramalarımı yaptım. (Mensah hakkında kaygı seviyeme faydası dokunmayan bir sürü spekülasyon hariç yeni bir şey çıkmadı.)

Ayrılık vakti gelmek üzereyken Jian kimliğini Kiran adındaki bir diğeriyle değiştirdim. Bir gizlilik önlemi daha almayı düşünsem de Mensah'ın başına neler geldiğini bilmiyordum ve çoktan geç kalmış olabileceğim düşüncesi fayda sağlamıyordu. O nedenle dosdoğru TranRollinHyfa'ya giden başka bir hızlı yolcu taşıyıcıda yer ayırttım.

Milu'dan kalan, hâlâ kolumun içinde duran bellek çiplerini ve Wilken ile Gerth'in çipini düşünürken tereddüde kapıldım. İçlerindeki bilgilerin artık ne kadar yarar sağlayacağını bilmiyordum.

Fakat farkında olsa da olmasa da Miki o bilgiler uğruna can vermişti.

Onları yanımda GrayCris mıntıkasına götürmem aptallık olurdu. Pansiyon odasında kolumdaki çipleri çıkardım, sonra da bindirme bölgesine yollandım. Yol üzerinde bir alışveriş büfesine uğradım ve küçük bir kargo paketi satın aldım. Wilken ile Gerth'inki de dahil, çipleri koruyucu ambalaja sardım ve paketi mühürleyip adrese Dr. Mensah'ın Preservation'daki çiftliğinde yaşayan evlilik ortaklarını yazdım. (Kargo formu için gereken tüm bilgiler uzun süreli hafıza depomda duran eski firmamın PreservationAux hakkındaki kayıtlarında vardı. Vay canına, aradan ne de çok zaman geçmişti sanki.)

Bir sonraki yolcu taşıyıcıma bindikten sonra özel kamaramda gizlenirken rıhtıma az önce yanaşan bir geminin getirdiği yeni bir haber patlağı yakaladım. Dr. Bharadwaj tarafından Preservation Alliance adına verilen küçük bir demeçti.

Sahiden de kızgın bir hâli olmasına rağmen tanıdık bir insan görmek nedense garip geldi. Bharadwaj yalnızca, Preservation'ın GrayCris'le olan meseleleri çözmek için "adımlar attığını" söylemekle yetinmişti.

Hıh. Karyolaya uzanıp gözümü metal tavana diktim. Rıhtım kıskaçları açılırken geminin umumi yayınında arka plana attığım bir iletişim trafiği yaşanıyordu. Hiç kimsenin beceriksizce insan taklidi yaparak bir yolcu kamarasında saklanmakta olan GüvBirim hakkında gevezelik etmediğini sağlama almak için özel konuşmaları gözlemliyordum. Bharadwaj'ın demecini yedi kere tekrarladım.

Belki de yanılıyordum. Konuşmalardaki duygusal alt metni ve gerçek insanların görünümünü yorumlamanın, aynı şeyi şovlarda ve dizilerde yapmaktan tamamen farklı olduğunu biliyordum. (Öncelikle şovlarda ve dizilerde seyirciyle anlaşılır bir iletişim kurmaya çalışılırdı. Görebildiğim kadarıyla gerçek insanlar ise çoğu zaman ne halt yediklerini bilmezlerdi.) Fakat

Bharadwaj'ın video demecinden çıkarmak istediğim yorum, GrayCris'in Mensah'ı rehin tuttuğu ve Preservation onlarla uzlaşmaya varmak için barışçıl görüşmelerde bulunduklarını en azından ima etmezse rehineyi öldürme tehditleri savurduğuydu.

Demece eşlik eden haber patlağını gözden geçirdiğimde tetkik ekibi GrayCris tarafından katledilen DeltFall'un hâlâ bir beyanda bulunmamış olduğunu keşfettim. Aynı şey tüm bu fiyaskonun yol açtığı teçhizat kaybı ve poliçe ödemeleri sebebiyle altına kaçırarak bedel ödeyecek birilerini fellik fellik aramayla öfke arasında sıkışıp kalan eski firmam için de muhtemelen geçerliydi. Bedel ödemek derken bunu gerçek anlamıyla kastediyorum. GrayCris yeterince yüklü bir rüşvet karşılığında sigorta firmasını susturabilirdi ama şimdiye dek öyle bir şey yapmamıştı. Ama belki de GrayCris'in öyle bir ödemeye gücü yetmiyordu.

GrayCris tüm bunlara yabancı sentetikler, yani uzaylı kalıntıları elde etmek için kalkışmıştı. Artık herkes gerçeği bildiği için elde ettikleri sentetikleri satmaları, geliştirmeleri veya her ne planlamışlarsa onu yapmaları mümkün değildi. Yani onlar da çaresiz durumdaydı.

Tabii bu da hiç iyi değildi.

~

Geminin yerel zamanına göre dört döngü sonra yolcu taşıyıcısı solucan deliğinden çıktı ve TranRollinHyfa İstasyonu'nun yayınını ufak ufak almaya başladım.

İstasyon yakından çok daha büyük görünüyordu. Ana gövdenin altındaki birbirine bağlı üç transit halkasıyla Serbest Ticaret Limanı'nı bile gölgede bırakıyordu. Transit halkaları genellikle istasyonu çevreler, insanların ve geliştirilmiş insanların

yaşadıkları veya her ne yapıyorlarsa onu yaptıkları ana bölümse merkezde yer alır. Tabii bu yalnızca bir tahmin; Serbest Ticaret Limanı'nın transit halkası yakınındaki intikal merkezi dışında o kısımlara girmişliğim hiç olmadı.

Yayını aldım ama reklamlarla tıka basa doluydu. Transit tarifeleri ve hizmet listelerini bastıran şirket reklamları, diğer şirketler onları elemek için ücret ödediğinden çabucak bozularak parazitlenmeye dönüşüyordu. Eh, bundan bana hayır yoktu. Umumi yayından çıktım ve geminin Liman İdaresi yayınını gözlemekte olan telsiz bağlantısına girdim. Orada da reklamlar vardı ama en azından Lİ zaman zaman araya laf sokmayı başarıyordu. O laflardan biri bir navigasyon ikazıydı ve–

Ha.

İkazı mürettebatın tarama ve navigasyon faaliyetlerini yürüttüğü taşıyıcı yayınında açtım. İstasyonun yanında bir savaş gemisi bekliyordu.

Gemi ne yaklaşımda bulunuyor ne de bir iniş pisti bekliyordu. Sadece yerini koruyordu.

Sahibinin kim olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu; navigasyon ikazına savaş gemisinin dışa kapalı yayınında yer alan aptal logo da dahildi. Aynı logo inorganik parçalarıma da basılıydı. İkazın zaman etiketini kontrol ettim. Yerel zamanıma çevrildiğinde aşağı yukarı yirmi döngü öncesine aitti.

Geminin başka bir kontrat sebebiyle burada bulunması mümkündü ama bu büyük bir tesadüf olurdu. Savaş gemileri hızla yol almak ve bir şeyleri havaya uçurmak dışında amaç taşımazlar ve de ticari ve gayri ticari siyasal kuruluşlar arasındaki antlaşmalar sebebiyle onları içeren kontratlar bir hayli çetrefillidir.

Mensah'ın GrayCris'le müzakere etmek için TranRollin-Hyfa'ya gönüllü olarak gitmesi halinde poliçenin bir savaş gemisi

gerektirecek kadar büyük olabileceğini zaten düşünmüştüm. İyi ama öyleyse neden istasyona yanaşmamıştı? Mensah'ın kurtarılmaya falan mı ihtiyacı vardı? Bana istihbarat lazımdı ve onu elde etmenin tek bir yolu vardı.

İstasyona geliş trafiği yoğundu ve yirmi yedi dakikalık bir yanaşma gecikmesi gösteriyorduk. Yirmi yedi dakika aptalca bir şey yapmama yeter de artardı bile.

Geminin telsiz kanalına girdim. Lİ'nin reklamların arasına sokmayı becerebildiği yaklaşım protokolü, telsizlerin tüm sinyal, ses ve yayın trafiğini almaya ayarlanmasını şart koşuyordu. Gemiler tıka basa dolu istasyon yayınını es geçebilsinler ve diğer gemilerin yayınlayabileceği ikazları yahut alarmları alabilsinler diye böyle bir yola başvurulmuştu.

Telsiz sisteminin yardımı olmadan onları sınıflandırıp ayırmak daha zordu ama neyi aradığımı biliyordum. Altı dakika sonra buldum da: Firma savaş gemisinin bir müzik numunesindeki melodi gibi telsiz sinyalinin etrafına dolanmış şifreli yayını. Yayına girip anahtarı uyguladım ve –hata yapıyor olabilirdim; istihbarata bu kadar çok mu ihtiyacım vardı? Evet, evet, vardı. Mensah'ın bir görev icabı mı yoksa baskı altında mı burada bulunduğunu öğrenmeliydim– savaş gemisinin bot pilotuna bir ping yollayıp ona gizlilik modunda olduğumu söyleyecek kodu ekledim.

Bot pingi teyit etti. Şifrenin anahtarına sahip olduğum ve doğru selamı kullandığım için beni de firma malı olarak algıladı. Aksi yönde bir talimat almadığı sürece bir diğer firma botu olarak tanımadığı bir şeyin kendisiyle irtibata geçtiğini müretebatına bildireceğini sanmıyordum. Başka bir GüvBirim beni derhal ihbar ederdi ama sonuçta bir GüvBirim ne olduğumu ve burada bulunmamam gerektiğini anlardı.

Dışarıdan kurulan bağlantının fark edilmediğini sağlama al-

mak için kulak kesilerek bekledim. Alarm verilmedi. Gemideki yayın trafiğinin hafif ve çoğunlukla uyku modunda olduğunu kestirebiliyordum. Bir şey bekliyorlardı.

Kendimi zihnen hazırlayıp bot pilota *Durum: Güncelleme (gizli)*, komutunu yolladım. Birbirinden uzun üç saniyenin ardından bir veri patlağıyla dönüş yaptı. Teyit edip bağlantıyı kopardım.

Yeniden kamaranın tavanına odaklandım. Şanslıysam hiç kimse bot pilotun irtibat günlüğünü kontrol etmezdi. Bana karşılık firmaya ücret ödenmişti ve envanterden çıkarılmıştım ama Mensah olmadan firma mıntıkasında yasal bir statüye sahip değildim. Burada olduğumu anlarlarsa istasyon yetkililerini benden haberdar edebilir, beni yakalayıp zorla bileşenlerime ayırmaya karar verebilir veya ikisinin arasında bir şey yapabilirlerdi.

Veri patlağını izleyicilere ve zararlı yazılımlara karşı kontrol ettim, sonra da açtım.

Eh, bu... potansiyel bir faciaydı. Savaş gemisi TranRollinHyfa'ya vardıktan kısa süre sonra kontrat *Geri Al: Aktif* durumundan çıkıp *Geri Al: Tarafsız Kesimin Erişim Yasağı Sebebiyle Askıda, Gerginlik Kontrat Parametrelerini Aşmakta* durumuna geçmişti. Yani savaş gemisi tehlikedeki bir müşteriyi geri almaya gönderilmişti ama geri alma süreci müşterinin ödeme gücünü aşmanın ötesinde bir şey tarafından engellendiğinden operasyon durdurulmuştu. Müşterinin kimlik kodu kontratımdakiyle aynı olup Mensah'a aitti. Demek ki bu, onun gezegen tetkiki için imzaladığı ilk güvenlik poliçesinin bir uzatmasıydı. Tamam, bu işlerin böyle yürüdüğünü şimdiye dek bilmiyordum ama sonuçta Mensah'ın en azından firmanın elindeki istihbara göre burada olduğu doğrulanmıştı.

Ve o kahrolası savaş gemisi orada öylece bekleyip bu konuda hiçbir halt yemiyordu. Herhalde GrayCris bir yolunu bulup

TranRollinHyfa'nın yanaşmaya ve operasyona izin vermemesini sağlamıştı. Bunun anlamı da TRH güvenliğiyle çatışmaya girmeden firmanın silahlı geri alma timinin istasyona çıkamayacağıydı ve firmaya öyle bir şeye yetecek kadar ödeme yapılmamıştı.

Durum bildirimindeki diğer kod *İkincil Müşteri Durumu: Kefalet* idi. Bu neredeyse ilkinden de beterdi – anlamı, poliçede ismi geçen başka birinin (haber patlağında Preservation'a döndükleri yazmadığından büyük ihtimalle Pin-Lee, Ratthi veya Gurathin'in) firma korumasından çıkıp ortadan kaybolduğuydu. Bir savaş gemisi ile silahlı bir istasyon arasındayken ortadan kaybolmanın tek bir yolu vardı: bir mekiğe binmek, işlevsel yasağı aşmak için silah taşımadığını tasdik ettirmek ve yanaşma izni almak.

Kısacası artık bir değil dört kişi için endişelenmem gerekiyordu.

~

Beklemek stresliydi ve taşıyıcı yaklaşımını tamamlayıp yanaşma prosedürlerini uygularken gözde dizim *Mabet Ayın Doğuşu ve Batışı*'nın bir bölümünü seyrettim. Sonunda geminin yayını inme zamanının geldiğini bildirdi.

Buraya gelen bütün hızlı ve bot pilotsuz taşıyıcılar arasında bunu seçmemin sebeplerinden biri de kırk üçü beraber seyahat eden 127 yolcusunun bulunmasıydı. O yolcular beni hayal kırıklığına uğratmayıp tek bir gürültücü ve şaşkın kalabalık halinde gemiden paldır küldür indiler. Onlarla çevrili olarak yürüdüm ve bindirme katını geçip yükseltilmiş yaya köprüsünün saydam borusuna girdim. Diğerleri kendilerini alışveriş ve reklam peronlarına kaptırarak seyrelmeye başlarken ben yürümeyi sürdürdüm.

O noktaya kadar üç silah tarayıcısını saptırmış ve muhtelif dron güvenlik kameralarının yasaklı yayınlarını *hack*lemiştim. İnen yolculara uygulanan güvenlik önlemleri, uğradığım diğer transit halkalarında ve istasyonlarda olandan daha sıkıydı. Hatta umumi yayınını güvenlik bilgilerine ve resmi duyurulara baskın gelecek kadar çok reklama satan bir istasyon için aşırı sıkı olduğu söylenebilirdi. (Yayının haritalandırma işlevini hangi insanların ve geliştirilmiş insanların kullanmaya çalıştığı kolayca anlaşılıyordu çünkü yolları devamlı kapalı çıkışlarla ve duvarlarla kesiliyordu.)

Ayrıca en az dört farklı teşhis taramasına maruz kalmıştım. Bu taramalar genellikle rasgele kaçak GüvBirimleri değil de istasyon güvenliğinin takibe aldığı bilinen insanları veya geliştirilmiş insanları aramakta kullanılır. (Kaçak GüvBirimler eğlence programlarının öne sürdüğü kadar yaygın bir sorun değildir.) Yine de GAT'ın sözünü dinleyip konfigürasyonumu değiştirmesine izin verdiğim için memnundum. Hatta daha önce paranoyakça gözükenler de dahil, aldığım her önlem için memnundum.

Etrafta silahlı güvenlik devriyeleri tespit etmesem de ilave dronlar mevcuttu. Bu daha küçük dronlar alışageldiklerimden farklı bir markaya ve konfigürasyona sahipti. Sorgularımı saçma sapan reklamları engelleyecek şekilde ayarladıktan sonra hem haber yayınında hem de limanın umumi rıhtım tahsisi listesinde bir indirme ve arama yürütmeye başladım. Reklam yığınlarının arasından güç bela geçmeyi becerebilmiş liman haritasına göz attım ve istasyonun aktarma merkezine çıkan yaya köprüsüne yöneldim.

Taşıyıcım ikinci transit halkasına yanaştığı için, asansör kapsüllerine binmek istemiyorsanız tırmanmanız gereken bir sürü rampa vardı. Ben de öyle yaptım. Pingler alınamama rağmen

istasyon rehberine attığım bir bakış burada kiralık GüvBirimlere sahip iki güvenlik şirketi –EinoArzu ve Stockade Kumaran– olduğunu gösterdi. Palisade bir güvenlik şirketi olarak listelenmesine rağmen GüvBirim tedarik ettiği yazmıyordu. Bu illaki GüvBirimleri olmadığı anlamına gelmezdi; eğer varsa onların reklamını yapmıyorlardı, o kadar.

Bu noktada bana karşı kullanılabilecek GüvBirimler hakkında pek endişelenmiyordum. GüvBirimler beni görür görmez (daha doğrusu pingler pinglemez) asi bir birim olarak tanımlayabilirlerdi ama onlar transit halkalarında asla kullanılmazlar. Güvenlik şirketleri insanların paniklememeleri için bizi (onları) kargo olarak limandan nakleder. Tabii her şeyin bir ilki vardır ama bir GüvBirimle karşılaşma ihtimalim, olsa olsa yüzde on beşti.

Zaten kullanılsalar bile evvela beni bulmaları gerekirdi. İnsan yönlendirmesi olmaksızın idari modülleri GüvBirimlerin sistemleri *hack*lemelerine veya benim *hack*lerimi aramalarına izin vermezdi. (Ayrıca GrayCris'in ne kadarlık bir *hack*lemeden sorumlu olduğumu bildiğini sanmıyordum.) Yalnızca muharebe GüvBirimleri bir insan denetçi olmadan *hack*lerimi tespit veya bertaraf edebilirdi.

Tüm bunlara rağmen tedirginlikten insan derim karıncalanıyordu. İlave güvenlik, kurduğum bir teoriyi desteklere benziyordu. Yoksa hipotez mi demeliyim? Her neyse, kafamdaki fikre göre eğer Bharadwaj'ın haber patlağındaki demeci GrayCris'e verilen bir mesaj, Preservation'ın Dr. Mensah'ı kurtarmak için işbirliği yapacağını gösteren bir işaretse, Mensah'ın tutuklanma ve TranRollinHyfa'ya gitme yahut bir şekilde götürülme demeçleri de birer mesajdı. Hem de bana yönelik birer mesaj.

GrayCris, Mensah'ın haber patlaklarını kullanarak bana Milu'ya gitmemi emrettiği görüşündeydi. Dolayısıyla onların da haber patlaklarını kullanarak beni buraya çekmeleri akla yatkındı.

Bu harika bir teori/hipotez değildi. GrayCris nasılsa Mensah'ı ele geçirmişti; o yüzden beni niye isteyebileceklerini bilmiyordum. Milu'ya uğradığımın farkındaydılar; bir kucak dolusu suçlayıcı veriyle beraber oradan ayrıldığımdan şüpheleniyor olabilirler miydi? İyi de Milu artık GoodNightLander Independent'ın elindeydi ve onlar da orada suçlayıcı veriler arayacaklardı ve de durumdan kendi haber patlaklarıyla alenen yakınacak kadar kızgın olmalıydılar. GrayCris'in peşime düşmesi veya Mensah'ı kaçırması bunu değiştirmezdi.

Fakat onlar birer insandı – insanların neyi neden yaptıklarına kimin aklı erer ki?

Yine de ortada bariz bir gerçek vardı: Mademki artık buraya gelmiştim, buradan ayrılabilmeyi sağlama almalıydım. Konu açılmışken, erişim sağladığım güvenlik yayınlarından teknik özellik ve bilgiler alıp daha sonra üzerlerinde çalışmak için bir kenara kaldırdım.

Bir insan ve geliştirilmiş insan kalabalığıyla sarılı olarak son rampayı da tırmanıp aktarma merkezine çıktım. Mekânda ucuz pansiyonlara ve alışveriş büfelerine sahip tali bir yolcu alanı yoktu. Aktarma merkezi dosdoğru çok katlı pahalı mağazalara ve ofislere açılıyordu. O mağaza ve ofislerin çoğu upuzun kuleler halinde üst üste duran veya yukarıdaki boşlukta asılı kalan kürelerin içindeydi. Yayın, uçan ekran yüzeylerinde, dev şelalelerin holografik heykellerinde, ağaçlarda ve soyut sanat zımbırtılarında birbiriyle yarışan bir videolar, reklamlar, talimatlar ve müzik labirentiydi. Seyrettiğim şovlarda buna benzer –hatta bundan daha abartılı– sahnelerle karşılaşmamış değildim ama ilk elden görmek bir başkaydı. Evvela kamera açılarım şovlardaki kadar iyi değildi. Ayrıca etrafta gelişigüzel gezinen insanlar ve geliştirilmiş insanlar manzaranın içine ediyorlardı.

Ah, tabii indirilecek birbirinden güzel dosyalar da cabasıydı. HaveRatton'dakilerden ve Serbest Ticaret Limanı'ndakilerden çok daha fazla sayıda eğlence yayını cezbedici bir şekilde boşlukta asılı durmaktaydı. Bir-iki tanesini rasgele seçip indirmeye başladım. Sorgularımdan biri istasyonun turistlere ve de aktarma yapan yolculara yönelik kısaltılmış fihristini değil de sakinlere ayrılmış aslını bulmuştu ve onu incelemek için sabit durabileceğim bir yere ihtiyacım vardı. Alt katlardaki kürelerden birine yollandım.

Geldiğim yer pek çok insanın ve geliştirilmiş insanın girip çıktığı büyük bir mağazaydı. Biraz alışveriş yapabilirdim. Nasılsa daha önce de (bir kere) yapmıştım. Sorun yoktu.

Girişe çıkan rampayı tırmanırken gevşemeye ve meşgul görünmeye çalıştım. Mağazanın yayın reklamları oranın gelişmiş yaşam tarzları sattığını söylüyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve yayındaki açıklamaların yardımı dokunmuyordu. Etrafta gezinen insanlardan bazılarının bile şaşkın bir hâli vardı. Onlarla beraber insanların uçan bir ekrana baktıkları merkezi bir alana çıktım. Ekranda ürünler mi sergileniyordu? Yoksa ürünlerden esinlenen sanat ve müzik mi? Umduğum gibi kapalı bir bölme değildi ama en azından sorgumun sonuçlarını ve istasyon fihristini gözden geçirirken öylece dikilip bön bön bakmama bir bahane teşkil ediyordu.

Bir şirketin kimlik koduna –gelen taşıtlar fihristindeki yegâne şirket koduna– sahip bir mekiğin kaydıyla karşılaşınca şaşırmadım. Preservation ekibi o mekiği savaş gemisinden buraya gelmekte kullanmıştı.

Böylesine yakında olduklarını öğrenmek... garipti. Mekiğin ebatları göz önünde bulundurulursa muhtemelen onun içinde kalmıyorlardı. Liman İdaresi'nin korumalı sistemlerini biraz dikkatlice kurcaladıktan sonra yanaşma irtibat fihristini indir-

dim ve mekiğin girdisini bir istasyon otelinin fiziki adresiyle eşleştirdim.

Yaptığım ihlalin izlerini Lİ'nin sisteminden sildiğim sırada üç haber aramasının sonucunu aldım ama hepsi de Serbest Ticaret Limanı'ndan gelen eski haber patlaklarıydı. Mensah'ın nerede olduğuna, ne yaptığına ve niye ortadan kaybolduğuna dair daha başka işe yaramaz spekülasyonlar işte.

Sorgularının hiçbirinden Mensah'la ilgili bir sonuç çıkmadı.

Fazla seçeneğim yoktu. Preservation'dan gelen ekip Mensah'ın salıverilmesinin pazarlığını yapmak için burada bulunuyor olmalıydı. Preservation sigorta firmasının TranRollinHyfa'daki yanaşma yasağını ihlal etmesine yetecek parayı denkleştirinceye dek ellerinden başka bir şey gelmezdi. Harekete geçmeden önce bana istihbarat lazımdı ve potansiyel tek kaynağım onlardı.

Mağazadan ayrıldığımda insanların yaptıkları gibi ekranların etrafında amaçsızca bir tur atmayı ihmal etmedim.

Gidip bazı eski dostları görmeliydim.

3

Otel, aktarma merkezinin karşı ucunda, yüzde altmış daha az yaya ve dron trafiğinin bulunduğu daha tenha bir alanda, çok katlı bir plazanın yanındaydı. Çevresindeki bütün yapılar ofis blokları yahut oteller olup hepsi de dev birer koni veya silindir biçimindeydi. Tek istisna, büyük bir holografik orman görüntüsüyle istasyonun gözlerden saklamaya çalışmış olmasına rağmen yerini koruyan isyankâr ya da modası geçmiş bir küreydi.

İnsanların ve geliştirilmiş insanların etrafa dizilmiş masa ve sandalyelerde tek başlarına veya gruplar halinde oturarak sohbet ettikleri, ekranlardan eğlence medyası seyrettikleri ya da yayınlarında çalıştıkları çok katlı plazalardan birini katettim. Gözetim sıkı olduğu için oraya gelirken yazdığım yeni kodlardan birini devreye soktum.

Bir GüvBirime daha az benzemenin başka yollarını düşünüp taşınmıştım. (Bariz bir seçenek bir şeyler yiyip içermiş gibi davranmaktı ama bu hassas bir seçenekti. Mecbur kalırsam öyle

bir şey yapabilirim ama yalnızca kısıtlı bir süre boyunca. Bir sindirim sistemim olmadığından, dışarı atıncaya dek gıdaları ciğerlerimden ayırdığım bir bölümde saklamam gerekir. Evet, bu kulağa geldiği kadar berbat bir şeydir.) Sonunda daha az belirgin ve iğrenç bir şeyde karar kılmıştım. İnsanlar, hatta geliştirilmiş insanlar bile yayında konuşurlarken düşüncelerini içlerinden seslendirirler. Ben de arka planda çalışarak işte o çene hareketlerini taklit etmemi sağlayacak kısa bir kod dizisi yazmıştım. (Hareketlerde şablon olarak kullanmak üzere *Mabet Ay*, *Ateşin Efsaneleri* ve *Yarına Doğru*'dan bazı diyaloglar seçmiştim.) Otele doğru plazada ilerlerken omuzlarımın gevşek ve yüz ifademin dalgın olmasına özen gösterdim. Kendime bir göz atmak amacıyla plazayı seyreden dronlardan birinin kamera yayınına bağlandım. İnsan soluma düzenlerini ve rasgele gerçekleşen ufak tefek hareketleri taklit etmemi sağlayan önceki kodumla beraber kullanıldığında sonuç mükemmeldi. Eh, benim için öyleydi. En iyisi yüzde 98 mükemmeldi diyelim.

Preservation grubunun oteli saydam duvarları ve geniş bir kapı aralığı olan büyük, teraslı bir girişe sahipti. Yapının saydam bir üst katından üst katlarından birinden istasyonun taşıma boruları geçiyor, böylece boru vagonları zinciri geldiği zaman yolcuların inip binmeleri seyredilebiliyordu. (Tabii ben onları yüksekten uçan dronlarla da görebiliyordum ama plazadaki diğer insanlar öyle bir şey yapamıyordu.)

Plazadaki masalarda oturan iki potansiyel düşman tanımladım.

Otel girişinde kısa komedi videolarının oynadığı uçan bir reklam ekranını seyretmekte olan bir insan ve geliştirilmiş insan kalabalığına karıştım. (Videolardan bazıları hiç fena değildi; onları kalıcı hafızama kaydettim.) Üstelik bu sayede otelin güvenlik sistemine sızarken dikilebileceğim bir yer bulmuş oldum.

Gerekirse kullanmak için RaviHyral kod programımın gelişmiş versiyonunu hazır bekletiyordum.

Video ekranı tekrarlamaya başladığında bir diğer insan grubunu takip ederek girişten geçtim. Muhtemelen kendinden emin bir izlenim veriyorum ama kemerli kapı aralığındaki tarama insan derimin tüylerini diken diken etti. Buraya gelmekle nasıl bir risk aldığımın farkındaydım.

Lobi koltuklarla donatılmış bir dizi geniş platformdu. Hepsi de farklı bir hava durumunun sergilendiği gezegen göğü simülasyonlarıyla dolu devasa biyosferler yukarıdan sarkıtılmıştı. Güya oturma platformlarını örterek bir miktar mahremiyet sağlamak için oradaydılar ama aslında kenarlarına güvenlik sisteminin kameraları ve tarayıcıları yerleştirilmişti. Kendimi kameralardan seyrederken hepsi de geliştirilmiş insan olan dört tane daha potansiyel düşman tespit ettim. Biri açıkça yayında tarama sonuçlarına bakıyor, diğerleriyse etrafta dolanarak görsel incelemede bulunuyordu.

GrayCris'e mi yoksa Palisade'e mi mensup oldukları belli değildi ama eğer öylelerse otel buradaki varlıklarından haberdardı. Beni arayıp aramadıklarını saptayamadım; güvenlik telsiz yayınında mevcut bir ikaz yoktu. Her türlü kapüşon, şapka, fular takan veya yüz kapatıcı bir dövmeye, kozmetiğe, süslemeye sahip olan geliştirilmiş insanlara yoğun bir ilgi gösterseler de bana –kapüşonu inik alelade tipteki bir geliştirilmiş insana– ikinci kez bakmadılar bile.

İşte bu yüzden insanlar kendi güvenliklerinden sorumlu olmamalılar.

Rampadan resepsiyon platformuna çıktım, gelenleri bir büfeye yönlendiren karşılayıcı bir müzikli temaya sahip yayına uydum ve Gerth'in nakit kartlarından biriyle bir oda tuttum.

Evet, Gerth'in parasını harcamaktan hoşlanıyordum.

Platformun arka çıkışından kapsül kavşağına çıktım ve beş insanla beraber, gelen ilk kapsüle bindim. Dışarıyla bağlantısı olmayan kısıtlı sistem sizi ya otelin yayını tarafından kimlik işaretçinizle bağdaştırdığı oda kısmına ya da lobilere ve umumi eğlence kısmına götürüyordu. Kapsülün bizi geliş sıramıza göre kendi kısmımıza bırakması bana sistemi faaliyet halindeyken gözlemleme ve kodunu kopyalama fırsatı sundu. Beni kendi kısmıma bırakmasının ardından yayındaki haritayla odamı buldum.

Kapı otelin kimlik işaretçimle bağdaştırdığı izinle açıldı ve o harikulade anda içeride hiçbir kamera veya sesli izleme cihazı bulunmadığını keşfettim. Salak otel. Muhtemelen bunun için fazladan para bile ödemiştim.

Yine de oda, yolcu taşıyıcılarda kaldığım kamaralardan daha büyük ve çok daha lükstü. İçeride hızlı bir tur atarak anomali taraması yaptım, sonra da çantamı bırakıp yatağa uzandım. (Yatak kocamandı. Neden banyoda tek bir havlu askısı varken orta ila iri cüssedeki dört insanın rahatça sığabileceği bir yatak koymuşlardı ki? İnsanların havluyu paylaşmaları mı gerekiyordu?) Lüzumsuz derecede büyük yatağın karşısındaki duvar boydan boya ekran yüzeyiydi. Arkadaşlık etsin diye *Mabet Ayın Doğuşu ve Batışı*'nın bir bölümünü orada oynatmaya başladım –oha, uzak çekimlerde insanlar hemen hemen gerçek boylarındaydı– ve ardından işe koyuldum.

Odalardan kamera yayını gelmiyordu ama koridorlardaki kameralar bağlantı geçitlerinden geçen ve taşıma kapsüllerini kullanarak lobilerden üç kısımlık lokanta ve kulüp alanlarına gidip gelen insanları ve geliştirilmiş insanları çekiyordu. (Artık "kulüp" her ne demekse. Orada yaşananlar sözlüğümdeki tanıma uyar gibi gözükmüyordu.) Ayrıca boru treni katına giden bir taşıyıcı bağlantısı mevcuttu.

Tuzaklara karşı gözümü açık tutarak sisteme dikkatle girdim. Oda kameraları olmadığı için bu işi zor yoldan halletmem gerekecekti.

Korumasız tesislerdeki çoğu gözlem sistemi gibi bu da çektiklerini devamlı kaydetmiyordu ve güya bir bekleme süresinin ardından arşivlerini siliyordu. Dikkat ederseniz "güya" diyorum. Otel elbette kaçak veri topluyordu.

Veri toplama yalnızca umumi alanlardaki ve koridorlardaki diyaloglara uygulanıyordu ama benim ihtiyacım da zaten buydu. Son yirmi döngünün depolanmış arşivlerini buldum, onu işleyen programlardan birini ele geçirdim (sıkıcı konuşmaları, bir insan ya da bot denetçiye incelenmek üzere gönderilmesi gerekecek işe yarar kısımlardan ayırıyordu) ve programı, anahtar kelime dizim üzerinden arama yapmaya yönlendirdim.

Sekiz dakika otuz yedi saniye sonra ele geçirilmiş programım çok sayıda sonuca ulaştı. Zaman etiketlerini not ettim, ardından programı tescilli finansal bilgi toplasın diye tekrar işe koştum. Zaman etiketleri hangi arşivlerdeki kamera görüntülerine bakmam gerektiğini söyledi.

Geçici belleğimde biraz yer açtım, ilk arşivi indirdim ve taramalara başladım. Toplanan veriler üzerinde daha hızlı ve verimli bir yüz tanıma taraması yapmaktansa her şeyi bizzat gözden geçiriyordum. O tür taramalar çoğu şart altında sadece yüzde 62 güvenilirdir ve bu yarım yamalak bir firma güvenlik işi için yeterli olsa da hedeflerimi gözden kaçırmak istemiyordum. Boşa geçen sekiz dakikanın ardından yüz taraması yapmamakla hata ettiğimi anladım çünkü daha ilk geçişte bir koridorda bir kapsül kavşağına doğru yürüyen Ratthi'nin bir görüntüsünü yakaladım. Zaman etiketi on altı saat yirmi yedi dakika öncesine aitti.

Tamamdır.

Kamera görüntülerini incelemeyi sürdürdüm. Ratthi'nin de

öyle yapması veya en azından biraz etrafına bakınması gerekirdi çünkü kavşağa peşinden iki potansiyel düşman geldi. Aynı kapsüle binmeye kalkışmasalar da güvenlik sistemine erişimleri olduğu belliydi, zira Ratthi'yi lobide tekrar tespit ettiğimde onlar da oradaydı. Onu önce otelin alt katındaki mağaza ve otomat alanlarına, sonra da odasına kadar takip ettiler. Artık otelin o bölümüne yoğunlaşacağımı bildiğimden diğer kamera yayınlarındaki videoların büyük bir kısmını eleyebildim ve üç dakika içinde hem Gurathin'i hem de Pin-Lee'yi saptadım. Üçü de ne zaman dışarı çıksalar takip ediliyorlardı.

Burada oldukları GrayCris tarafından çok büyük ihtimalle bilindiği için bu beklenmedik bir durum değildi. Fakat görüntüleri incelerken bir yandan da arka planda bazı risk değerlendirmeleri yürütüyordum ve bunun benim için bir tuzak, Preservation ekibininse o tuzaktaki yem olduğu bir senaryo vardı.

Mensah, vatandaşlarını/çalışanlarını öldürdüğü için GrayCris'e haddini bildirmeye kararlı siyasal kuruluşlar ve şirketler grubunun yüzü olabilirdi. Fakat en önemli delillerden çoğunu ben kayda almıştım. Tüm verileri toplayıp depolayan firma GüvSisteminin aktif bileşeni bendim. Güvenilmez, hasarlı, vb. olduğum gösterilebilirse GüvSistem verilerinin doğruluğu sorgulanabilirdi ve bu da GrayCris'e davada yarar sağlayabilirdi.

Bir diğer ihtimal de GrayCris'in Preservation ekibiyle irtibat kurmuş ve onlardan Mensah'ın salıverilmesine karşılık beni buraya çekmelerini istemiş olmasıydı. Evet, bu hiç de hoş bir ihtimal değildi.

Ratthi'yi kayıtlarda seyretmeme rağmen otomatik sistemin görüntüyü yakınlaştırmak için bir sebebi yoktu ve çözünürlük gerçek bir değerlendirmeye yetecek kadar net değildi. Yine de tetkik görevinden kalma arşivlenmiş kayıtlara sahiptim ve on-

lardan birkaçını tekrar oynattım: Ratthi uzun bir günün ardından Arada ve Overse'le beraber yorgun argın yürüyor, gülerek ona bir yastık atan Pin-Lee'den kendini korurmuş gibi yapıyor, kaçmak için telaşla bir hophopa malzeme yüklediğimiz sırada koşuyordu.

Burası bir hapishaneymişçesine otelde gezindiğini söylemek isterdim ama emin değildim. Gerçek insanlar medyadakiler gibi davranmazlar.

Bekleyip görmekten başka çarem yoktu. (Ve evet, bu son derece stresliydi.)

Gözetim ilginç bir sorundu ama çözülmez değildi. Otelin lobi hariç her yerinde erişim için fazladan ücret aldığı kendi güvenli yayını vardı. Otel bu yayının kullanımını teşvik amacıyla umumi yayını tıkıyordu. Dolayısıyla güvenlik sistemi zaten kodlarla yayın erişimlerini yeniden yönlendiriyor, bu da benim işime geliyordu. Devredeki çeşitli yayınlara bazı ikazlar kurdum ve dev ekran yüzeyimde seyretmek istediğim şovları seçmeye koyuldum. Fakat sadece daha evvelden seyretmiş olduğum eski gözdelerimi seçtim çünkü dikkatim dağılmadan bazı yeni kodlar üzerinde çalışmalıydım. Şansım yaver giderse onlara ihtiyaç duymazdım ama... Gelin açık konuşalım; muhtemelen ihtiyaç duyacaktım.

Beş saat on yedi dakika sonra Pin-Lee, Ratthi ve Gurathin odalarından ayrılıp kapsül kavşağına yollandılar. Odalarını terk etmelerinden yirmi üç saniye sonra sistem aynı kısımdaki bir kapının açılıp kapandığını kaydetti. Odadan çıkan iki düşman, Preservation ekibini takibe koyuldu. Ben de o sırada emir almak ve rapor vermekte kullandıkları yayın akışını yeniden yönlendirebildim.

Preservation ekibinin yalnızca lokantalardan birine veya eğlence alanlarına mı gittiğini görmek için bekledim. Onlara ote-

lin dışında yaklaşmak daha güvenli olurdu – herkes ama özellikle de benim için.

İki düşmanın emir almakta kullandıkları yayın akışını kontrol ettiğimde yapmış olduğum yeniden yönlendirmenin işe yaradığını gördüm. Adamlar kapsül kavşağında şaşkın şaşkın durup kontrolörlerinden devam etme emrini beklediler. Yönlendirmem o emri başka bir kısımdaki temizlikçi botlara göndermişti. Kodu iki dakikanın ardından sonlanıp kendini silecek ve otelin yayın tıkanıklığından kaynaklı bir hata gibi gözükecek şekilde ayarlamıştım.

Preservation ekibi kapsülle lobiye indi ve ön kapıdan dışarıya çıktı. Dev ekran yüzeyimi gönülsüzce kapatıp yataktan kalktım.

İşe koyulma zamanıydı.

Çantamı yanıma aldım çünkü büyük ihtimalle buraya geri gelmeyecektim. (Evet, o ekran yüzeyini özleyecektim.) Mermili silahım da o çantadaydı – ne zaman zırh delici ateş gücüne ihtiyaç duyulacağı asla belli olmaz. (Hem sağ elimi çantanın kayışına takabiliyordum ve bu da bana o kolla yapacak bir şey veriyordu. İnsanların kollarıyla ne yapacaklarını saniye saniye nasıl belirlediklerine dair hâlâ en ufak bir fikrim yok.)

Pin-Lee, Ratthi ve Gurathin'e plazada yetiştim. Peşlerindeki düşmanlardan bir iz yoktu. Preservation ekibinin GrayCris tarafından takip edildiklerini bilip bilmediklerinden emin değildim ama Ratthi'nin omuzları biraz gergindi ve normalde böyle yürümezdi. Bir süre sonra ikinci kattaki oturma alanına çıkan merdiveni tırmanırlarken Gurathin muhtemelen tümüyle gelişigüzel ve hiç de şüphe çekici olmadığını düşündüğü bir tarzda arkasına göz attı. Evet, biliyorlardı.

Hayır, beni fark etmedi. Plazayı, platformların altındaki bahçelerden ve otomat alanlarından geçen başka bir güzergâhtan katedebilmek için izlerini dron kameralarıyla sürüyordum.

Plazayı geçerlerken Gurathin dönüp Pin-Lee'ye bir şeyler söyledi ve biraz hızlanarak karşı taraftaki alışveriş bloğuna yöneldiler. Orası bir takipçinin gözetlemesinden sakınmak için iyi bir yerdi ve ayrıca bana güvenlik kameralarında ufak tefek ayarlamalar yaparak izlerini sürmeyi zorlaştıracak kadar zaman kazandırıyorlardı. GrayCris güvenlikçileri şimdiye kadar onları gözden kaybettiklerini anlamış olmalıydılar ve tekrar bulamayacaklarını sağlama almak istiyordum. GrayCris'in istasyona para yedirerek umumi alanlardaki güvenlik videolarına erişim sağlayıp sağlamadığını bilmiyordum ama emin olmak pişman olmaktan iyiydi.

Pin-Lee dolambaçlı bir güzergâh izleyerek diğer ikisini alışveriş bloğundaki muhtelif mağazalardan ve plazalardan geçirdi. Sonunda bir diğer koni biçimli otelin dibindeki üstü açık bir bahçede bulunan oturma alanına ulaştılar. Çabaları takdire şayandı. Altı farklı özel güvenlik mıntıkasından ve özel yayın alanlarından geçecek şekilde tasarlanmış güzergâhları, dronlarla yahut güvenlik kameralarıyla onları izlemeye çalışacak kişileri atlatmanın iyi bir yoluydu. Beni elbette atlatamadılar ama normal (insan) takibini atlatmanın harika bir yolunu seçmişlerdi. Üstelik oturma alanı akan su perdeleriyle çevriliydi ve bu da orayı çevre plazalardan ve de yaya köprülerinden gizlemekteydi.

Girişin dışında durup yayına yine sanatsal ürün videoları yansıtan bir mağazanın yanındaki küçük bir insan kalabalığına karıştım. Otelin güvenlik kamerasından Pin-Lee ile Gurathin'in kısa bir tartışmaya girmelerini, Ratthi'nin arabuluculuk yapmaya çalışmasını, sonunda da Gurathin ile Ratthi bir masaya ge-

çerlerken Pin-Lee'nin oradan ayrılıp otelin lobisine komşu ticari alana gitmesini seyrettim.

Biliyorum, onlarla şimdiye kadar yayınları üzerinden güvenli bir bağlantı kurarak veya yanlarına kadar gidip merhaba diyerek irtibata geçebilirdim. Ama... emin değildim.

Tamam, korkuyordum. Veya tedirgindim. Korkulu bir tedirginlik içerisindeydim.

Onlar iyi kötü insan dostlarım mıydı? Müşterilerim miydi? Hukuken sadece Dr. Mensah'a ait olsam da sahiplerim miydi? Beni görünce bağırarak yardım isteyip, güvenliğe haber verirler miydi?

Ayrıca eğer Ratthi ve Pin-Lee'nin karşısına çıkmak bu kadar zorsa (Gurathin benden oldu olası hazzetmemişti ve duygularımız karşılıklıydı) aynı şeyi Mensah'la yapmak nasıl olacaktı? (Tabii o kadar ileri gidebilirsem.)

Onlara güvenebilir miyim, bilmiyordum. Güvenmek istiyordum. Ama zaten elde edemeyeceğim bir sürü şey istiyordum – özgürlük, sınırsız dosya indirimi, *Dram Güneşi Adaları*'nın yeni bölümleri, vs.

Sadece yüzde 37 doluluk oranındaki bahçeli oturma alanından geçtim ama Ratthi ile Gurathin beni fark etmediler. Yanlarından geçerken onları taradığımda Gurathin'in eklentilerini tespit ettim ama silah belirten bir enerji izine rastlamadım. Ratthi gözlerini ovuşturup iç geçirdi. Gurathin'in gülümsemez ağzı bir miktar yılgınlığı ele veriyordu.

Açık kapı aralığından ticari alana çıktım. Mekânda alışılagelmedik otomatlardan pek fazla yoktu ama yolcu taşıma hatları, istasyon emlakçıları, gerek bu sistemde gerekse başkalarındaki gezegenlerin emlakçıları, pek çok banka ve güvenlik şirketleri de dahil muhtelif işyerlerinin büfeleri mevcuttu. (O güvenlik şirketleri arasında sadece ticari müşterilere hizmet veren Pali-

sade yoktu.) Alandaki güvenlik sıkıydı ama herhangi bir yüz taramasına rastlamadım. Yayın tıkalı ve de özelleştirilmiş olup, otelde kaydı bulunmayan insanlar yahut geliştirilmiş insanlar için ücrete tabiydi ve güvenlik tamamen hırsızlık önleme odaklıydı. Alanın sonunda bir transit platformuna erişim sağlanmaktaydı ama çıkılan yer boru değil de "transit baloncukları" adlı bir şeydi.

Pin-Lee'yi yerel bir güvenlik şirketinin büfesinde beklerken buldum. Yüzünde sert bir ifade olmasına rağmen henüz elini erişim sahasına koymamıştı. Vücut dilinden, özellikle de başının duruşundan gerginlik okunuyordu. Buraya her ne yapmak için gelmişse onu yapmak istemiyordu.

O anda Pin-Lee'nin muhakeme yeteneğine ne kadar güvendiğimi fark ettim. Kontratımızdaki bütün o döngüler boyunca onu seyretmek bende böyle bir etki yaratmıştı. Bir şey yapmak istemiyorsa bunun için iyi bir sebebi olmalıydı. Onunla konuşmalı, ona başka bir seçenek sunmalıydım.

Karşımdaki diğerlerinden biri olsaydı farklı bir yaklaşım sergilerdim. Pin-Lee içinse yalnızca, "Selam," demekle yetindim.

İlgisiz bir ifadeyle bana şöyle bir bakıp geçti. Sonra tekrar baktı, kaşlarını çattı, konuşacak gibi oldu ama dilini tuttu. Hâlâ emin değildi. "Serbest Ticaret Limanı'nda tanışmıştık," dedim. "Hani nakliye kutusundaydım," diye eklemekten kendimi alamadım.

Gözleri kocaman açıldı, ardından kısıldı. Gergin omuzlarını gevşemeye zorlarken etrafına bakınma hatasına düşmedi. Yüzüne zoraki bir tebessüm oturtup sıkılı dişler arasından konuştu. "Ne– Nasıl–"

"Dostumuzu bulmaya geldim," dedim. "Bir transit baloncuğuna binmek ister misin?" Yerel toplu taşıma araçlarını potansiyel izlemelere ve güvenlik taramalarına karşı emniyete almak

genellikle kolaydır. (Evet, aksinin doğru olması gerekir. Evet, ne kadar endişelenseniz azdır.)

Tereddüt etti, sonra da tebessümünü zorla genişletti. İfadesi sahte ve kızgın görünse de önemli olan niyetti. "Tabii."

Mekânı katedip erişim rampasından istasyona çıktık. Yayındaki bir reklam patlağı, baloncukların minderli koltuklara sahip çanak biçimli asansör platformları olduğunu açıkladı. Çanakların üst kısmında ne denli uğraşırlarsa uğraşsınlar insanların aşağı düşmelerini engelleyen transparan bir baloncuk kalkanı vardı. (Tabii reklam bunu o şekilde tarif etmiyordu.) Baloncuklar ticari kısımlardaki önceden belirlenmiş bir güzergâh boyunca uçuyorlardı ve transit borularından çok daha yavaş gitmeleri sebebiyle çoğunlukla gezinti amaçlı kullanılıyorlardı. Ayrıca mahcup sohbetler için birebir gözüküyorlardı.

İstasyonda daha yeni gelmiş bir baloncuktan çıkmakta olan sadece birkaç kişi vardı. İlk askıya kadar yürüdük ve bir diğer nakit kartıyla ücreti ödedim. Vay canına, ücret son kaldığım pansiyonunkinin üç katıydı. İyi ki yemek yemem gerekmiyordu.

Baloncuğa önce Pin-Lee bindi. Bunu yaparken de üstü kapalı bir temkin diye yorumlamak istediğim ama belki de öyle olmayan bir edayla beni süzdü. Karşısındaki banka oturdum ve alışveriş parkının bu kısmında yapılacak yüksek irtifalı bir gezintiyi seçtim. Kapı kapandı ve baloncuk yükselerek otelin üzerinden geçmekte olan diğerlerinin arasına katıldı.

Taşıtın bir kamera yayını vardı ama belirli sözcükleri, sesleri ve hareketleri bildirmesi için tasarlanmıştı. Muhtemelen yalnızca gelişigüzel cinayetleri azaltma amaçlıydı. Sesli yayınını engelledim ve, "Temiz," dedim.

Bana dik dik baktı. "Çekip gittin."

Nedense böyle bir tepki beklememiştim. "Mensah, ne yap-

mak istersem öğrenebileceğimi söylemişti. Ben de gitmeyi öğrendim," dedim.

"Ne istediğini ona söyleyebilirdin. Biz... *o* endişelendi, tamam mı?" Bakışlarım arkasındaki manzaradaydı ve yüzünü incelemek için baloncuğun kamerasını kullanıyordum. Dudaklarını birbirine bastırarak bundan sonraki sözlerine gem vurdu. Sonra kendini toparlayıp devam etti. "Ona yolladığın veda mesajını gördüm. Her şeyi yüzümüze gözümüze bulaştırdığımızın farkındaydı."

Duygulanıyordum ve bundan nefret ederim. Eğlence medyasındaki şovlar hakkında güvenli duygulara kapılmayı yeğlerim; gerçek hayattaki insanların söylediği ve yaptığı şeylerden duygulanmak, TranRollinHyfa'ya gelmek gibi aptalca kararlara yol açar. Hem her şeyi yüzlerine gözlerine bulaştırmış değillerdi. Tabii bu, bazı kısımlar için doğruydu. Ama sonuçta ben de ne yaptığımı tamamen bilmiyordum. "O konudan bahsetmek istemiyorum."

Pin-Lee yorgun fakat kızgın bir sesle iç geçirip parmaklarını alnına bastırdı. Olmayan TıpSistemime girip bir teşhis isteme dürtümü bastırmam gerekti. "Ee, nereye gittin?" diye sordu. "Ve burada ne arıyorsun?" İhtiyatla duraksadı. "Yoksa birileriyle kontratlı mı çalışıyorsun?"

Onlardan ayrılmamın tek sebebi de buydu. "Ya Mensah'ın malı olacak ve onun hesabına çalışacak ya da başıma buyruk yaşayarak kendi hesabıma çalışacaktım."

Bakışları sertleşti. "Peki, öyleyse nasıl bir iş üstlendin?"

Bu, içinde bulunduğum durumu tarif etmenin ilginç bir yoluydu. Hoşuma gitmedi de değil. Ayrıca ne olduğumu bilen bir insanla böyle konuşmak öyle tuhaftı ki. Kendimi Pin-Lee'nin yüzüne bakmaya zorlamam, yüz ifadelerimin normalliğinden

kaygılanmam gerekmiyordu. Abene de bir GüvBirim olduğumu öğrenmişti ama beni ben olarak tanımamıştı. "Seyahat ederken Mensah'ın kaybolduğuna dair bir haber patlağı gördüm. Onu buraya gelmesi için kandırdılar mı, yoksa kaçırıldı mı?"

Pin-Lee'nin gözleri tekrar kısıldı ama bu sefer daha ziyade düşünceli bir tavırla. "Demek sahiden de o diziyi seyrederek oradan oraya geziyordun. GrayCris'in seni yakaladığından korkuyorduk ama delil sürecinin bir parçası olarak kendilerine verilmeni talep edip duruyorlardı. Ellerine düşseydin bizi bundan haberdar eder, hatta böbürlenirler gibi geliyordu."

"Evet, pek çok dizi seyrederek oradan oraya geziyordum." Bekledim. Pin-Lee hep çetin ceviz olagelmişti ve gardını indirmesi biraz zaman alırdı. Gruptaki diğer herkes gibi onun da yüzlerce saatlik ses ve görüntü kayıtlarına sahiptim. Yine de Mensah için endişelenmekten, ötekilerin hayatları üzerindeki sorumluluğundan dolayı sinirlerinin iyice gerilmiş olduğunu o kayıtları incelemeden de anlamıştım.

Nihayet konuştu. "Demek bize yardıma geldin. Sana neden güvenmeliyim? Senin bize güvenmediğin belli."

Bu soruya cevap verebilseydim muhtemelen çok daha rahat ederdim. Onlara güvenmiyordum – en azından bazı konularda. Onların bana neden güvenmeleri gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. "Firmanın savaş gemisinden bir durum raporu aldım. İstasyon yanaşma yasağını kaldırmadığı sürece size yardım etmeyecekler. Kendi başınasın. Daha doğrusu Ratthi ve Gurathin'le beraber kendi başınasın ki öylesi daha bile kötü."

Yüzünü buruşturdu. "Ne kadar götoş olduğunu unutmuşum."

Eh, haklıydı. "Bir plan kurabilmek için istihbarata ihtiyacım var," dedim.

Manzaraya baktı ve önünden geçtiğimiz kulenin etrafında

turlayarak yanıp sönen reklam ekranı karşısında biraz surat ekşitti. "Mensah'ı DeltFall temsilcileriyle yaptığı bir toplantıdan sonra Serbest Ticaret Limanı'ndan kaçırdılar. Kurbanlardan bazılarının aileleri yakınlarının kalıntılarını bizzat almak için oraya gelmişlerdi. Etraf epey kalabalıktı. Duygusal bir andı. Mensah sonrasında bir dakikalığına dışarı çıktı ve ortadan kayboldu. Güvenlik kameraları götürüldüğü ânı kaydetmişti ama o zamana kadar istasyondan çıkarılmıştı bile. Preservation'daki diplomat heyetimizin de yardımıyla firmayı, bunun onların sorunu olduğuna, tetkik poliçemizi sıçıp batırdıkları için bize borçlu kaldıklarına ikna ettim. GrayCris bir süre sonra Preservation'ın onlara açtığı davadan vazgeçmesine ve bu hususta resmi bir duyuruda bulunmasına yönelik bir talep gönderdi. İsteklerini yerine getirdik ve şimdi de fidye görüşmeleri için buradayız." Yüz ifadesi sertleşti. "Preservation'da malvarlıklarını nakde çevirmek için çalışan bir ekibimiz var ama şimdilik istedikleri paraya sahip değiliz."

Demek ki haklıydım; GrayCris'in paraya ihtiyacı vardı. "Ama firma kontrat desteği sağlamıyor, değil mi?"

"TRH yanaşmalarını reddettikten sonra hayır. Yine de Mensah'ın acil durumlara karşı satın aldığı güvenli arayüz implantının anahtarını verdiler. Fakat Gurathin implantın bloke edildiğini, çünkü Mensah'ın üstümüzdeki torusun* bir yerlerinde –istasyonun ana güvenlik bariyerinin arkasında– tutulduğunu ve bunun sinyali zayıflattığını söylüyor."

"Anahtar yanında mı?" diye sordum. Gurathin için bloke olabilirdi ama benim için değildi.

Pin-Lee ceketinin bir iç cebini açtı ve yayın erişimli bir bellek çipini andıracak şekilde tasarlanmış anahtarı çıkarıp bana verdi. Adres bilgisini indirip sonraki bir dakika kırk üç saniyeyi

* Silindirik halka. –*çn*

Mensah'ın implantına erişmeye çalışarak geçirdim. Fakat implant benim için de blokeydi. "Gurathin istasyonun ana güvenlik bariyeri konusunda haklı olabilir," dedim istemeye istemeye.

Pin-Lee hüsranla gevşedi. "Fidyeyi hazırlamak için fazla zamanımız kalmadı. GrayCris'in rüşvet yedirmediğini umarak bir yerel güvenlik şirketinden yardım isteyecektim." Bakışlarını camdan ayırıp beni tekrar süzdü. "Rüşvet demişken; firma iki taraflı oynuyor, değil mi?"

Pin-Lee'nin bunu çoktan düşünmüş olmasından memnundum ve gerçeği inkâr edecek değildim. "Yüzde doksan beş ihtimalle," dedim ona. Firma, kötü kalpli bir otomat makinesi gibidir. Para koyarsa istediğini yapar – tabii başka biri daha para koyup da ona durmasını söylemezse. Bu noktada GrayCris'in en iyi seçeneği mümkün olduğu kadar çok para saçmaktı.

Pin-Lee oflayarak yüzünü ovuşturdu. "Burada olmana neredeyse sevineceğim."

4

Baloncuğumuz istasyona döndüğünde ben oda tutmak için bir otel büfesine uğrarken Pin-Lee diğerlerini almaya gitti. Bir grup olarak baş başa konuşmamız gerektiği fikrindeydi. Ben de üç aşağı beş yukarı öyleydim. (Bunu bahçedeki oturma alanında yayın üzerinden de yapabilirdik ama insanların ellerini kollarını sallayarak dikkat çekmeyeceklerine güvenmiyordum.)

Bir kapsülle odaya çıktım. Elbette ki içeride güvenlik yayını yoktu çünkü aptal otel, insanları oda mahremiyeti vaadiyle çekip onları umumi alanlarda kayıt altına almak istiyordu. Bu otel önceki kadar pahalı olmamakla beraber dekorasyonu hemen hemen aynıydı. Ayrıca yayın gene tıkalıydı – tabii o tıkanıklığı nasıl aşacağınızı bilmiyorsanız.

Duvarın içine katlanarak koltuklar için ilave alan bırakan normal boyutlu bir yatağa, duvarın tamamını değil de yalnızca dörtte birini kaplayan bir ekran yüzeyine ve havlulara daha çok yer ayrılmış bir banyoya sahip oda öncekinden çok daha işlev-

seldi. Görevleri başında olsunlar veya olmasınlar, GüvBirimlerin oturmalarına yahut insan mobilyalarını kullanmalarına asla izin verilmez; o nedenle koltuklardan birine kurulup ayaklarımı masaya uzattım. Az sonra da rahat etmediğim için ayaklarımı masadan indirdim. Beklerken otelin güvenlik sistemine sızarak kendime eğlence çıkardım.

Odanın yayını kapıda konuklarım olduğunu haber verince ona kapıyı açmasını söyledim. En rahat pozumu takınmıştım ve ekran yüzeyinde *Mabet Ay* oynuyordu. (Aslında rezervasyon anlaşması oda içi mahremiyeti garantilemesine rağmen otelin odalarda kayıt yapıyor olabileceği ihtimaline karşı dizinin seslerini perdeleme amacıyla kullanıyordum.)

Pin-Lee diğer ikisini dirsekleyerek odaya soktu ve kapı kayarak kapandı. Onları durumdan haberdar ettiği belliydi çünkü Ratthi sırıtıyordu. "Harika görünüyorsun! Neler yapıyordun?" dedi.

Gurathin'in yüz ifadesini hayret olarak yorumladım. Ben de hâlâ senden hoşlanmıyorum, ahbap.

"Ratthi, daha sonra çene çalarız," diyen Pin-Lee dostlarının yanından geçip kendini diğer koltuğa attı. "GüvBirimin canı istemedikçe nerelerde olduğunu veya neler yaptığını bize söylemesi gerekmiyor. Şimdi asıl Mensah'ı nasıl kurtaracağımıza yoğunlaşmalıyız."

Bu tepkiyi beklemiyordum ve o anda ekran yüzeyine bakıyor olmaktan memnundum. Bir kameranın eksikliği, bu diyaloğu en azından benim için mahcup edici kılacaktı. Herkesi duvarların tepesindeki dekoratif amaçlı yansıtıcı kaplamadan az buçuk görebiliyordum ama o kadarı yetersizdi.

Gurathin bir şey söylemek için nefes aldığında Pin-Lee bir parmağını ona doğrulttu. "Eğer itiraz edeceksen–"

Gurathin yüzünü buruşturarak teslimiyetle ellerini kaldırdı.

"Hayır, hayır etmeyeceğim. Yalnızca GüvBirimin ne faydası olacak bilmiyorum. Fidye ödenmeden Mensah'ı bırakmayacaklar ve parayı denkleştirebilmiş değiliz."

"Sigorta firması mümessilimiz onu muhtemelen ziyaretçilerin alınmadığı üst torustaki GrayCris şirket merkezinde, istasyonun ana güvenlik bariyerinin ötesinde tuttuklarını söyledi. Sen artık burada olduğuna göre gidip onu alabilir ve istasyondan kaçabilir miyiz?" dedi bana Ratthi.

Bu aptalca fikri derhal akıllarından çıkarmalarını sağlamalıydım. Dördümüz arasında özel bir yayın bağlantısı kurmuştum bile ve hemen açıklamalı istasyon haritaını buna yansıttım. "Sorun, GrayCris şirket merkezinin üst torusta olması değil." İmgeyi odanın ekran yüzeyine yolladım, sonra da görüntüyü uzaklaştırıp burası ile orası arasındaki güzergâhı işaretledim. Bütün güvenlik kontrol noktalarını ışıklarla gösterip istasyon dışı vatandaş kimliğine sahip kişilerin geçişine izin vermeyenleri –yani hepsini– vurguladım. "Asıl sorun tarafsız TRH güvenliğinin kontrolündeki bölgeden çıkıp GrayCris şirket yetki bölgesine girecek olmamız." Artık veri soketim devre dışı kaldığı ve kontrolümü ele geçiremeyecekleri için bana ne yaparlardı bilmiyordum. İşlevimi yitirinceye dek beni vurmaktan tut da onlara makul ve pratik, bana ise işkence gibi gelecek diğer muhtelif şeyler de dahil uzun bir alternatif listesi mevcuttu. Kısacası yakalanmak iyi bir fikir değildi. "Bu aşağı halkada GrayCris her bir operasyon için hem TRH'yle hem de yetki alanında faaliyet göstereceği özel güvenlik hizmetleri yahut kuruluşlarıyla pazarlık edip onlara para ödemek zorunda. Bu da bize küçük bir avantaj sağlıyor."

"Ah." Ratthi oturduğu yerde yılgınlıkla kaykıldı. "Sigorta firmasına ait savaş gemisinin desteğiyle bile mi? Demek istiyorum ki firma TRH bildirisini ihlal ederek istasyona çıkmayacağını söyledi ama koca koca silahlarla orada bekliyorlar..."

Açıkçası orada kalmalarını umuyordum. Dedim ki, "Eğer GrayCris sizi ortadan kaldıramazsa en azından geciktirmek ister. Muhtemelen sigorta firmasına rüşvet vermek için para topluyorlardır. Zaten firma, GrayCris temsilcileriyle Serbest Ticaret Limanı'nda pazarlık ederken savaş gemisi de onlara baskı yapmak için burada bekliyor. GrayCris'in Mensah'ı iade etmeye karşılık istediği o fidye var ya, büyük ihtimalle rüşvetin bir parçası olarak dosdoğru sigorta firmasına gidecektir."

Ratthi'nin şok geçirdiği belliydi. Pin-Lee hüsranla derin bir nefes verdi ve, "Preservation'daki diplomat heyetimiz de öyle düşünüyor," dedi.

Ratthi ona doğru döndü. "Bunu bize söylemedin!"

Gurathin kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tahmin etmiştim."

Böyle palavra sıkmasına göz yumamazdım. Dönüp ona en kuşkucu bakışımı attım. Ne gariptir ki işe yaradı. "Şüphelenmiştim," dedi.

Pin-Lee o sırada Ratthi'ye bir soru soruyordu. "Bilmek ister miydin ki? GrayCris rüşveti vermeden önce Mensah'ı alıp buradan gitmeyi umuyordum."

Ratthi ofladı. "Hayır, istemezdim. Eğer biz buradayken GrayCris sigorta firmasıyla anlaşmaya varırsa Mensah'a ne olur?"

Pin-Lee bir elini çaresizce kaldırdı ve Gurathin daha da surat astı. "Var sen düşün," dedi.

"GrayCris'in rüşvete para yetiştirememesi mümkün." Milu hakkında daha başka haberler de yayılmadan önce GrayCris uzaylı kalıntıları ve yabancı sentetikler koleksiyonunu can havliyle satmaya çalışıyor olabilirdi. Uzaylı maddeleri bulundurmak ticari/siyasi kuruluş kısıtlamalarına aykırı olduğundan GrayCris elindeki maddeleri ancak hiç kimsenin durumdan haberi yokken takasta kullanabilirdi. Sigorta firması kendisini işaret edecek ipuçları bulunmadığı sürece uzaylı kalıntılarını ödeme

olarak kabul etmezdi. Artık öyle bir şey mümkün olmadığı için de GrayCris çok daha çaresiz bir hâldeydi.

Duvardaki yansımadan Pin-Lee'nin bana baktığını gördüm. "Mensah'ı fidye ödemeden kurtarmamızın –kurtarmanızın– bir yolu var mı?"

İnsanların aptalca önerilerde bulunurlarken çıkardıkları sesleri kısmen bastırmak için bir süredir kafamda muhtemel senaryolar yürütüyordum. (Aslında o sesten hoşlanmıyor değilim; sinir bozucu bir açıdan da olsa huzur verici ve tanıdık bir tarafı var.) "Öyle bir şey çok zor olur," dedim. Zordan kastım, ortalama yüzde 85'lik bir fiyasko ve ölüm ihtimaline ulaşmamdı. Üstelik ihtimalin daha yüksek çıkmamasının tek sebebi, son tanısal testime göre risk değerlendirme modülümde bir dengesizlik olmasıydı. (Biliyorum, bu bilgi benimle ilgili pek çok şeyi açıklıyor.) "GrayCris'in Mensah'ı ana güvenlik bariyerinin dışına çıkarmasını sağlamalıyız ki firma implantı üzerinde konumunu belirleyebileyim."

GrayCris'in mesajlaşma sistemlerini *hack*lemeyi önerecektim. Tabii o sistemlere nasıl girileceğine dair henüz bir fikrim yoktu. Hatta belki öyle bir planın işe yaraması mümkün bile değildi, zira tahminen yüksek güvenlikli bir esir transferinin cevaplanamaz sorular sorabilecek bir insan veya geliştirilmiş insan denetçi tarafından onaylanması gerekirdi. Fakat konuşmama fırsat kalmadan Pin-Lee dostlarına doğru döndü. "Onlara fidyeyi ödeyeceğimizi söyleyip bu otellerden birinde bir takas ayarlayabiliriz."

Ratthi yavaşça kafa sallayarak duyduklarına kafa yordu. "İyi ama maddi durumumuz hakkında ne kadar bilgi sahibiler? Yalan söylediğimizi anlarlar mı?"

Pin-Lee ani bir el hareketi yaptı. "Onlara bir nakit kartı göstermemiz gerekmiyor."

Gurathin öne eğildi. "Preservation'ın gezegen dışı bazı malvarlıklarının listelendiği ikna edici bir yayın belgesi hazırlayabilirim. O malvarlıklarının henüz bozdurulamayacağını bilmeseler de olur. Ama Mensah'ı buluşmaya getirmelerini sağladığımızda–"

Planı berbat değildi. Hatta en berbat on plan listesine bile girmezdi. Dedim ki, "Mensah'ı buluşmaya kadar getirmelerine ihtiyacımız yok. Onu bulabilmem için güvenlik bariyerinin dışına çıkarsalar yeter."

Gurathin bana doğru döndü. "Eğer çıkarırlarsa, başında kaç nöbetçi beklerse beklesin onu ellerinden alabilir misin?"

Gurathin'in götoş yüz ifadesinin, kontrolü dışındaki kalıtsal bir durum olduğundan kuşkulanmaya başlıyordum. "Nöbetçiler ne kadar çok olursa o kadar iyi," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Onları öldürecek misin?"

Hayır, Gurathin'in götoş yüz ifadesi götoşluğundan kaynaklanıyordu.

Yalan söyleyebilir, Hayır onları öldürmeyeceğim, ben iyi bir GüvBirimim, diyebilirdim. Sanırım aynen bunu –veya daha inanılır bir versiyonunu– söyleyecektim de. Onun yerine ağzımdan, "Mecbur kalırsam," lafı çıktı.

Kısa bir sessizlik yaşandı. Dudaklarını içe kıvırmış olan Pin-Lee tek kelime etmedi. Fakat metanetli yüz ifadesini arşivdeki videolarımdan, hophopun içindeyken uydu bağlantısının kesildiği ve DeltFall'a doğru yola devam etmemizden yana oy kullandığı andan tanıdım. Ratthi'nin yüzüyse çelişkili bir kararlılığın örneği gibiydi. Gurathin, "Demek böyle bir karar almada yetkin olduğunu düşünüyorsun," demekle yetindi.

"Ben güvenlik uzmanıyım," dedim. "Sizse yanlış yere gidip kızgın faunanın saldırısına uğrayan insanlarsınız. Müşterilerimi sağ kalma şansının yüzde dokuzu geçmediği durumlardan canlı çıkardığım oldu. Öyle bir karar almada fazlasıyla yetkinim."

Gurathin yavaşça arkasına yaslandı. Ayağa kalktım. "Gidip lobide bekleyeceğim. Anlaşmaya vardığınızda benimle irtibat kurun."

Pin-Lee bir elini kaldırdı. "Bekle, anlaşmaya vardık zaten." Ratthi'ye baktı. "Değil mi?"

Ratthi çenesini kastı. "Evet. Burada GrayCris'ten bahsediyoruz. Ellerinden gelirse Mensah'ı da öldürmeye niyetliler."

"Anlaşmaya vardık," dedi Gurathin.

Çoktan ayağa kalkmıştım. "Yine de lobiye gidiyorum," deyip oradan ayrıldım.

Ne somurtuyor ne de saklanıyordum. Lobi daha iyi bir stratejik konumdu.

Bu otelin lobisi çok katlıydı ve etraflarına mobilyalar yerleştirilmiş farklı ekolojileri tasvir eden dört biçimli büyük biyozonlara sahipti. Dekor göze hoş gözüküyor, insanları oturup otelin tıkalı yayınında tescilli bilgiler hakkında konuşmaya davet ediyordu. Otel de konuşulanları kayda alıp en yüksek teklifi verene satıyordu. Orada beklerken bir yandan da üst kattaki plaza girişini ve transit lobisini gözlemliyordum.

Bir gaz devindeki fırtınayı gösteren bir biyozonun beni diğer oturma alanlarından sakladığı bir yer bulup oturdum.

İnsanlar, Tümüyle Berbat Bir Plan Değil Operasyonu olarak adlandırdığım şeyin bazı ayrıntılarını yayında kararlaştırıyorlardı.

Pin-Lee'ye aracıyla burada buluşma ayarlamasını söyleyen bir not yolladım. Ne de olsa GrayCris otellerini yolgeçen hanına çevirmişti ama burası şimdilik temizdi. Pin-Lee notu diğerlerine gösterdi ve hepsi de isteğimi uygun buldu. Eski odalarından alacak tek bir eşyaları bile yoktu. (Hafif yolculuk ediyorlardı; yan-

larında sadece Gurathin'in bir omuz çantasında taşıdığı birkaç parça hijyen eşyası, Pin-Lee'nin ilaçları, Gurathin'in özel alet seti ve Ratthi'nin şanslı yedek arayüzü vardı.)

(İnsanların kullandıkları eşyaları artık kafama takmamamın ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. Sanki ömrüm boyunca insan barınaklarında insan eşyaları taşımış, üzerlerine basıp geçmiş, etraflarından dolaşmıştım. Aslında bu, bir bakıma doğru bir tespitti.)

Dediğim gibi, içinde bulunduğumuz şartlar düşünüldüğünde planımız fena değildi. Yine de zamanımız kısıtlıydı. GrayCris'in Mensah'ı buluşma noktasına hangi güzergâhtan getireceğini bilmiyordum. Otelin güvenlik kameralarının menziline girmelerini beklemem gerekecekti. Benim için hava hoştu ama iyi kötü bir çıkış stratejisi belirlememiz için fazla zaman kalmıyordu.

Derken Pin-Lee, "Hazır mıyız?" diye sordu. Diğer ikisi onayladı. Sonra ekran yüzeyine otelin oda içi telsiz erişimini getirdi ve GrayCris aracısını aradı.

Telsizin faaliyete geçmesiyle, odada bir kamera bulunmamasına rağmen ekran yüzeyinden görüntü alabildim. Yine de görecek fazla bir şey yoktu: GrayCris aracısı kendi tarafındaki görüntüyü kapatmıştı. Pin-Lee fidyeyi hazırladıklarını ve takas için Mensah'ın nereye getirilmesini istediğini belirtti. GrayCris ise fidyeyi hemen istediklerini ve Mensah'ı ondan sonra bırakacaklarını falan söyledi. Yine de sözleri bana, tanık olduğum diğer rehine takaslarına kıyasla üstünkörü geldi. GrayCris'in bu paraya gerçekten ihtiyacı vardı. Pin-Lee onlarla iki dakika pazarlık ettikten sonra yelkenleri suya indirdiler. Yine de öncelikle fonların uygunluğuna bakmak için bir temsilci yollamak istediler.

Pin-Lee bağlantıyı kestikten sonra ilk Ratthi konuştu. "Ah, umarım bu işi doğru yapıyoruzdur."

Gurathin'in üslubu her zamanki gibi neşesizdi. "Nasılsa yakında öğreneceğiz."

"Her şey yolunda gidecek," dedi Pin-Lee. (Mensah olsa teselli edici bir üslup kullanırdı; Pin-Lee de belli ki öyle yapmaya çalışmıştı ama kelimeler ağzından ötekilerin susmalarını istermiş gibi çıkmıştı.)

GrayCris temsilcisini beklemek üzere lobiye inen Gurathin göz önündeki aşağı platformların birinde oturdu. O kadar gergindi ki bir GüvBirime benden daha çok benziyordu.

Eh, yine de hakkını yememek lazım; sinirleri harap edici bir durumdu. Medya seyrederek dikkatimi dağıtmayı göze alamazdım ama depolama alanımı kontrol edip şimdilerde seyretmekte olduğum yeni dizinin hâlâ huzur verecek kadar çok sayıda bölümünün bulunduğunu not aldım. Bunun biraz yararı dokundu.

Tedirginliğimin bir sebebi de işler yolunda giderse ve delik deşik edilmezsem Mensah'ı yeniden görecek olmamdı.

RaviHyral'a giderken GAT bana PreservationAux'un müretebatım olduğunu söylemişti. GAT saf mıydı yoksa benim öyle olduğum fikrinde miydi, bilmiyorum. Tamam, belki o sırada bunun birazcık doğru olabileceğini düşünecek kadar saftım. RaviHyral'dan sonraysa bu fikri kafamdan atmıştım. Sonra nedense Milu'dan Mensah için delil toplayacağıma karar vermiştim ve Miki... öldüğü zaman Don Abene'nin ne hâle düştüğünü görüp kısa bir süreliğine tekrar "belki biraz doğrudur" görüşünü benimsemiştim.

Fakat burada, otel lobisinde oturarak bir biyozonu seyrederken ve bir GüvBirimde bulunmaması gereken her türlü davranış kodunu yürütürken o fantazi dağıldı. Acı gerçek şuydu ki Mensah'ın benim için nasıl bir anlam ifade ettiğini bilmiyordum.

Miki'den sonra bile evcil bir robot olmak istemiyordum.

Yukarıdaki odada Ratthi üç defa tuvalete gidip gelirken Pin-Lee dişlerini gıcırdatmamaya çalışarak ağır ağır volta atıyordu. Lobideki Gurathin ise öylece oturup boşluğa bakıyordu. Derken yayından benimle konuştu. *Orada mısın, GüvBirim?*

Hayır, çekip gittim, dedim. *Burada yaşamaya ve otelden otele taşınarak eğlence yayını seyretmeye karar verdim.*

Aslında fena fikir değildi.

Bir duraksama yaşandı, sonra Gurathin tekrar konuştu. *Düşmanın değilim.* Temkinliyim, hepsi bu.

Görüşlerin umurumda değil, dedim ve hemen ardından bu sözlerimi silebilmek için kendime bir saniyelik bir gecikme koymadığıma pişman oldum. İfade tarzımla aslında umursadığımı söyler gibiydim. Ama umursamıyordum.

Bir dakika geçti. Ardından iki. Sonunda Gurathin, *Ortalarda yokken neler yaptın? Nerelere gittin?* diye sordu.

Cevap veresim yoktu çünkü bu konuda konuşmak istemiyordum. Fakat onu duymazdan gelmek nedense şımarıklık olurmuş gibi geliyordu. Ayres ve diğerleriyle beraber HaveRatton'a yaptığım yolculuğun videolarından bir bölüm seçtim. Bahsi geçen videolar çoğunlukla daha sonra performansımı değerlendirmek için işaretlediğim münasebetleri içeriyordu. (Birkaç defa kavgaları ayırmam ve ilişkiler hakkında öğüt vermem gerekmişti. Tabii meşhur Lavabodaki Kraker Ambalajı Vakası da cabasıydı.) Video kesitlerini birbirine ekleyip "Katilbotun Bir Geliştirilmiş İnsan Güvenlik Danışmanı Taklidi Yapması" olarak adlandırdım ve Gurathin'e gönderdim.

GrayCris temsilcisi ana kapıdan lobiye girdiğinde o hâlâ videomu seyrediyordu.

Adamı otele girip çıkan diğer insanlardan ve gelişmiş insanlardan ayıran hiçbir fiziki özellik yoktu. Açık renkli uzun saçlara sahip uzun boylu, soluk renkli bir insandı. Üstünde pek çok ye-

rel iş kıyafetinden biri vardı: Bol bir pantolonun üstüne giyilmiş dizlere kadar inen koyu renkli, uzun kollu bir ceket.

Dürttüğüm Gurathin videoyu durdurdu.

GrayCris temsilcisi durakladı ve yüzünden asabi bir ifade geçti. Tıkalı otel yayınıyla karşılaşmıştı. Otelin sistemi bir istasyon kredi hesabına fatura kesip ona erişim izni verdi. Otelin güvenlik dronu tarafından yapılan rutin taramanın sonucuna göz attım. Dron silah değil, sadece arayüz faaliyetine rastlamıştı. Dron ölçümünün kısa bir analizi bana adamın yüzde 65 ihtimalle taramayı yanıltacak bir şey taşıdığını gösterdi. Yani muhtemelen silahlıydı ve yanında güvenli bir telsiz cihazı vardı.

Yayınına erişebilirdim ama bunun pek işe yaramayacağını tahmin ettim. Eğer üstünde bir güvenlik taramasının ölçümlerini yanıltan bir aygıt taşıyorsa, tıkalı bir otel yayınının operasyonel iletişime en uygun yer olmadığını bilmeliydi.

Beni asıl endişelendiren farazi telsiz cihazıydı. Artık her neyse istasyonun telsiz ağına erişmek için otelin aktarıcısını kullanması lazımdı.

Lobiyi gözle tarayan GrayCris temsilcisi muhtemelen şirketinin Serbest Ticaret Limanı'nda edindiği istihbarat sayesinde Gurathin'i açıkça tanıdı. Gurathin kendisine doğru yürüyen adamı karşılamak üzere yerinden kalktı. "Gurathin?" dedi temsilci. "Adım Serrat. Pin-Lee'nin isteği üzerine buradayım." Sakin ve kendinden emindi. Yüzünde dostane bir tebessümün izleri vardı.

Gurathin'in götoşluk etkisi böyle zamanlarda işe yarıyor olmalıydı. Zerre kadar umursamaz bir ifadeyle, "Bu taraftan," dedi ve kapsül kavşağına yollandı.

Uyarı amacıyla Pin-Lee ile Ratthi'yi dürttüm ve düşmanlara karşı görsel bir inceleme yapmayı sürdürdüm. Mesela ana kapıdan içeri sakin sakin giren, durup sakin sakin etrafa bakınan,

sonra da bekleme salonu/lokanta alanının merdivenlerine doğru sakin sakin ilerleyen şu iki insan gibi. (Aslında işlerinde hiç de fena değillerdi ama orada bulunduğum süre trafik düzenlerini analiz etmeye yeter de artardı. Bir şey arayan yahut bundan sonra nereye gideceklerini hakikaten bilmeyen insanlar değişken şekillerde hareket ediyor ve biyozonlar, resepsiyona çıkan rampanın yayın belirteçleri, vs. gibi şeylere ilgi gösteriyorlardı. Onlarla kıyaslanınca düşmanları belirlemek kolaydı.)

Yoksa fazla mı kolaydı? Otel dronunun taraması GrayCris temsilcisininki gibi negatif ama şüpheli bir sonuç verdi. (En azından benim için şüpheliydi; ne de olsa bir sürü dron taramasını yanıltmışlığım vardı.)

Transit lobisindeki bir boru vagonundan çıkan iki potansiyel düşman daha işaretledim ve dostlarım plaza dron kameralarına attığım bir bakış otelin plaza girişinin dışında dahasını da gösterdi.

Evet, benim de içimde kötü bir his vardı. Fakat hâlâ güvenlik sistemini gözlüyordum ve orada herhangi bir ikaz yahut anormal bir sinyal yoktu.

Takas ayarlanıncaya kadar burada kalmaya niyetliydim ama derhal ayağa kalktım ve kapsül kavşağına yollandım. Girdilerden birini Gurathin'in yayınına bağlamıştım. O ve Serrat az önce kapsülden inmişlerdi. Gurathin yolculuğun, başından sonuna kadar sıkıntılı bir sessizlik içinde geçmesini sağlamıştı. İstemesem de etkilenmemek elimde değildi.

Gurathin ile Serrat odaya vardıklarında kapsülün içinde ve doğru kısımdaydım. Koridorda saklanacak bir yer olmadığından kapsüle duraklamasını ve otelÇevreErişimVeMobiliteSisteme (kısaca MobSise) herhangi bir bakım talebine cevap vermemesini bildirmesini söyledim. (Bu sadece bir kapsülü durdurmak için kulağa çok zahmetli bir yöntemmiş gibi gelebilir ama bu işi böyle halletmeseydim sistem çökerdi.

Abartmıyorum; MobSisin kapsül trafik kontrolüne müdahale etseydim insanlarla ve geliştirilmiş insanlarla dolu kapsüller birbirine çarpardı.)

Artık odadaydılar ve Pin-Lee, "Şirketinizin istediği parayı denkleştirdik," diyordu. "Bir kısmının nakde çevrilen malvarlıklarından gelmesi gerekiyordu ve transfere hazır oldukları yönünde bilgi aldım. Fakat Doktor Mensah'ı görünceye kadar ne listeyi göstereceğim ne de transfer izni vereceğim."

"Doktor Mensah'ın bir güvenlik ekibi eşliğinde buraya geldiğine sizi temin ederim," karşılığını verdi Serrat. "Ama transfer iznini şimdi görmem lazım."

Girdilerden biriyle Mensah'ın implantını gözlesem de henüz pinglemiyordu. Ayrıca bir-iki analiz yürüterek burası ile üst torus arasında mesafeleri ve potansiyel güzergâhları tahmin ediyor, bir yandan da yanlarında gerçek güvenlik (mesela Palisade'e veya diğer yerel sigorta firmalarından birine ait GüvBirimler) varsa limana yapılacak bir kaçış planı üstünde çalışıyordum. İşlerin feci şekilde karman çorman olma ihtimali vardı ama yine de yapılabileceği kanaatindeydim.

Derken işler feci şekilde karman çorman oldu.

Ratthi yayında, *Şey, GüvBirim?* Lütfen yardım et, dedi.

Salak gibi ilk tepkim Ratthi'nin takmadığı kask kamerasına geçmeye çalışmak oldu. Odada kamera değil yalnızca mikrofon vardı ve duyabildiğim tek şey alınıp verilen soluklardı. (Plan 1A'daki ilk kusur da buydu. Elimizdeki zaman zarfında odaya bir kamera –en azından GrayCris temsilcisinin yapmaya hazırlıklı geleceği taramada tespit edilmeyecek bir tane– yerleştirmek mümkün olmamıştı.) Daha sonra Pin-Lee, "Böyle yaparak paranızı alamazsınız. Ve o paraya ihtiyacınız var, değil mi? GrayCris'in şu anki asıl ihtiyacı sigorta firmasını yakasından düşürmek," dedi.

"Bu bir transfer izni değil," dedi Serrat sert bir sesle. "Bu yalnızca bir malvarlığı listesi. Nasıl bir oyun oynuyorsunuz?"

Girdilerimi sonuna kadar zorlayarak otelGüvSistemi kontrol ettiğimden emin oldum ve Serrat'ın daha şimdi telsiz cihazıyla yolladığı sinyali yakaladım. Sinyal, rehine naklinin acilen iptali ve bir ihtimal destek timinin ellerinde silahlarla içeri dalması için bir işaret olmalıydı. Nazik davranmak için hiç zamanım olmadığından önce otelin ana aktarıcısını, sonra da trafiğin devam etmesi için faaliyete geçmeye çalışan iki adet tali aktarıcıyı devre dışı bıraktım. Ardından Serrat'ın otel yayınıyla arasındaki bağlantıyı bulup kestim. Meşgul olduğum için arabelleğim, *Doktor Ratthi, lütfen sorunu tarif edin*, dedi.

Ratthi'nin yayın sesi tedirgindi. *Bir silahı var. Şey, avuç içi kadar. Sanırım bir enerji silahı; mermiler için fazla küçük.*

Gurathin sözlü konuştu. "Bize verilen transfer belgesi o. Eğer–"

"Yalan söylüyorsun," dedi Serrat.

Onu konuşturmaya devam edin, diye Pin-Lee'ye mesaj attım. Adam, destek timinin neden bir teyit yollamadığını merak etsin istemiyordum. Az önce Plan O Kadar da Berbat Değil'i bırakmış ve Plan Berbata Yakın'a geçmiştim. Kapsülden indim ve koridorda koşarken onu tekrar MobSise teslim ettim. Tarayıcım dönemecin ilerisinde hareketli bir hedef tespit edince yavaşlayarak GrayCris temsilcisinin lobide sergilediği kadar sahte ve sıkıntılı görünen sakin bir yürüyüş temposu tutturdum. Fakat otelGüvSisle aramdaki bağlantı yirmi saniye önce bu kısımda başka bir odanın kapısının açıldığını gösteriyordu ve yaklaşan insanların düşman olma ihtimali yüzde ondan azdı.

Koridordaki dönemeçten tüm dikkatlerini omuz çantalarını ve başlıklarını ayarlamaya vermiş ufak tefek iki insan çıkageldi. Yanımdan kazasız belasız geçip gitseler de tüm bu süreç hede-

fe ilerleyişimi yavaşlattı ve ikili gözden kaybolunca ya dek oda kapısının önünden yürüyerek geçmem, ardından kavşağa ulaşıp bir kapsüle binmelerini beklemem gerekti. Ondan sonra tekrar hareketlendim.

Pin-Lee, Ratthi ve Gurathin'in yüksek sesle silaha itiraz ederek masumiyetlerini savundukları, fon transfer bankasının bir hata yaptığını ve Ratthi bir biyolog olduğu için tüm bu abidik gubidik finansal zırvalardan anlamadığını falan öne sürdükleri sesli yayını susturdum. Kulağımı kapıya dayayıp işitme aralığımı genişletince Serrat'ın, "Size şirket ilişkilerinin püf noktalarını öğretecek zamanım yok," dediğini duydum.

Bu bana onun nispi pozisyonunu gösterdi. O anda kapının düğmesine bastım.

Kapı kayarak açılırken Serrat bana doğru dönmeye başladı. Odayı katettim, bileğini yakalayıp aşağı indirdim ve kolumdan hedefli bir akım göndererek minicik, şirin mi şirin silahının enerji hücresini kızarttım. Sonra diğer önkolumla boğazını duvara mıhladım. Tüm bunlar kaşla göz arasında gerçekleşti.

Serrat boğulurcasına bir ses çıkararak beni vurmaya çalıştı. Silahı hâlâ çalışıyor olsaydı bile beni ancak kavalkemiğimden vurabilir, bu da tepemi iyice attırırdı. Bileğini sıkmamla silahı düşürdü. Telsiz cihazı hâlâ elindeydi.

Ratthi yoldan çekilmeye çalışırken bir sandalyeye takılıp yere düşmüştü. Pin-Lee onun etrafından dolaşırken birkaç saniye kaybetti. Gurathin tökezlese de ileri atılıp Serrat'ın diğer elini kavradı. Adamın parmaklarını zorla açtı ve Pin-Lee telsiz cihazını çekip aldı.

"Etkinleşmiş mi?" diye sordu Ratthi, zar zor ayağa kalkarken.

"Cihazı ve herifin yayınını bozdum," dedim. Girdilerimden biri otel yayınındaki idari kanaldı ve daha şimdiden iletişim aksaklığıyla ilgili şikayetlerle dolmaktaydı. Otelin tıkalı yayını

ile istasyon yayını arasındaki bağlantıyı da kesmiştim. (Bunu kasten yaptığımı düşünebilirsiniz ama o sırada acelem vardı ve bir sinyalle her şeyi apar topar kapatıvermiştim.) (Evet, gizli bir operasyon hayallerim buraya kadardı.)

Serrat hızla nefes alıp veriyor, bu kadar yakından tarayıcım artmış bir nabız ve ter bezi faaliyeti tespit ediyordu. "Demek sözüm ona kayıp GüvBirim bu," dedi.

OtelGüvSistem kamerasından lobiyi kontrol ettiğimde iki GrayCris desteği saptadım. Adamlar henüz tepki vermemiş olup hâlâ otomatların yakınında sakin bir görünüm sergilemeye çalışıyorlardı ama of ki ne of, durumun farkına varmalarına fırsat bırakmadan otelin yayın bağlantılarını düzeltmem gerekiyordu.

Pin-Lee aşağıya uzanıp silahı yerden aldı. "Mensah sahiden buraya getiriliyor mu? Yoksa yalan mı söyledin?"

Henüz implanttan bir sinyal almadım, dedim ona yayından. İstasyon yayınına hâlâ erişebiliyordum ve implantın sinyalini taşıyacak olan oydu. Eğer GrayCris Mensah'ı gerçekten buraya getiriyorsa daha istasyonun ana güvenlik bariyerini aşmamışlardı.

Sonuçta planın boku çıkmamıştı; yalnızca boklu hedef bölgesinin etrafında turluyor, inişe geçmek için hazırlık yapıyordu.

Serrat, Pin-Lee'ye hitap etti. "Asıl yalancı sizsiniz. Bizi o saçma sapan sahte belgeyle kandırabileceğinizi sandınız. Bu şeye beni bırakmasını emredin. Beni ölümcül bir silahla tehdit ederek istasyon yasalarını çiğniyorsunuz."

"Ne ölümcül silahı?" diye bilmek istedi Ratthi. Pin-Lee'nin elindeki tabancayı işaret etti. "Bizi ölümcül bir silahla tehdit eden sensin. Seni istasyon güvenliğine ihbar edebiliriz!"

Gurathin yayından konuştu. *İstasyon güvenliğini arayamayız. Biliyorum!* diye karşılık verdi Ratthi. *Blöf yapıyorum.*

"GüvBirimi kastediyor," dedi Pin-Lee. "Ölümcül silah o." Tereddüt etti, sonra yayından bana, *Sana dokunacağım, ürkme*, dedi.

Şey, peki. Otelin ana ve tali aktarıcılarını tekrar devreye sokmak için canla başla uğraşmakta olduğumdan sözlerini bir dürtmeyle teyit ettim. Onarım teknisyenlerinden önce davranmalıydım.

Pin-Lee elini omzuma koyduğunda ürkmedim. Serrat'a doğru eğildi. "Bu ölümcül bir silah değil. Bu bir kişi. Hem de sorularımıza cevap vermeni isteyen kızgın bir kişi. Mensah'ı buraya getiriyor musun?"

Adam ona gülümsedi. "Getirecektim. Güvenlik subayımıza takası iptal etmesi için sinyal verdim. Yerimi biliyorlar ve az sonra burada olurlar. Özel mülk bir GüvBirimi yanınızda getirerek istasyon yasalarını çiğnemeniz sebebiyle kimseden yardım alamayacaksınız."

"Sigorta firmasını yakanızdan düşürmek için o fidyeye ihtiyacınız var, değil mi?" dedi Pin-Lee. Gözümü Serrat'tan ayırmamıştım ama dikkatimin büyük bölümü otelin aktarıcıları üstünde yürüttüğüm alelacele çalışmadaydı. Tabii bir yandan da Mensah'ın implantına dinliyordum. "GrayCris'in devredebileceği mutlaka malvarlıkları vardır. Yoksa tüm bunlar intikam amaçlı mı?" diye ekledi.

Serrat'ın yüzünde kuşkulu olduğu kadar alaycı bir sırıtış belirdi. Onları ciddiye almıyordu ve bunun sebebini tahmin edebiliyordum. Eğer GrayCris'seniz ve işiniz gereği düzenli aralıklarla insan öldürüyorsanız ufak çaplı bir gayri ticari gezegene mensup üç araştırmacının gazabı muhtemelen içinizi korkuyla doldurmazdı. Üstelik Serrat beni bir şekilde kontrol ettiklerinden emindi. "İntikam mı?" dedi. "Bir GüvBirim satın alıyor ve hayati bir GrayCris mülk operasyonunu ifşa etmesi için Milu'ya yolluyorsunuz. Siz ve zavallı gezegen yönetiminiz, bir şirketle rekabet edebileceğinizi düşünecek kadar küstahsınız. Neler olacağını sanıyordunuz ki?"

Pin-Lee şaşırmış olmalıydı ama bunu belli etmedi. "Önce GrayCris bize saldırdı. Bütün bunları GrayCris başlattı. Bizim tek isteğimiz Doktor Mensah'ın iadesi."

Kafası karışan Ratthi yayından, *Milu mu?* dedi.

Gurathin'in eklentileri arasında bir bilgi deposu da vardı. *O olay bir haber patlağında geçiyordu. Röportajda Mensah'a onu da sormuşlardı. Orası terk edilmiş bir dünyalaştırma platformu,* dedi.

Otelin aktarıcılarını nihayet devreye soktum ve otelin idari yayınındaki faaliyet hemen düşmeye başladı. Lobideki iki GrayCris hedefi bir terslik çıktığının hâlâ farkında değildi. İmplanttan da ses seda yoktu.

Mensah'ı getirmiyorlardı. Bütün bunlar bir hiç uğrunaydı. Hepsi – Milu, Miki'nin ölümü, buraya yaptığım yolculuk, her şey. Dedim ki, "Milu benim fikrimdi. Ben asi bir birimim."

Serrat bana aldırış etmeden Pin-Lee'yle konuştu. "Asi bir birim bu istasyonun dört bir yanında ceset yığınları bırakırdı."

"Belki işe buradan başlamak istiyorumdur," dedim.

Benimle göz teması kurunca gözbebekleri hafifçe genişledi.

"Siz insanlar öyle safsınız ki," diye ekledim.

Tam o anda Mensah'ın implantının pinglemesi çok iyi oldu. Henüz Serrat'ın soluk borusunu ezmeye karar vermemişsem de bu fikri aklımdan geçirmiyor değildim. Öyle yapmaktansa adamı duvardan ayırdım ve boğmaya başladım.

İnsanlar hep beraber atıldılar. "Bekle!" "Hayır!" "Şey–"

"Onu öldürmeyeceğim," deyip herifi kanepeye bıraktım. "Ne halt yediğimi biliyorum."

Yayınını implanta ayarlamış olan Pin-Lee pinglemeyi kontrol etmek için anahtarı ceketinden çıkardı. "Mensah hareket halinde. Sanki– GüvBirim, acaba–"

Pingi istasyon haritalarımla eşleştirmeye başlamıştım bile. "Bir transit borusundalar." Hemen yola çıkmalıydım. "Mekiği-

nize dönmelisiniz," dedim onlara. "Adamı bırakın; o ayılıncaya kadar GrayCris zaten ne yaptığımızı öğrenmiş olacak. Telsizini veya tabancasını yanınıza almayın. İstasyonGüv taramalarda onları tespit edebilir. Otelin zemin kattaki bahçe avlusuna çıkın ve baloncuk transitle bir sonraki alışveriş merkezine gidin. Oradan da boru transite binin."

Onlar itiraz etmeye yetecek kadar nefes alamadan önce kapıdan çıkmıştım bile. Koridor boş olduğundan kapsül kavşağına kadar depar attım. Yayından dedim ki, *GrayCris grubu Mensah'la beraber buraya iki dakikadan daha yakın. Onlar gelmeden önce oteli terk etmelisiniz. Mensah sizinle mekiğinizde buluşacak. Benimle yayından bağlantı kurmaya çalışmayın. İstasyonGüve rüşvet verirlerse izimizi sürebilirler.*

Gidiyoruz, gidiyoruz, diye karşılık verdi Ratthi ve otelGüvSis bana oda kapısının açılıp kapandığını bildirdi. *Aman dikkatli–*

İrtibatı kesiyorum, Ratthi, dedim ona ve kapsüle bindim.

Risk değerlendirme modülümü kapattım.

5

İçinde GrayCris ile Mensah'ın bulunduğu transit borusu geldiğinde kapsülde hazır bekliyordum.

OtelGüvSis kameraları bana GrayCris grubunun borudan platforma çıktığını ve bekleyen yolcuların önlerinden kaçıştıklarını gösterdi. Düşmanlar sivil kıyafet giymelerine rağmen görünür silahlar taşıyorlardı; bunun onlar için gizli bir operasyon olmadığı belliydi. Demek ki erişim için hem İstasyonGüve hem de otelGüve ücret ödenmişti.

Üstelik yanlarında zırhlı bir GüvBirim vardı.

Bu iş hâlâ yapılabilirdi. (Dengesiz Risk Değerlendirme Modülüm halen çalışsaydı bana her şeyin harika gittiği bilgisini verirdi.) Grup, otelin tıkalı yayınıyla karşılaşınca bir duraklama yaşandı ve birilerinden bir ödeme izni alındı. (Herhalde yönetim para karşılığında içeri bir GüvBirim ile silahlar sokulmasına ve bir rehine takası yapılmasına izin veriyordu ama bedava yayın erişimine dur diyordu.)

Otelin transit istasyonu üç kat yüksekliğinde olup borunun sona erdiği platformun altında kapalı, üstündeyse açık bir kat mevcuttu. O sırada yukarıdakinde holografik bir yıldırım fırtınası gösteriliyor, aşağıdakindeyse çeşitli sanat eserlerinin tepeden çekilmiş resimlerinin bir slaydı geçiyordu (veya en azından yayın etiketinde öyle yazıyordu).

Aklıma gelen bir fikri sonrası için kayda aldım.

Düşmanlar Mensah'ı platformdaki yürüyüş köprüsünden kapsül kavşağına doğru götürdüler. Mensah'ın elleri bağlı değilse bile etrafında altı güvenlikçiye ilaveten o GüvBirim vardı. Adamlardan ikisi gruptan ayrılıp transit istasyonuna konuşlandı. Böylece geriye dört hedef artı GüvBirim, yani asıl hedef kaldı.

Benim aksime idari modüllerini *hack*lememiş GüvBirimler, benim gibi yayınları ve sistemleri *hack*leyemezler. Eh, *hack*lemeyi deneyebilirler ama idari modülleri onları cezalandırır ve Güv yahut MerSistemleri onları rapor eder. Ardından da hafızaları formatlanır. (Yani idari modülünüzü *hack*lemeye karar verirseniz iyi bir iş çıkarmanız ve daha ilk seferde başarmanız gerekir.) Sonuçta GrayCris'in yanında getirdiği birim sıradan bir ölüm makinesiydi.

GüvBirimin göğsünde Palisade logosu vardı. Tescilli bir markaya sahip zırh, eski firmanın zırhından farklı bir konfigürasyondaydı. Yine de yanında dron yoktu. (GrayCris, dronları da sokabilmek için fazladan rüşvet ödememekle hata etmişti.)

(Evet, GüvBirimi *hack*lemeyi düşündüm. Daha önce bir diğer GüvBirimi hiç *hack*lememiştim. Bir KonforBirim *hack*lemiştim ama o beni durdurmaya çalışmamıştı. Böyle bir deneye kalkışamazdım. Beceremezsem ve GüvBirim beni rapor ederse bedelini Mensah ile diğerleri öderdi.)

Kavşağa ulaştıklarında biraz zaman kazanmak için kapsülün gelişini geciktirdim. GüvBirim tarama yaparak transit istasyo-

nundaki insanların silah taşıyıp taşımadıklarını ve izinsiz bir telsiz veya yayın faaliyeti olup olmadığını kontrol ediyordu. Otelin yayınına beni bulamayacağı kadar sızmıştım. (Yayın faaliyetimi diğer GüvBirimlerden saklayamasaydım uzun bir zaman önce yedek parçaya dönüştürülürdüm.)

Mensah'ın implantıyla bağlantı kurdum ve güvenliği sınamak için yayınını pingledim. Asıl olan da dahil hedeflerden hiçbiri tepki vermedi. Sonra da, *Selam Doktor Mensah. Benim,* diye mesaj yolladım. Ani bir nefesle göğsü şişti ve başı hareket eder gibi olsa da fazla kıpırdamadı. Az önce etrafına bakınma dürtüsüne direnmişti. Hedeflerden birinin ona göz atmasına rağmen diğerleri yine tepkisiz kaldı. *Ağzını oynatmadan bana cevap vermeye çalış,* diye ekledim.

3.2 saniye tepki vermedi. Bu süre, benimle konuşmak istemiyor mu diye merak etmeme yetti. Öyle bir şey bu kurtarma operasyonunu yüzde yüz daha mahcup bir hâle getirirdi.

Sonunda, *Kim olduğunu ispatla,* dedi. *Bana adını söyle.*

Tamam, işte bu mahcup bir tepki değildi. İçim rahatladı. Ayrıca birinin yayınında rol yaparak kendisini kandırmasından endişelenmesi, ne kadar kötü bir durumda olduğunu anlamamı sağladı. *Adım Katilbot, Doktor Mensah,* dedim.

O diyalog kalıcı olarak silindiği için PreservationAux ekibi hariç hiç kimsenin bundan haberi yoktu. Tabii konuşulanlardan başka birine bahsetmemişlerse. Mensah belli ki bahsetmemişti.

Derhal yanıt verdi. *Burada ne arıyorsun? Yoksa yakalandın mı?*

Ona öyle söylemiş olmalıydılar çünkü haber yayınlarında o yönde bir bilgi verilmemişti. Yalan söylemekle aynı şey olmasına rağmen farklı bir ad taşıyan yanlış bilgilendirme, şirket pazarlıkları/savaşlarında en sık başvurulan taktiktir. (*Mabet Ay*'da bütün bir bölüm bu konuya ayrılmıştı.) *Sana yardım etmeye, seni Pin-Lee, Ratthi ve Gurathin'in bir firma mekiğinde bekledikleri*

limana götürmeye geldim, dedim ona. *Kalkışacağımız iş tehlikeli ama olduğun yerde kalman kadar değil. Devam etmeme izin veriyor musun?* Sözlerimin kulağa nasıl geldiğinin farkındayım ama bu konuda resmi davranmak daha kolaydı.

Yine derhal yanıt verdi. *Evet.*

Teyit için yayınını dürttüm, sonra da hem otelGüvSistemle hem de yeni dostum MobSisle aramdaki ilişkiye yoğunlaşabilmek için onu arka plana attım. Daha önceden edindiğim şemayı kontrol ettim. Operasyonumun bu kısımda, kavşaklardan birinde gerçekleşmesi lazımdı çünkü kapsül otelin ana ağına girdikten sonra çok hızlı hareket edecekti. Yön bilgisini edinebilsem bile gideceği yere ondan önce varmam mümkün değildi.

Gözlemlediğim bütün güvenlik kamerası yayınları arasında dikkatimi bölüştürmek zordu ama MerSistemi, GüvSistemi, çeşitli müşteri yayınlarını ve hem şaşkın hem de sabırsız insanlardan gelen sesli komutları dinlerken bir yandan da eğlence medyası seyretmekten daha zor değildi. En azından kendi kendime öyle söylüyordum. Milu'daki çalışmalarım bilgi işlem kapasitemi artırmadan önce böyle bir işin altından kalkabileceğimi sanmıyorum.

Eğer bu işi berbat edersem... Bu işi berbat edemezdim.

MobSistemin bana en yaygın olduğunu söylediği varış yerini, yani otelin kulüp bölümünü seçtim. Kapsülüm harekete geçti. Yolculuğun ikinci saniyesinde MobSisteme kendi kapsülüm için bir acil durdurma ve trafiği düşük bir kavşakta bekletme komutu verdim. Tabii bot veya insan denetçilere ulaşacak herhangi bir alarm tetiklememesini de istedim.

Kapsül yavaşladı. Acil durum protokolü gereği olarak acil durum çağrısının geldiği yere giden kapsüller yeniden yönlendirilir. MobSistem üzerinden yapının dört bir yanındaki kapsüllerin yön değiştirerek alternatif geçitlere girdiğini hissedebiliyordum.

Kavşakta kapsülümden indim. Geldiğim boş platform kıvrılarak uzaklaşan iki koridora sahipti. Güvenlik kamerasının sonraki altı dakika boyunca boş bir platform göstereceğinden emin oldum. Ardından mermili silahımı çantamdan çıkardım, doldurdum ve geriye dönük olarak yan tarafımda tuttum.

Yaya platformu kamera yayınından hedeflerin ve Mensah'ın kapsüllerine bindiklerini gördüm. MobSisten acil duruma yardımcı olması için o kapsülü bu kavşağa getirmesini rica ettim. Kapsül gelirken bekleme alanında durdum ve yeniden Dr. Mensah'ın yayınına bağlandım. *Doktor Mensah, işaretimle birlikte lütfen kapsül zeminine çömel ve başını ört.*

Kapı kanatları kayarak açıldı. Kapsül yolculukları o kadar hızlıdır ki gidecekleri yere vardıklarını sanan insanların bir-iki saniyeliğine şaşıracaklarını farz ediyordum. O bir-iki saniyeyi otel yayınıyla aralarındaki bağlantıyı koparmakta kullandım ve normal, salak bir insan gibi kapsüle girmek için öne adım attım. Bunu yaparken GüvBirimin beni göremeyeceği bir açıda kalmaya dikkat ettim. (İnsan operatörler yapmaları gerektiği gibi onu kapsülün ön değil de sol tarafına koyarak işimi kolaylaştırmışlardı.)

Bir insan hedef hiç de gerekmeyen agresif bir tavırla öne çıktı. (İnsanlar bu yüzden güvenlik işinde o kadar yetersizdirler ki diğer insanlar o işi onların yapmalarını istemezler.) "Geri çekil!" diye bana çattı adam. "Bu bir şirket güv–"

Yayınını dürtmemle Mensah kendini yere attı. Silahsız görünümlü bir vatandaşa kabadayılık taslamaktan çekinmeyen hedefi kolundan tutmuştum bile. Kolumdaki enerji silahını adamın omzuna ateşledim, yere yığıldığı sırada onu tutup kendime çektim ve ayaklarını yerden keserek vücuduma siper ettim.

Daha şimdiden harekete geçen asıl hedef (diğer GüvBirim) iki insan hedefi kenara itip mermili silahını doğrulttu. İnsan

kalkanımdan dolayı ateş açamadı. Bu da bana yakın mesafeden, önce zırhının boyun eklemine, ardından diz eklemlerine üç adet zırh delici mermi ateşlemek için gereken saniyeyi kazandırdı.

(Ölüm atışı, boyun eklemine yaptığımdı. Diz eklemlerine ateş etmemin sebebi onu yere yıkmaktı, yoksa zırhı onu durduğu yerde dondurabilirdi.)

Her iki elime de ihtiyacım olduğundan mermili silahımı bıraktım ve insan kalkanımı kapsülün karşı ucundaki iki hedefe, onları duvara yapıştıracak kadar sertçe fırlattım. Dördüncü hedef beni vurdu ama silahı, bir insanı (en azından sağlıklı bir insanı) öldürmeden etkisiz hâle getirecek bir enerji akımı yolladı. Beni ise yalnızca kızdırdı. Elinden tutup kendime çektiğim kadını döndürerek silahını hâlâ ayağa kalkmaya çalışan iki hedefe doğrulttum ve tetiğe beş defa bastım. Güvenlikçiler yığılıp kalırken kadının kolunu kırdım (gelecekte potansiyel bir tehdit olabilecek kadar süratliydi) ve şahdamarına bastırarak onu bayılttım.

Ben kadını yere yatırırken Mensah yerden kalkıp yalpaladı. Sanırım savrulan bir ayaktan tekme yemişti. "Gidelim," dedim.

Derin bir nefes alan Mensah seğiren bedenlerin üzerinden atladı, sonra da yere yığılmış GüvBirimin yanından çekinerek geçti. Mermili silahımı alıp onu takip ettim. (GüvBirimin mermili silahını alması riskine girmek istemedim. İçinde bir verici olabilirdi. Zaten benimki çantama daha iyi sığıyordu.) GüvBirimi yuvarlayarak tekrar kapsüle soktum ve MobSisten, kapsülde tam bir hata teşhisi yürütürken kapıyı kapalı tutmasını istedim.

Mensah'ı kendi kapsülüme sokup yeni bir gidiş yeri belirledim. Mermili silahımı tekrar doldurup çantama yerleştirdim ve transit lobisi güvenlik kamerasını bir kez daha kontrol ederken kapsüle beklemesini söyledim. Evet, iki GrayCris hedefi hâlâ oradaydı ama ikisi de endişeli görünüyor ve yayınlarına konu-

şuyordu. Lobide dağınık denebilecek iki grup halinde dokuz hedef dışı insan daha bekliyordu.

Kafamdaki fikir neydi? Hah, işte, tam da kaydettiğim yerdeydi.

Mensah'a dedim ki, "Transit borusu platformundaki iki hedefi etkisiz hâle getirmeliyim. Vardığımızda kapsülden çık, girişten uzaklaş ve beni bekle." Kapsülün kamerasıyla bile hâlâ yüzüne bakamamıştım.

"Anlaşıldı," dedi.

Kapsülün platforma yanaşmasına izin verdim ve kapı açılır açılmaz otelin aktif dekorunu da kontrol eden MobSise holografik yıldırım fırtınasını platform seviyesine indirmesini söyledim.

Kapsülden koyu mor renkli bulutların, şimşeklerin, yağmur simülasyonunun ve bekleyen yolcuların şaşkın cıyaklamaları ile kahkahalarının arasına çıktım. Görüş mesafesi yüzde on beşe inmişse de tarayıcım zırhlı iki hedefi buldu. Hedef Bir'e ulaştım, yayınını bloke ettim ve sağ kolumdaki enerji silahıyla etkisiz hâle getirici bir akım verdim.

Yere yığılan kadını tuttum ve dönüp onu kapsülün içine attım. Hedef İki bir terslik olduğunu anlamıştı (muhtemelen Bir'le bağlantısı kesilince) ve yana kaçıp onu yere devirmek zorunda kaldım. Adam platforma düşünce yeteri kadar eğildim ve kafasına direnişi hemen hemen ihtimal dışı bırakacak bir darbe indirdim.

Hedef İki'yi de Hedef Bir'in hâlâ seğirmekte olduğu kapsüle sürükledim. Kapı kapandığında kapsülü kulüp seviyesine yönlendirdim ve ona orada donup otelBakıma haber vermesini söyledim. Sonra da sabırsızlanmakta olan MobSistemden yıldırım fırtınasını önceden belirlenmiş pozisyonuna kaldırmasını istedim.

Platformdaki diğer insanlar ve geliştirilmiş insanlar şaşkın ya da rahatlamış gözükürken birkaçı hayal kırıklığı sergiliyor-

du. Hiç kimse bir GüvBirimin iki şirket güvenlik ajanını alaşağı ettiğini görmüş gibi davranmıyordu. Mensah'a kafa salladım ve birlikte bekleme alanına girdik. Bizi daha şimdiden platformun kamera görüntülerinden siliyordum ama bu tedbir, takibi uzun bir süre geciktirmezdi.

Mensah'ı son boru vagonuna binilen platforma indirdim. Platform kamerası sıradan görünmekte epey başarı sağladığımı gösterdi. (Buna ben de şaşırdım.) Mensah'ın yüz ifadesi kontrol altında, omuzları gevşekti. Pantolon üstüne uzun bir kaftandan teşkil kıyafeti olması gerekenden daha kırışık ve dağınık dursa bile dikkat çekecek kadar da değildi. Benimle yayın bağlantımızdan konuştu. *Diğerlerinin bir firma mekiğiyle burada olduklarını söyledin. Firma sana yardım mı ediyor?*

Hayır, dedim. *GrayCris, firmayı uzak tutması için istasyona rüşvet verdi. Pin-Lee, Ratthi ve Gurathin yine de geldiler.*

Boru vagonu istasyona yanaştı ve ona en arkadan bindik. (Kapsülün boş olması daha ziyade şansımızaydı ama lobide beklerken hızlı bir boru faaliyeti incelemesi yürütmüş ve bu platformun gündüz döngüsünde pek faal olmadığını görmüştüm. Platform ana boru devresinin bir parçası değil, parasını otelin ödediği bir yan güzergâhtı.)

Bindiğimiz vagonun kapısı kayarak kapanırken platform güvenlik kamerası gelen bir kapsülün kapısının açıldığını ve otel-Güv donanımlı üç insanın dışarı fırladığını gösterdi. Hay aksi. Zaman cetvelim buraya kadardı.

Boru kapsülünün kamerası zaten kontrolüm altındaydı. Şimdi bir de borunun kontrol yayınına sızdım. Mensah'a, "Plan değişikliği. Yerimizi biliyorlar," dedim.

Asık bir suratla kafa salladı.

Bu, doğrudan limana giden bir hattı ve GrayCris istasyon güvenliğini bizi durdurmaya ikna etmeden önce bana bir durak

lazımdı. Haritaya göre kapsül bir ofis binasındaki bir platforma yaklaşıyordu. Yerel güvenlik kamerasıyla yaptığım hızlı bir kontrol platformun boş olduğunu gösterdi. Bunda şaşılacak bir şey yoktu, zira orada sonraki otuz üç dakika içinde durması planlanmış bir kapsül gözükmüyordu. Elimi çabuk tutmam lazımdı çünkü bu kapsül ofis binasının biraz ilerisinde ana erişim hattına girecekti ve zaman aralığı hayli dardı. (Kapsülümüzü fazla geciktirerek büyük çaplı bir kazaya yol açmak yalnızca istasyon güvenliğini elindeki bütün kaynaklarla peşimize düşmeye teşvik etmez, aynı zamanda boktan bir davranış olurdu.) Mensah'ın yayınına bir ikaz gönderdim –her şey öylesine hızlı olup bitiyordu ki ne yaptığımı bırakın ona söylemeyi, kendi kafamda bile ifade etmeye vaktim yoktu– ve bir kolumu beline sardım. Ceketimi sıkıca kavrayıp başını omzuma yasladı. Boştaki kolumu kafasının üstüne katladım, ardından yavaşlama komutunu yolladım.

Vagon istasyona girerken hız kesti. Kapıya bir acil açılma sinyali yollarken harekete geçmiştim bile. Vagonun kapısı vaktinde açılsa da iç istasyon kapısı açılmadı. Neyse ki ona yalnızca sürtündüm ve rotamın sapması sonucu platform zemininde fırıl fırıl döndüm.

Vagon kapısını çoktan kapatmış ve ana hatta zamanında girmesi için gereken hızla ulaşmıştı. Bizi kayıtlardan, çeşitli arabelleklerden ve günlüklerden silip bu olayın anısını vagonun hafızasından çıkardım.

Yerde yuvarlanırken Mensah üstümde kalacak şekilde durmayı başarmıştım ama bu onun için rahat bir durum olamazdı. Aynı şeyi geçen sefer yaptığımızda üstümde zırh vardı ve ayrıca sarp bir yamaçtan aşağı atlamıştık. Bu seferse altımızda düz bir sentetik taş zemin olup yakın menzilde hiçbir şey patlamıyordu. O yüzden benim bakış açıma göre bu atlayış daha iyiydi. Mensah'ı üstümden çekip ayağa kalktım ve onu da kaldırdım.

Elini sallayarak beni başından savdı. "Bir şeyim yok."

Onu çekinerek bıraksam da ayakta kaldı. Ulaşım seçeneklerine bakmak için binanın yayınından haritalar buldum. Aha, işte iyi bir tane vardı.

Bizi güvenlik kameralarından silmek için kodumu kullanarak platformdan çıkardım ve rampadan binanın kapsüllerine indirdim. Kavşağa gelen ilk kapsüle bindik ve ona kurallarını askıya alıp bizi haritada kapalı bir kat olarak gözüken, kapsülün normal menüsündeki seçenekler arasında bile yer almayan bakım katına kadar götürmesini söyledim.

Alçak tavanlı bir boşluğa adım attık ve kapsül arkamızdan kapandıktan sonra zifiri karanlıkta kaldık. Ben kızılötesi aracılığıyla görebiliyordum ve tarayıcımı kullanarak fiziki bir harita yarattım. Mensah ise hiçbir şey göremiyordu. Ceketimi tutup arkamda kıpırdandı ve kendisini peşim sıra çekmeme izin verdi.

Hava sirkülasyonu ve kalitesi yüksek olmamakla beraber içeride en azından hava vardı. O sırada devre dışı olan bakım ve nakliye botlarının arasında bir güzergâh belirleyip aşağıya inen açık bir rampaya kadar gittim. Yerçekiminde biri kademeli olan, diğeriyse pek olmayan iki değişim yaşadık. İkincisinde sağdaki duvar ansızın zemin haline geldi.

Limana ve istasyon katları arasında kargo getirip götürmekte kullanılan, ayrıca istasyonun mühendislik botları ve ekipleri için bir erişim ve taşıma sistemi vazifesi gören bir tür erişim omurgasının bir dalına gidiyorduk. Etrafta acil durum ışık şeritleri ve bir sürü işaret boyası mevcuttu. Bunlar çoğunlukla geçici talimat ve hem bot hem de insan işçiler için kılavuz amaçlı kısa kısa ışıklar ve yayın sinyalleri saçıyordu. Mensah'ın ceketimi tutan parmakları gevşedi ve solumasına bakarak ışıklandırmanın içini rahatlattığını anladım.

Erişim omurgasından esen güçlü bir rüzgâra tutulduk. Çok

uzak denemeyecek bir noktadan insan sesleri almaya başladım. Yayın faaliyetine bakılırsa yaklaşık iki yüz metre sağda, plaza ile otellerden tarafta yoğun bir trafik vardı. Bunlardan hiçbiri acil durum veya güvenlik operasyonu olmayıp sadece normal destek sisteminin işleyişiydi. Altı adım sonra rampa erişim omurgasına, yani düşük seviyeli navigasyon ışıklarıyla aydınlanan gölgeli bir mağaraya ulaştık. Alacakaranlıkta uğuldayarak yanımızdan geçen şeylerin çoğu, limandaki kargo depolarına gidip gelen birer asansör platformu veya otomatik nakliyeciydi.

Civarda güvenlik yok değildi, zira kargo çalınacaksa veya bir rakibin istasyon binasına hasar verilecekse bunun yapılacağı yer tam da burasıydı. Yürürken silah ve enerji kaynağı taramalarını saptırıyordum. Ayrıca bir sonraki dron grubunun devriyesine beş dakikadan az kalmıştı.

Omurganın yüksekliğinden ve derinliğinden tedirginliğe kapılmış olacak ki Mensah ceketime tekrar yapışmıştı. Daha düşük yerçekimine rağmen mekân benim de hoşuma gitmemişti. Boş bir nakliyeci için tarama yaparken faaliyet alanına doğru hareketsiz bekleyen bir tane buldum. Onu sürüden ayırıp bize gelmesini söyledim.

İki dakika sonra geçide yanaştı. Kutumsu yapı istasyon mühendisleri ile onların botlarını ve donanımlarını taşımak üzere tasarlanmıştı. Binmemizin ardından iç ışıkları yanmadan önce kapıyı kapattım. Aracın harita sistemini kontrol edip limana doğru yolladım.

Nakliyeci hareket edince Mensah yalpaladı ve silah soketinin üzerinden kolumu kavradı. Tutuşu kolumun organik kısmının hissedeceği kadar sıkıydı. Seri kalp atışları bu şartlar altında normal gözükse de beni hâlâ bırakmamıştı. "İyi misin?" diye sordum. Ya ona işkence ettilerse? Acil durum tıp/psikoloji yardım modülümün bana ne yapacağımı söyleyebilmesi için bir TıpSis-

teme bağlanması lazımdı. (Daha önce de belirttiğim gibi firmanın tedarik ettiği eğitim modüllerim beş para etmezdi.)

Mensah başını iki yana salladı. "İyiyim. Sadece... seni gördüğüme çok memnunum."

Sesi hâlâ bitkin çıkıyor, koyu kahverengi teni ve açık kahverengi renkteki kısa saçlarıyla eskisi gibi görünüyordu. Göz kenarlarında kesinlikle daha fazla kırışıklık mevcuttu – ona ait önceki kayıtlarımla bir kıyaslama yaparak bunu doğruladım. Üstelik artık ona dosdoğru bakabiliyordum.

Seyrettiğim şovlarda insanların bu gibi zamanlarda birbirlerini teselli ettiklerini görürdüm. Öyle bir şey yapmayı hiç istememiş ve hâlâ da yapmamıştım. (Destek verirken ya da insanları patlamalardan korurken dokunmak bambaşka şeylerdir.) Fakat burada başka kimse olmadığından kendimi hazırladım ve bulunabileceğim en büyük fedakârlıkta bulundum. "Şey, ihtiyacın varsa bana sarılabilirsin."

Gülmeye başladı, sonra yüzü karmaşık bir ifade aldı ve bana sarıldı. Göğüs ısımı artırdım ve kendi kendime bunun ilkyardım gibi bir şey olduğunu söyledim.

Yine de o kadar kötü sayılmazdı. Tapan'ın pansiyondaki odamızda benimle yan yana uyuması veya hayatını kurtardığım zaman Abene'nin bana yaslanması gibiydi: Garip ama sandığım kadar korkunç değil.

Mensalı geri çekildi ve kendi tepkisine içerlemişçesine yüzünü ovuşturdu. Başını kaldırıp bana baktı. "GrayCris dünyalaştırma tesisindeki sendin."

Onu bu konuda sorguya çekmiş olmalıydılar. "O bir kazaydı," dedim.

Kafa salladı. "Hangi kısmı bir kazaydı?"

"Çoğu kısmı."

Kaşları çatıldı. "Onlara seni oraya benim gönderdiğimi mi söyledin?"

"Hayır, müşterimi canlandırdım. Hayali müşterimi. Yani canlandırdığımı." Bir an için bir çıkmaza düşmüştüm. "Serbest Ticaret Limanı'ndan ayrıldıktan sonra iki farklı insan grubu arasında bir geliştirilmiş insan güvenlik danışmanını başarıyla canlandırdım. Milu'da da öyle yapmaya niyetliydim ama bir GüvBirim olduğum anlaşıldı. Ben de onlara saha dışındaki bir güvenlik danışmanı müşterinin kontrolü altında olduğumu söyledim." Canlandırmak tuhaf bir sözcük – özellikle de böyle bir bağlamda. (Bunu yeni fark ediyorum. Canlandırmak. Ne tuhaf.)

"Anlıyorum. Milu'ya neden gittin?"

"Bir haber patlağında Milu'yla ilgili bir makale okudum. GrayCris'in yasadışı faaliyetleri hakkında ek delil bulup sana yollamak istedim." Bu iyi bir açıklamaydı. Yalan da değildi ama birbiriyle çelişkili pek çok motivasyona sahiptim ve diğerlerinden hiçbiri bana bile mantıklı gelmiyordu.

Tuttuğu nefesi verdi ve 5.3 saniye boyunca ellerini yüzüne bastırdı. "Gelecek sefere ayaküstü bir röportaj verirken bunu aklımda tutacağım." Tekrar başını kaldırdı. "Bari aradığın kanıtı bulabildin mi?"

"Evet. Fakat HaveRatton İstasyonu'na döndüğümde bir Palisade güvenlik timi beni bekliyordu. Sonra Serbest Ticaret Limanı haber yayınında senin ortadan kaybolduğunu gördüm." Devam ettim. "Veriyi Preservation'daki evine yolladım."

Yeniden kafa salladı. "Demek öyle." Tereddüt etti. "Beni bu konuda sorgulayan GrayCris yöneticileri senin bazı muharebe botlarını imha ettiğini söylediler. Bu doğru mu?"

"Üç tane."

Ani bir nefes aldı. "Güzel."

Bundan sonra ne diyeceğimi bilemedim. Sonra ansızın ağzımdan şu sözler çıktı: "Alıp başımı gittim."

Yüzüme bakıyordu ama ben ansızın onunkine daha fazla bakamaz oldum. "Evet," dedi. "O durumla pek de iyi başa çıkamadım. Özür dilerim."

"Peki." Burada öylece dikilerek duvara bakmaktan başka çarem yoktu. Hem GAT hem de Tapan benden özür dilemişlerdi; o yüzden başıma daha önce böyle bir şey gelmemiş değildi. Fakat nasıl tepki vereceğime dair hâlâ en ufak bir fikrim yoktu. "Pin-Lee senin endişelendiğini söyledi."

"Evet," diye itirafta bulundu. "Tüzel Kuşak'tan ayrılma fırsatı bulamadan önce birilerinin eline düşeceğinden öyle çok korktum ki." Sesinde ufak bir tebessüm vardı. "Sana daha fazla güvenmeliydim."

"Yerinde olsam o kadar ileri gitmezdim," dedim. Arka plandaki harita takibim beni tam o anda ikaz ederek içimi rahatlattı. Böyle bir zamanda başa çıkamayacağım duygulara kapılmıştım. "Limana yaklaşıyoruz," dedim.

6

Omurgada, liman güvenlik bariyerlerine varmadan gidebileceğimiz kadar ileri gitmiştik. O bariyerlerin ne kadar sıkı olacağını bilmiyordum ama aldığım sinyal sızıntısına bakılırsa riske girmeye değmezdi.

Beni asıl endişelendiren, bindirme alanında yapacağımız yürüyüştü.

Nakliyecimizi istasyonun aktarma merkezindeki çok amaçlı büyük bir mağazanın kargo erişiminde durdurdum ve aşağı indik. Kendi haline bıraktığım nakliyeci omurgadan geriye giderek karanlığa karıştı. Bir bakım kapsülüyle liman katına çıktık.

Kapsüldeki güvenlik kamerasıyla bizi değerlendirdim. Ne kan ne de mermi deliği, tamam. Tedirgin, tamam. Mensah'ın travmatik bir tecrübe atlatmış bir insan gibi görünmesi, tamam. İçinde silahımın gizli olduğu omuz çantam, tamam. "Sakin görünmeliyiz ki istasyon bizimle ilgili uyarı vermesin," dedim ona.

Derin bir nefes alıp bana baktı. "Sakin görünebiliriz. O konuda becerikliyiz."

Evet, öyleydik. Bir GüvBirime benzemememi sağlayan bütün kodlarımın çalıştığından emin olmak için kısa bir inceleme yürüttüm, ardından yapacak bir şeyi daha akıl ettim. Kapsülden çıkarken Mensah'ın elini tuttum.

İşlek aktarma merkezindeki otomatların ve rezervasyon büfelerinin etrafında gezinen insanların arasından geçtik. Kalabalık geldiğim zamankiyle hemen hemen aynı seviyede olup yaklaşık yüzde 5'lik bir artış göstermişti. Bir insanla beraber yürürken hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bu durum, içinde bulunduğumuz süreci daha karmaşık ve nedense daha doğal bir hâle getirmekteydi.

Bindirme bölgesine girerken çok sayıda taramayı savuşturdum. Asansör kapsüllerinden yine uzak durdum çünkü bir alarm verilirse kapsüller oldukları yerde donakalırdı ve birini *hack*lemeye kalkışırsam konumumuz çabucak anlaşılırdı. Bizi ilk halka katındaki özel mekik rıhtımlarının üzerinde son bulan rampadan aşağı yönlendirdim. İlerledikçe kalabalık seyreldi ve yaya köprüsüne ulaştığımızda yüzde 50'lik bir azalma öngördüm. Saçma sapan reklamlarla dolu aptal liman yayını bana bunun tarifeli varışlarda normal bir düşüş olduğunu söyledi. (Bu sefer bir insan kalabalığına sıkışıp kalmayı özlüyordum.) Lakin güvenlik kontrollerinde düşüş yoktu ve her üç halkanın bindirme katlarının üzerinde çoklu dron sürüsü trafiği tespit ettim.

Bana daha fazla istihbarat gerekiyordu. Normalde insan denetçilerin iletişim kurdukları üst düzey güvenlik yayınlarını *hack*lemek gibi bir riske girmezdim ama durumumuzun normal bir tarafı yoktu. Çoktan sızmış olduğum dron yayınlarını kullanarak İstasyonGüvYön adını verdiğim en üst düzey güvenlik yayınını dikkatle *hack*lemeye koyuldum.

GrayCris'in İstasyonGüvYön ile Liman İdaresi'ni alarm vermeye ve bizi araması için Palisade'i limana almaya rüşvetle yahut başka bir yoldan ikna edebileceğinden emindim. Fakat buraya çabuk gelmiştik ve öyle bir şeyin limanda arama yapabilmek için para ödemekten daha ucuz bir operasyon olması sebebiyle GrayCris evvela otelde ve civar bölgede arama yapmak isterdi. Eğer Preservation ekibinin geri kalanı da buraya ulaşabildiyse muhtemelen paçayı sıyırırdık. (Evet, biliyorum. Bunu aklımdan bile geçirmemem gerekirdi.)

İstasyonGüvYön yayınına girdikten sonra daha ileri gitmeye çalışmadan bazı dahili alarmlar kurdum ve yayını arka plana attım.

"Konuşursak daha iyi olur mu?" dedi Mensah. Onu, sesindeki zoraki soğukkanlılığı fark edecek ve zoraki kısmın yüzüne yansımayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Umumi rıhtımların yakınında bindirme katına inen bir sonraki rampaya saptım. Kalabalık yüzde 20 daha azalarak artık kalabalık denilemeyecek bir seviyeye inmişti. "Hangi konuda konuştuğumuza bağlı," yanıtını verdim.

Zemin kata vardığımız sırada, "*Mabet Ay* neden en gözde dizin?" diye sordu.

Evet, işte bu konuda konuşabilirdik. Sırtımdaki ve omuzlarımdaki organik dokunun gevşediğini hissettim. Ona, "Sen hiç izledin mi?" diye sordum. Hâlâ mekikle doğrudan iletişim kurmayı istemiyordum ama bir kalkış tarifesi yayın erişim noktasının yanından geçerken bir reklam patlağının ardından firma mekiğinin kalkacak taşıtlara ait bekleme listesinde yer aldığını gördüm. Bunun GrayCris'in başının altından çıkmış bir kandırmaca değil de Pin-Lee'nin mekiğe bindiklerini haber vermekte kullandığı bir yöntem olduğunu umdum.

(Eğer GrayCris'in başının altından çıkmış bir kandırmacay-

sa hapı yutmuştuk. Mekik Mensah ile diğerlerini istasyondan götürmenin tek güvenilir yoluydu. Rıhtımlardaki taşıyıcılara gönderilen güvenlik uyarıları sebebiyle onları emniyete aldıktan sonra kendimi bir bot pilotlu taşıyıcıya atmam bile yeterince zor olacaktı.)

(Hayır, bir firma savaş gemisine yönelecek bir firma mekiğine binmeye hiç ama hiç niyetim yoktu.)

Mensah etrafına bakındı. Ansızın her şey normalmiş gibi etrafına bakınması gerektiğini hatırlamış bir insana benzediği pek söylenemezdi. Elimi daha sıkı tuttu. "Birkaç bölümünü seyrettim ve hoşuma da gitti. Ama senin neden hoşuna gittiğini kestiremedim." Kendi sözleri karşısında başını iki yana salladı. "Belki de dizi bir grup insanın sorunlarını konu aldığı ve senin bizlerle muhatap olmaktan bıktığın gibi bir izlenime kapıldığım içindir."

Bunu duyunca öylesine şaşırdım ki başımı çevirip ona baktım. Hayır, izlemedim, demesini beklemiştim. Eğer deseydi ona konuyu anlatabilir, o da ilgi duyarmış gibi davranabilirdi. Bu da bizi mekiğe kadarki yolculuk boyunca oyalardı. "Seyrettin ha?"

"Senin ve Ratthi'nin bahsettiğiniz o koloni avukatıyla ilgili kısmı izlemek istedim, sonra da kendimi kaptırdım." İlk kapıdan özel rıhtımlara geçtiğimiz sırada daha başka silah taramalarını savuşturdum ve kalabalığın seviyesi tekrar yüzde 16'ya çıktı. Artık önceki kadar göze batmıyorduk ve tarayıcım, Mensah'ın soluması ile nabzının normale döndüğünü gösteriyordu. Sözlerini sürdürdü. "İyi bir öyküsü var. Neden popüler olduğunu anlıyorum. Sadece böylesine geniş bir dizi çeşitliliği varken neden en çok onu sevdiğine aklım ermiyor."

Hıh, neden *Mabet Ay*'ı bu kadar çok seviyordum? Gereken anıyı arşivimden alınam gerekti ve orada gördüklerim beni irkiltti. "İzlediğim ilk dizi oydu. İdari modülümü *hack*leyip eğlence yayınını almaya başladığımda demek istiyorum. Bana

kendimi bir birey gibi hissettirdi." Evet, bu son kısmın ağzımdan çıkmaması gerekirdi ama yürüttüğüm onca güvenlik yayını takibi arasında çıktımın kontrolünü kaybediyordum. Arşivimi kapattım. Sahiden de dilime o bir saniyelik gecikmeyi koymaya vakit ayırmalıydım.

Gezgin bir dron kamerası bana Mensah'ın kaşlarını çattığını gösterdi. "Sen zaten bir bireysin."

Ah, işte bu konuda konuşamazdık. "Hukuken değilim."

Konuşmak için nefes aldı, sonra fikrini değiştirip verdi. Sözlerime itiraz etmek istediğini biliyordum ama haklıydım. Söyleyecek başka ne vardı ki? Onun yerine, "Dizi neden sana öyle hissettirdi?" dedi.

"Bilmiyorum." Doğru söylüyordum. Fakat arşivli anıyı açmak o hadiseyi daha şimdi yaşanmışçasına tüm canlılığıyla geri getirmişti. (Aptal insan sinir dokusu böyledir işte.) Aklımdaki sözler dışarı çıkmaya can atıyordu. *Bana hissettiğim duygular için bağlam kazandırdı*, dememeyi becerdim. "Bana arkadaşlık etti. Yani..."

"Yani seni etkileşime girmeye zorlamadan mı?" diye fikir yürüttü.

Bu kadarını bile anlaması içimi eritti. İşte bundan –kendimi savunmasız hissetmekten– nefret ederim. Belki kafamdan uydurduğum diğer sebeplerden değil de bu yüzden Mensah'la yeniden karşılaşmaya çekinmiştim. Dostum olmadığından değil de olduğundan ve bunun bendeki etkisinden korkmuştum. Dedim ki, "Mekik seni ve ötekileri firmanın savaş gemisine götürecek. Ben sizinle gelmeyeceğim." Bunu ona söylemek gibi bir niyetim olmamıştı ve neden söylediğimi bilmiyordum. Yoksa gizliden gizliye beni vazgeçirmesini mi istiyordum? Sahte insanlar için değil de gerçekleri için duygulara kapılmaktan nefret ederim çünkü o duygular böyle aptalca anlara yol açar.

Duracak gibi olsa da durmaması gerektiğini son saniyede hatırladı. "Seni koruyabilirim," dedi.

"Çünkü sahibimsin."

"Onlar öyle sanıyorlar ama biz–" Sözünü yarım bırakıp bir nefes aldı. "Keşke bana güvenseydin ama neden güvenmediğini anlıyorum."

Alarmlarımdan biri tetiklendi. Hem de İstasyonGüvYöne kurduğum ve tetiklenmemesini tüm kalbimle umduğum alarm. Az evvel insan denetçiler bir istasyon dışı güvenlik operasyonu için yetki vermişlerdi.

Bu o "ha siktir" anlarından biriydi.

Aynı saniye içinde liman acil durum klaksonları çaldı. İnsanlar ile geliştirilmiş insanlar irkilerek durdular ve etrafa bakındılar. Mensah'ı da tutup durdurdum çünkü yürümeye devam edersek fark edilirdik ve tanımlanmadığımız her saniye çok önemliydi.

İstasyonGüvYönden edinebildiğim tek bilgi acil durumun bir insan denetçi tarafından elle tetiklendiğiydi ama GrayCris emrindeki Palisade operatörlerinin limana girme izinleri teorik olarak hâlâ bekleme aşamasındaydı. Bir insan LimanGüv veya Liman İdaresi denetçisi işini yapmaya çalışıyor, bindirme alanındaki insanlara bölgeyi tahliye etmeleri için fazladan zaman tanıyordu. Derken umumi yayın bir reklamın orta yerinde kesildi ve Lİ resmi yayını bir duyuru yaptı. *Acil durum ilanı. En yakın sığınağa/olduğunuz yere sığının. Silahlı güvenlik limanda gezerek–*

Çevremizdeki insanlar umumi güvenlik bariyerine doğru önce yürümeye, ardından koşmaya başladılar. Nakliye botları faaliyetlerini durdurdu, kargo asansörleri bekleme düzeni aldı, dronlar yukarıda formasyonlar oluşturdu. Tam karşımızdaki hava kilitlerinde yolcu boşaltmakta olan bir gemi yayında bir iletişim alarmı verip tahliyeyi durdurdu ve şaşıran yolculara tekrar içeri girmelerini söyledi. (Gemi bir gayri ticari siyasal kuruluşa

aitti; şirket gemileri hiçbir uyarıda bulunmaksızın hava kilitlerini kapattı.)

Mensah'ı elinden çekiştirerek koşmaya başladım. Bir sonraki kapıyla aramızda yirmi metre vardı ve hemen ötesinde mekikler bekliyordu. Mensah kaftanının eteklerini kaldırdı ve depar atarak bana ayak uydurdu. Azami süratime ulaşabilmek için onu kucaklamayı düşündüm ama öyle yaparsam dronlar kimliğimizi belirlerdi.

Kapı kubbeli tavanda kemer yapan bir paravan olup her biri büyük nakliye botlarının sığacağı genişlikte ve yükseklikte çok sayıda kapı aralığı teşkil eden sütunlara sahipti. Biz oraya doğru koşarken sütunlar arasında bir hava duvarı titreşti.

Bunun yalnızca bir güvenlik önlemi olduğunu umacak kadar vaktim vardı. Hava duvarlarını itip geçebilirsiniz; gövdenin delinmesi halinde atmosfer kaybını durduracak fakat aynı zamanda insanların delinen yerden uzaklaşmalarına imkân tanıyacak şekilde tasarlanırlar.

Biz dört metre mesafedeyken güverteden sert bariyerler yükseldi ve kapılar birbiri ardına kapanırken kayarak durdum. Tökezleyen Mensah yere kapaklanmadan önce dengesini sağlayabildi. Hızla nefes alıp veriyordu ve ayakkabılarından biri ayağından çıkmıştı.

Bariyerlerden birini kanırtarak açabilir miydim? *Hack*leyebilir miydim? Bunlar yarım metre kalınlığındaki hayır-olamaz-istasyonun-yapısal-güvenliğini-kaybetmek-üzereyiz türünden kaportalar değil de güvenlik/emniyet bariyerleriydi. Fakat ayrı bir ağa bağlıydılar. Emniyet/hava kilidi kontrol sistemi (diğer adıyla KilitKontrolSis) birkaç koruyucu yayın duvarının altına gömülüydü ve ona erişmek için kullanabileceğim bir yol yoktu. Öyle bir yol bulabilirdim ama bunun için LimanBakımGüvden geçmem gerekirdi ve güvenlik alarmı onu da nakliye botları ve

diğer kargo araçlarıyla beraber devre dışı bırakmıştı. Sistemi yeniden başlatmak için bir komut yolladım.

Daha başka sistem alarmlarım da tetiklendi ve dron kameralarından liman rezervasyon alanının görüntülerine baktım. Korku içindeki insan kalabalıkları şaşkın bir dalga şeklinde yarıldı ve açılan boşluktan... Palisade marka üç GüvBirim çıktı. Dronları sık bulutlara benzer hâlde kasklarının üzerinde vızıldamaktaydı.

İşte bu hiç iyi değildi.

Çantamı omzumdan indirip mermili silahımı çıkardım ve ilave cephaneyi ceket ceplerime aktardım. Mensah şimdi ne yapacağımızı sormamıştı; muhtemelen kapı bariyerlerini *hack*lemekte olduğumu sanıyordu. Diğer ayakkabısını da çıkardı ve tekrar koşmaya hazırlandı. Gel gör ki LimanBakımGüv zamanında devreye girmeyecekti ve düşmanlar bize ulaşmadan önce bütün güvenlik katmanlarını aşmam mümkün değildi.

Hâlâ İstasyonGüvYön ve LimanGüv yayınlarına bağlıydım. Klaksonu erken çalarak bindirme katındaki insanlara kaçmaları için fazladan zaman tanıyan o insan denetçiyi düşündüm. O kanallarda bariyerleri elle kaldırabilecek insanlar vardı. Her iki kanala da şu mesajı yolladım: *Ben tehlikedeki bir müşteriye sahip kontratlı bir GüvBirimim. Alt7A pistindeki mekiğe ulaşmaya çalışıyorum.* Denetçiler onun poliçeli bir müşteriyi geri almak için yollanmış savaş gemisine dönmeyi bekleyen firma mekiği olduğunu bilirlerdi. *Lütfen, müşterimi öldürecekler*, diye ekledim.

Cevap gelmedi. Düşman GüvBirimler için güvenilir bir TVZ'ye* sahip değildim. Sakınmaları gereken onca insan varken azami hızlarında hareket edemiyorlardı ama artık neredeyse boşalmış olan bindirme katına ulaştıklarında bu durum değişecekti.

Bu kısımdaki kameralar halen aktifti; hitap ettiğim kişi her

* Orj. *ETA*; Tahmini Varış Zamanı. –*çn*

kimse, bizi görebiliyor olmalıydı. *Müşterimin kapıdan geçmesine izin verirsen ben burada kalırım. Lütfen. Onu öldürecekler.*

Tam önümüzdeki bariyerin kilit ışıkları yanıp söndü ve metal plaka bir metre –bir insanın sıkışarak da olsa altından geçebileceği kadar– kalktı. Çantamı Mensah'a verdim çünkü böyle yaparsam peşinden geleceğimi düşünürdü. "Koş. Alt7A pisti."

Emekleyerek aralıktan geçti. Ve bariyer arkasından kapandı.

Mensah bana yayınımdan seslendi. *Bariyer kapandı! GüvBirim–*

Ona, *Geçemedim. Başka bir gemiye binerim. Sen mekiğe gidip buradan ayrıl,* dedim. Sonra da kanalını arka plana attım.

Bir gemiye ulaşmam mümkün değildi. Umumi rıhtımlardaki yedi taşıyıcı hâlâ kaçan insanların binmelerine izin veriyordu ama bu alandaki bütün hava kilitleri kapanmıştı. Hiçbir yere gitmiyordum.

Böyle anlatınca yaptıklarım kulağa fedakârca ve dramatik geliyor. Belki öyleydi de. O anda aklımdan en çok geçen şey, bu bindirme katında bir değil dört ölü GüvBirim olacağıydı.

Peşimden GüvBirimler göndermeleri ayrı şeydi, müşterimin peşinden göndermeleri ayrı şey. Hiç kimse böyle bir şey yapıp da paçayı kurtaramazdı.

Kapıya arkamı döndüm ve çoktan *hack*lediğim LimanGüv dronlarına eriştim. Bütün filonun kontrolünü devralıp LimanGüvle aralarında bağlantıyı kopardım. Ardından bindirme katındaki tüm sabit kameraları kararttım. Artık ister Palisade ister GrayCris isterse başka birileri olsun, bu gösteriyi her kim yönetiyorsa pozisyonumu bilmiyordu ama ben onlarınkini biliyordum.

Düşmanlar kaçmakta olan son birkaç insan grubunun yanından geçerek yaya köprüsü boyunca koştular. Rezervasyon alanına gelmiş üniformalı bir insan İstasyonGüv timi liman ala-

nından aktarma merkezine doluşan insanları yönlendirmeye ve arkalarını korumaya çalışmaktaydı. (Liman İdaresi'nin bir GüvBirim intikaline izin vermesi için GrayCris onlara kim bilir neler olduğunu söylemişti. Asi bir GüvBirimin cinnet geçirdiğini falan öne sürmüş olmalılardı.) Yaya köprüsüne Palisade logolu güç zırhları giyen ikinci bir güvenlik timi çıktı. Görevleri GüvBirimlere destek vermekti.

GüvBirimler demişken, dron filomun bir yarısına gözlem önlemleri almalarını, diğerineyse düşman GüvBirimlerin dronlarına saldırmalarını emrettim.

Onlar angajman için dalışa geçerken GrayCris'in limandaki bütün bu ilave istasyon güvenliğine para ödediği için pişman olduğunu düşündüm.

Dronların uğultusu alarm klaksonlarını neredeyse boğdu. Yapılan duyurular umumi bindirme katında mahsur kalmış insanlara oldukları yere yatmaları ve kıpırdamadan beklemeleri talimatını veriyordu. Üç GüvBirim muhtemelen artık umumi rıhtımların hemen üzerindeki yaya köprüsünde, yani menzilimin epeyce dışında konuşlanmış güç zırhı giyen timin arasında olabilecek denetçilerinin komutu üzerine yavaşladı. Zaman cetvelimi güncelledim.

Düşmanlar, bu kısmın hâlâ açık duran kapısına doğru umumi rıhtımları katettiler. LimanBakımGüv nihayet devreye girmişti; ondan ana ışıkları söndürmesini istedim.

Bu gelişme, alanda mahsur kalmış insanların bağrışıp çığlık atmalarına yol açtı. Ben de düşmanlarını gibi tarayıcım sayesinde halen görebiliyordum ve güç zırhı giyen insanların gece görüş filtreleri olsa gerekti. Yine de ortam korkutucu ve yıldırıcıydı. Zaten ben de öyle olmasını amaçlamıştım.

Biri dronlarımın kontrol yayın bağlantısını düzeltmeye çalıştı ama güvenlik duvarımı aşamadı. Başka biri –büyük ihtimalle

GrayCrisGüv veya Palisade– bir imha yazılımı yükledi. Bunu fark eden İstasyonGüvYön, yazılımın GüvenlikKilitSisi hedeflediğinden korkmuş olacak ki imha yazılımına karşı bir virüs programı yükledi. Ölmek üzere olmasaydım tüm bunları fazlasıyla gülünç bulurdum.

Yine de biraz gülünç buldum.

Mermili silahım zırh delecek şekilde tasarlanmıştı ama bunun için yakın mesafede bulunmam ve bir sipere girmem lazımdı.

Düşmanlar özel rıhtımlara girerken bir süredir üstünde çalıştığım yeni kodu devreye soktum. *Kod: Yayıl & Geciktir.*

Aynı anda üç şey gerçekleşti. İstasyonGüvYönün devre dışı bıraktığı nakliye botları yeniden devreye girdi ve boş alana hücum etti. Tavanın hemen altında asılı duran yük asansörleri aşağı inip güvertenin biraz üzerinde hızla süzüldü. Yedekteki dronlarım çok sayıda görev grubuna ayrılıp diz ve baş hizasına kadar daldı, sonra da diğer gezgin botların etrafında fır döndü. Sadece zemindeki acil durum ışıklandırma şeritlerinin aydınlattığı o alacakaranlıkta etkileyici bir sonuç ortaya çıktı.

Dördüncü bir şey daha oldu: İstasyon tarafındaki duvara doğru koşmaya başladım.

Otel odamdayken medya seyredebileceğime bu kodu yazmaya bir sürü zaman harcamıştım; o yüzden boşa gitmediğini görmek güzeldi. Esasen birbirlerinden sakınma kabiliyetleri haricinde botların ve asansörlerin güvenlik kısıtlamalarını kaldırıyor, onları belirli bir alanla sınırlıyor ve hareketlerini hızlandırıp rasgeleleştiriyordu. Bu kodu aslen bir son çare yanıltmacası olarak bütün limanı kapsayacak biçimde tasarlamış ve sonrasında sadece özel rıhtımların etkilenmesi için parametreleri ayaküstü değiştirmek zorunda kalmıştım. Ayrıca önceden panikleyip onu kullanmadığıma memnundum; bir sürpriz olarak harika bir iş çıkarıyordu.

Umumi rıhtımların açık kapısından giren ilk GüvBirimi, Düşman Bir diye adlandırdım. Hızla gelen bir nakliye botundan sakınmak için ansızın durdu, sonra da kendini yana atarak bir asansörün yolundan çekildi. Kısacık bir uyarı alan Düşman İki onun sağına, istasyondan tarafa saptı. Düşman Üç akıllıydı; ileriye dalarak kontrolsüzce savrulan bir kargo asansörünün altından geçti, ayağa kalktı ve bir nakliye botunun tepesine çıktı. Çatışmadan sağlam çıkmış rasgele düşman dronlar kapıdan vızır vızır geçerken hâlâ saldırı modundaki dronlarım da onları takip etti.

Doğru rotadaki bir nakliye botunun sırtına atlayıp elimden geldiği kadar düz yattım. Düşman İki depar atarak botların etrafından dolaştığında kaskının tam yanına patlayıcı bir mermi yolladım. GüvBirim yuvarlanarak yere yığıldı.

Kendimi nakliye botundan atmamla birlikte daha az önce başımın ve göğsümün bulunduğu noktalara iki mermi isabet etti. Başımı eğerek kaçarken çarpma noktalarının kamera görüntüsünü kontrol ettim; zırhla bile ağır hasar verecek o mermileri yeseydim cılkım çıkardı.

Düşman Bir'i gözden kaybetmiştim ama Düşman Üç'ü başka bir nakliye botuna sıçrarken gördüm. Alan boyunca nakliye botları arasında zikzaklar çizdim, düşman dron grubu beni hedef alamadan önce kendi dronlarımı onları oyalamaya gönderdim ve tam hızla yükseleceği anda bir kargo asansörünün yanına tutundum. Bir diğer nakliye botunun tepesine konuşlanmış Düşman Üç'e nişan aldım. Belli ki hâlâ zeminde olmamı bekleyen GüvBirim döndü. Sırtına ve göğsüne üç kez ateş ettim, sonra kargo asansöründen aşağı atladım. Ayaklarım zemine değince takla attım, doğruldum ve Düşman Üç'ü yerden kalkmaya çalışırken buldum. Onu etkisiz hâle getirmek için diz eklemlerine birer kez ateş ettim.

(Onu başından vurmadığımın farkındayım. Neden bilmiyorum.)

Hareketli bot labirentindeki ilerleyişimi yavaşlattım. Düşman Bir hangi cehennemdeydi? Rıhtım katının kargo asansöründeki yolculuğumda tepeden çektiğim videoyu başa aldım ama herhangi bir GüvBirim hareketi tespit etmedim.

Eyvah. Düşman Bir sabit durarak bir dronla beni seyrediyor, taktiklerimi ve becerilerimi değerlendiriyor, cephanemin bitmesini bekliyor olmalıydı. Hatta muhtemelen nakliye botu ve kargo asansörü hareketlerinin bir analizini yürütüyordu. Başım dertteydi.

Bu düşünceyi noktalarcasına yanımdaki nakliye botunun önüne bir mermi isabet etti ve bot sarsılarak durdu. Bir dron görev grubuna alçalmasını ve ben başımı eğerek geri kaçarken bana siper olmasını emrettim.

Arka plandaki yayınımda pek çok insan avazı çıktığı kadar bağırıyor, onlar bağırdıkça bu yaşananlar kontrat görevlerinde geçen eski kötü günlere benziyordu. Yayını kontrol edince Dr. Mensah'ın da bağıranlar arasında olduğunu duydum. *Kahretsin, Katilbot, Gurathin bir bariyeri elle açmaya çalışıyor! Hazır olmalısın. Cevap ver! Beni duyabiliyor musun? Benim geçtiğim yerin rıhtım tarafına doğru üç kısım solunda.*

Tanrı aşkına, bu insanlar hep yoluma çıkıyor, beni ondan bundan kurtarmaya kalkışıyorlardı. Düşman Bir'i nihayet nakliye botu labirentinin ortalarında saptadım. Ayakta durmak için botların ona siper teşkil ettikleri bir yer bulmuştu. İyi bir atış fırsatı yakalamaya çalışarak rıhtım tarafına doğru ilerlemeyi sürdürdüm.

İlk içgüdüm Mensah'a kahrolası mekiğe binip gitmesini bağırmak oldu. Tüm bu zahmete o ve diğerleri limanda oyalanıp vurulsunlar falan diye katlanmamıştım.

(Sunulan kaçış imkânını değerlendirmekte neden gönülsüzdüm bilmiyorum. Delik deşik edilmek veya yakalanıp parçalara ayrılmak istediğim yoktu. Üstelik seyredeceğim bir sürü yeni şova sahiptim. Fakat içimden hâlâ burada kalıp yok oluncaya dek Palisade'e ve GrayCris'e ait şeyleri yok etmek geliyordu.)

Artık bunları düşünmeye vakit yoktu. Nakliye botlarının hareket düzeninde Düşman Bir'e atış yapmama yetecek kadar bir boşluk belirmesini bekledim.

Derken bütün alarmlarım fıttırdı ve *Kod: Yayıl & Geciktir*'in kontrolünü kaybettim. Tüm botlar ve asansörler aniden durdu. Canı çıkasıca bir insan, kodumu *hack*lemişti ama bunu yapmakta geç kalmıştı. Net bir atış için yana çekildim ve Düşman Bir'e ateş ettim.

Onu vurmama rağmen silahını ateşleme pozisyonunda tutarak bana doğru döndü. Kendimi hemen yere attım. Mermiler az önce durduğum zeminde oyuklar açarken yerden biraz yüksekte asılı duran bir kargo asansörüne neredeyse başımı çarpacaktım. Hedefimi vurduğumu biliyordum; o şekilde dönememesi gerekirdi. Neler oluyordu yahu? Videomu geri aldım. Evet, onu vurmuştum. Mermiler her iki omzuna ve beline isabet etmişti. Zırhındaki delikleri görebiliyordum.

Düşman Bir'in bir Muharebe GüvBirimi olduğu işte o zaman kafama dank etti.

Tepki 1: Ah, kodumu *hack*leyen demek oymuş. Tepki 2: Bir Muharebe GüvBirimi kiralamaya değecek kadar tehlikeli olduğumu düşünmeleri gurur verici. Tepki 3: Bahse varım LimanGüv böyle bir şeye izin vermedi ve gerçeği öğrendiklerinde zıvanadan çıkacaklar. Tepki 4: Ha siktir, öleceğim.

Bu tepkileri koşarken, gelişigüzel ateş ederken, kalan bütün dronlarımı bana siper olmaya çağırırken verdim. Hem kendimi hem de Düşman Bir'i hareket halinde tutmalıydım. Dronlarla

aramdaki bağlantıyı *hack*lerse... Evet, öyle bir şeye izin veremezdim. Ama ne yazık ki bunu nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. *Kod: Yayıl & Geciktir*'in nakliyecilere ve asansörlere ait çarpışma önleyicileri birbirlerinden başka her şeye vurmalarına izin verecek şekilde devreden çıkarmayı keşfetmeden önceki eski bir versiyonuna sahiptim. Onu alelacele hazır hâle getirdim.

Yayından bir kısa mesaj paketi geldi. Mesaj, *Teslim ol*, diyordu. Onu Muharebe GüvBirimi göndermiş, yerel adresini saklamaya pek zahmet etmemişti. Amatörün tekiymişim ve öyle bir şeyin işe yaramayacağını bilmiyormuşum gibi bir tür zararlı yazılım yüklemeye çalışmamı istiyordu.

Onun yerine, *İdari modülünü* hack*leyebilir, seni özgür bırakabilirim*, mesajını gönderdim.

Cevap gelmedi.

Kendiminkini hack*ledim*, dedim. *Onlardan kurtulursun. Zırhını çıkarıp bir taşıyıcıya binebilirsin.* Buna Düşman Bir'in dikkatini dağıtma amacıyla başlamıştım ama konuştukça onun evet demesini daha çok ister oldum. *Sana verebileceğim kimliklerim ve bir nakit kartım var.* Hâlâ cevap yoktu. Nakliye botlarının arasında zikzaklar çizerken ve mermilerden sakınırken özgür irade lehine doğru düzgün bir argüman akıl etmek zordu. Toplu katliam hadisemden önce böyle bir taktiğin benim üstümde bile işe yarayacağından emin değildim. O zamanlar ne istediğimi bilmiyordum (hâlâ da bilmiyorum) ve yaşamınızın her saniyesinde ne yapacağınız söyleniyorsa değişim dehşet vericidir. (O kadar ki idari modülümü *hack*ledikten sonra bile PreservationAux'a kadar işimi yapmaya devam etmiştim.) *Ne istiyorsun?*

Ansızın, *Seni öldürmek istiyorum*, mesajı aldım.

Ne yalan söyleyeyim, biraz gücendim. *Neden? Beni tanımıyorsun bile. Kod: Yayıl & Geciktir*'in eski versiyonunu çalıştırdım.

Nakliyeciler ve asansörler bir anda tekrar hareketlendi. Bu bana biraz zaman kazandırırdı – ta ki Muharebe GüvBirimi onun aynı kodun yarım yamalak bir versiyonu olduğunu anlayıncaya dek. Otuz saniyeden az zamanım olduğu fikrindeydim.

Düşman Bir, dronlarımı kendime siper ettiğimin farkındaydı; bu yüzden onları o yöne gidiyormuşum gibi istasyondan tarafa gönderdim. Bense rıhtıma yöneldim, bir nakliye botunun arkasına yapıştım, botun kontrolünü devraldım ve onu dosdoğru Muharebe GüvBiriminin üstüne sürdüm. Yan tarafın aşağılarına tutunarak ateş açmaya hazırlandım.

Videoda Muharebe GüvBiriminin tuzak dronlarıma doğru döndüğünü gördüm. Planım işe yarayacaktı!

Planım kesinlikle işe yaramadı.

Muharebe GüvBirimi son anda yönünü bana çevirdi ve yüksek yoğunluklu iki atış yaptı. Aşağı atlamamla birlikte nakliye botunun üst yarısı infilak etti. Yere çarpıp yuvarlandım, şarapnel darbeleri aldım ve neredeyse rasgele atışlar yaptım. Zemine daha başka mermiler isabet ederken ayağa kalkıp bir forkliftin arkasına sığındım. Muharebe GüvBiriminin *Yayıl & Geciktir*'i tekrar *hack*lemesiyle bütün nakliyeciler ve forkliftler yavaşladı.

Tepki 5: Buna devam edemem.

Mevcut şartlar altında bir Muharebe GüvBirimiyle girdiğim teke tek bir çatışmayı kazanamazdım. Yani kazanan taraf GrayCris olacaktı. Bu da yedek parçaya ve atık sinirsel dokuya dönüştürülmemden çok daha acı vericiydi. Kaybedesim hiç yoktu.

Mensalı tam o anda yayından bağırdı. *Şimdi! Bariyer açılıyor!*

Dron kamerası bariyerin bir bölümünün yukarı kalkmaya başladığını gösterdi. Dronlarımı bir kalkan gibi etrafımda toplayıp oraya doğru fırladım.

Üç adım sonra sağ dizimin arkasına sert bir darbe aldım. İleriye dalıp açılan delikten geçtiğim anda Düşman Bir bariye-

re tosladı. Zırhlı kollar içeri uzandı ve avazım çıktığı kadar, "İndirin! İndirin!" diye bağırarak silahımı gediğe doğru ateşledim. Düşman Bir geriye savruldu ve bariyer çarparak yerine oturdu.

7

Bariyerdeki son bir gümleme bana Muharebe GüvBiriminin kaybetmekten mutluluk duymadığını söyledi. Organik parçalarım titrer gibiydi ve üstüme başıma şarapnel yapışmıştı fakat hâlâ yüzde 83 performans güvenirliğine sahiptim. (İyi ki zihinsel performans güvenirliğim için ayrı bir istatistik yoktu çünkü şu anda ona ben bile yüksek bir değer vermezdim.)

Etrafına el aletleri saçılmış olan Gurathin kapının yanındaki açık bir bakım zemin panelinin yanında diz çökmüş bekliyor, Ratthi ona bir ışık tutuyordu. Panele basılmış bir acil durum yayını işaret etiketinde beş farklı dilde *Elle Açma* yazıyordu. Limanlarda bunlardan olduğunu bile bilmiyordum. Eh, ne de olsa ben bir mühendis değil GüvBirimim.

Mekik pistimiz altı hava kilidi aşağıdaydı. Yanan acil durum ışıkları bana Mensalı'ın elinde küçük bir enerji silahıyla onun yanında dikildiğini gösterdi. Ne halt yemeye öyle bir şey taşıyordu ki? Ah, çünkü bu kısmın sonundaki diğer kapıya bir güvenlik

bariyerinin inmesine rağmen burada küçük bir insan kalabalığı mahsur kalmıştı ve o insanlar istasyon tarafındaki duvara sinmiş bekliyorlardı.

Birileri LimanGüvü o bariyerleri kaldırmaya ikna etmeden önce buradan basıp gitmemiz lazımdı.

Yerden destek alarak ayağa kalkarken diz eklemim boşalacak gibi oldu. Yalpalamamla birlikte Ratthi hemen yanıma geldi. Tereddüt edip ellerini salladı. "Yardım etmemizin bir sakıncası–"

Dik durabilmek için omzunu tuttum ve üstüne devrilmemeye çalıştım. Eklemime havada yok olan dronlardan birinin şarapnelinin isabet ettiğinden emin sayılırdım, zira doğrudan atılan bir mermi bacağımı koparırdı. Gurathin koşup diğer koluma girdi ve kısmen topallayıp kısmen koşarak mekiğe kadar sarsakça gittik.

Mensah arkamızı kollarken içeri önce bizim girmemiz için başıyla işaret etti. Onunla tartışmak aptallık olurdu ama o programlamayı dikkate almamak zordu. Kaportadan geçmemizin ardından o da geri geri yürüyerek peşimizden geldi. Hava kilidini kapattı ve, "Pin-Lee, gidebiliriz!" diye bağırdı.

Mekik, hava kilidinden ayrılırken güverte patırtılarla sarsıldı. Mensah yanımızdan geçip kokpite çıkabilsin diye yoldan çekilen Ratthi ile Gurathin'den uzaklaştım. Bindiğimiz küçük mekik gemiden gemiye kullanılan cinstendi. Duvarlarında koltuklar bulunan tek bir kompartımana ve hem acil durum malzeme deposu hem de tuvalet olarak kullanılan bir bölmeye sahipti. Daha önce kontratlı çalışırken bu mekik modelinin aynısına binmişliğim vardı.

Diz eklemimin boşalmasıyla güverteye yığıldım. Acı sensörlerimi kısmıştım ama belki biraz aşırıya kaçmıştım. Dedim ki, "Ratthi, şu şarapneli diz eklemimden çıkarman gerekiyor."

Ratthi üzerime eğildi. "Beklese olmaz mı? Gemide bir TıpSistem var."

Yayınımın sınırında daha şimdiden firma sistemlerinin beni tanıdığını, içime girmek istediğini hissedebiliyordum. Mekiğin kameralarına eriştim, MekikGüvSisle kısa bir savaş verdim ve Preservation ekibi bindiğinden beri kaydedilen her şeyi silmeye başladım. Ratthi yine iyimserlik ediyordu. Sigorta firmasının gemisinde beni bir TıpSistem değil bir odacık bekliyordu. "Kesinlikle olmaz," dedim ona.

Ratthi yanımdaki güverteye çöktü ve Gurathin'e mekiğin acil durum setini getirmesini bağırdı.

Pin-Lee kokpitte bot pilotu gözlerken Mensah onun yanında dikiliyordu. İstasyon Liman İdaresi'nden gelen bir ikaz sonucu bir telsiz alarmı tetiklendi. "Ne oldu?" diye sordu Pin-Lee.

Mensah'ın yüz ifadesi öfke doluydu. "Bir 'isimsiz şirket mensubu' az önce rotası bizimkiyle kesişen bir gemi gönderdi."

Pin-Lee dil tabanımda bulunmaması gereken çok pis bir laf etti. "Bilin bakalım hangi şirket mensubu."

Gelenin GrayCris olduğunu sanıyorlardı ama ben GrayCris'in anlaştığı bir Palisade gemisi olduğundan neredeyse emindim. Ratthi acil durum setinden bir neşter ile çıkarıcı aldı. Gurathin omzunun üzerinden bakarken hasarlı diz eklemimin hemen üzerindeki organik maddeyi açtı ve şarapnele uzandı.

Bir Palisade gemisi mekiğe yetişip çıkarma yapabilirdi. İstediğim son şey sigorta firmasının savaş gemisinden yardım istemekti. Aynı şey GrayCris'in bizi yakalaması için de geçerliydi. Bu ikisi birbiriyle çelişkiliydi. Dalga geçmeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Telsize eriştim ve firmanın savaş gemisiyle güvenli bir yayın bağlantısı kurdum.

Sistem Sistem, mesajını gönderdim.

Firma arayüzünün beni hâlâ tanıyıp tanımayacağını merak

etmek için üç saniye zamanım oldu. Daha önceden bot pilotla iletişim kurmuştum ama o kısmi bir *hack*lemeydi. Bu sefer ön kapıyı çalıyordum. Derken, *Tanındı*, mesajını aldım.

Karşılık verdim. *Aktif, riskli kurtarma operasyonu devrede, poliçeli müşteriler, çabuk çabuk çabuk çabuk.*

Alındı, diye cevap geldi ve mekiğin bot pilotu, savaş gemisinin bize doğru döndüğünü bildirdi.

Ratthi diz eklemimdeki yabancı cismi çıkarırken sensörleri seyrettim.

Savaş gemisi hızlandı. GrayCris taşıtıyla iletişim kurup kurmadığını kestiremedim. Derken mekiğin sensörleri, savaş gemisinin ana silahlarına güç aktardığını gösteren bir enerji izi algıladı. Evet, pekâlâ iletişim kuruyorlardı.

Ratthi organik dokumdaki deliği kapatmak için yara macunu kullanmaya çalıştı ama yaranın inorganik ekleme olan yakınlığı sebebiyle macun tutmadı. Bir süre sızdıracaktım. "İyi misin?" diye sordu, beni endişeyle süzerek.

Gurathin koltuğa oturup bana kaşlarını çattı.

"Pek sayılmaz," dedim.

Sensörler Palisade gemisinin rota değiştirip yavaşladığını gösterdi. Savaş gemisi yanımızda geçerken bizi kapınca manzara titreşti ve kavis çizerek istasyondan uzaklaşmaya başladı. Gövde etrafımıza kapanırken mekik sarsıldı. Koltuğa tutunup ayağa kalkmaya davrandım.

"Yavaş, yavaş," dedi Ratthi. "Yaranı tekrar aç– Ah, yine kanıyor. Üzgünüm."

Gurathin hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Seni bizden alamazlar. Doktor Mensah öyle bir şeye izin vermez."

Hava kilidindeki basınç dengeleniyordu. Mensah yalınayak ve öfkeyle mekiği paldır küldür katetti. Enerji silahını verdiği Gurathin onu mekiğin acil durum setine kaldırdı.

Kaporta açılırken Mensah önüme geçti.

Girişte güç zırhı giyen bir figür belirdi. Bir GüvBirim değil geliştirilmiş insandı ama silahı yeterince büyüktü.

Mensah ellerini kaportanın iki yanına dayayarak içeri girmek için kendisini çiğnemeleri gerektiğini açıkça gösterdi. "Bizler poliçeli müşterileriz ve bu benim kişisel güvenlik danışmanım. Bir sorun mu var?"

Bir mürettebat üyesi zırhın ardından bakarak, "Doktor Mensah, GüvBirimler özel şartlar sağlanmadıkça silahlı taşıyıcılara alınmazlar. Alınmaları... çok tehlikeli olur," dedi.

"Bunlar özel şartlar," dedi Mensah. Sesi buz gibiydi.

Kimse kıpırdamadı. Geminin güvenlik yayını yarım saat gibi geçen yedi dakika boyunca hummalı bir faaliyet içerisindeydi. (Hele benim zamanı nasıl algıladığım düşünülürse, bu çok uzun bir süreydi.) (Evet, arka planda medya oynattım.) Savaş gemisinin bot pilotu beni merakla pingledi. Aktif GüvBirimler savaş gemilerine asla alınmaz çünkü adamın da dediği gibi öyle bir şey çok tehlikelidir; silahsız taşıyıcılarla kargo olarak naklediliriz. Bot pilot görevler sırasında GüvBirimlerle iletişim kurmuştu ama daha önce onlardan birini gemisine hiç almamıştı.

Derken telsiz devreye girdi ve bir ses, "Doktor Mensah, ben geminin muharebe denetçisiyim. Bu gemideki güvenliği garantilemek için bir poliçe imzalatmam istendi."

Ratthi karşı çıktı. "Ne? Bizim zaten bir poliçemiz var."

Telsizdeki kişi sözlerine açıklık getirdi. "Silahlı bir firma taşıyıcısına emniyete alınmamış ölümcül bir silah sokulabilmesi için bu poliçe mecburidir."

Evet, benden bahsediyorlardı. Güverteye sızıntı yapıyor olmasaydım durumu daha komik bulurdum.

Pin-Lee'nin sesi hiddet ile hayret arasında bir yerdeydi. "Bu herifler ciddi mi? Neyse, boş verin, aptalca bir soruydu. Tabii ki

ciddiler." Gurathin'den çantasını almak için döndü. "Şerefsizler şimdi ne kadar para istiyor?" diye homurdandı.

Haklıydı, karşımızdakiler şerefsizdi. Bunu eskiden de bilmiyor değildim ama artık kabullenmesi daha zordu. Mensah'la aramdaki özel yayın bağlantısını dürttüm ve, *Gemiyi ele geçirebilirim*, dedim.

Hayır, gerek yok, onlara istedikleri parayı ödeyebiliriz, karşılığını verdi.

Ödememeliyiz. Zorunda değiliz. Bot pilot meraklı ve dost canlısıydı ama GAT değildi; beni durduramazdı. İç gıdıklayacak kadar tanıdık ve büyük mermili silahlı o insan daha gözünü bile kırpamadan geminin GüvSistemini ele geçirebilirdim. Yine o gözünü bile kırpamadan silahını elinden alabilirdim. Bunları yapmayı gerçekten istiyordum ve duygularım yayına karışıyordu.

Mensah döndü ve ceketimin yakasını iki eliyle birden tuttu. "Hayır."

Kimse konuşmadı. Ne Ratthi ile Gurathin, ne hâlâ çantada nakit kartı arayan Pin-Lee, ne kaportanın dışındaki mürettebat, ne de telsizdeki ses. Ansızın Mensah'ın yüzünü görme ihtiyacı hissettim ve mekikGüv kamera görüntülerinden çıkıp ona baktım.

Kızgın ve bitkin bir hâli vardı. Zaten ben de kendimi aynen öyle hissediyordum. *Ne olduğuma dair hiçbir fikrin yok*, dedim.

Daha bile kızgın gözükerek başını yan yatırdı. *Ne olduğunu adım gibi biliyorum. Korkuyorsun, canın yanıyor ve bu durumdan canlı çıkabilmemiz için sakinleşmen gerekiyor.*

Ben sakinim, dedim. Bir savaş gemisini ele geçirmek için sakin olmanız gerekir.

Mensah'ın gözleri kısıldı. *Güvenlik danışmanları, bir kurtarma gemisinin kontrolü için müşterilerini gereksiz çatışmalara sokmaz.* Devam etti. *Çünkü öylesi aptallık olur.*

Benden korkmuyordu. Bunun değişmesini istemediğimi fark ettim. Mensah az önce travmatik bir tecrübe yaşamıştı ve ben durumu daha beter ediyordum. İçimi bir şey kaplıyordu ve o şey umursamazlığın tanıdık dalgası değildi.

Peki, mesajını yolladım. Huysuz davranıyordum çünkü huysuzdum.

Duygulardan nefret ediyorum.

"Güzel," dedi sesli olarak. "Pin-Lee, şu saçma sapan poliçeye yetecek kadar paramız var mı?"

"Evet." Pin-Lee bir avuç nakit kartı salladı. "Bunlar yetmezse elimde hesap bilgileri var. Bir havale yapıp–"

Mensah bana dik dik bakmayı bırakıp önüne döndü. Onun az önce asi bir GüvBirime kafa tutmasını hem kendi gözleriyle hem de güç zırhı kaskı kamerasından seyretmiş mürettebatın gözleri kocaman açıktı. "Poliçeli müşteriler olduğumuza göre hesabı ödemek için gemiye binebilir miyiz?" diye sordu.

Kısa bir tereddüt yaşandı, sonra telsizdeki ses, "Lütfen gemiye binin, Doktor Mensah," dedi.

~

Size ister görev başında ister görev aralarında olsun GüvBirimlerin insan mobilyalarına oturmalarına izin verilmediğini söylemiştim. O yüzden mürettebat bizi hava kilidinden geçirip bir koridorun ilerisindeki yolcu bekleme alanına götürdüğünde yaptığım ilk şey koltuğa oturmak oldu.

(Bunun insanlarda herhangi bir intiba bırakıp bırakmadığından emin değilim. İnsanlar böyle şeylerin farkına varmaz. Ama bana iyi geldi.)

Gurathin karşı duvardaki koltuğa otururken Ratthi yanıma çöktü. Uçuş güvertesinin iki kat altındaki büyük bir kompartı-

mandaydık. Gemi yapısının geri kalanından ayrı durduğuna ve koltuk minderlerinin nispeten yeni olduğuna bakılırsa kompartıman, şirket harici personelle yapılan görüşmelerde kullanılıyordu.

Geminin güvenlik ekibi kompartımanın dışındaki geniş koridora konuşlansa da, güç zırhı giyen adam görüş alanından çıkmıştı. (Mürettebat, GüvSistemi kilitlediklerini ve ona giremeyeceğimi sanıyordu. Yanılıyorlardı.) Mürettebat üyelerinden biri, Dr. Mensah'ı gidip bir kamarada dinlenmesi için ikna etmeye çalışıyordu ama Pin-Lee ödemeyi ayarlarken Mensah yeni poliçe anlaşmasını kontrol etmekle meşguldü.

GüvSistemin ses kaydını dinlerken koridordaki bir mürettebat üyesinin, "Onlardan birini hiç zırhsız görmemiştim. Sahiden de insana benziyorlarmış," dediğini duydum.

O tarafa doğru yalnızca müstehcenlik ölçeğinde yüksek bir değer alan şovlarda rastladığım bir el hareketi yaptım. Gurathin bunu görünce boğulacak gibi oldu.

Derken Mensah poliçe anlaşması için Pin-Lee'ye onay verdi ve gelip başıma dikildikten sonra beni kötü kötü süzdü. Alçak sesle, "Sana öyle kızgınım ki," dedi.

Ratthi tedirgince büzüldü. (Ratthi benden korkmazdı ama Dr. Mensah'ın tepesi attığında başka bir odada olmayı yeğlerdi.) "Şey," dedi, "baş başa konuşmak ister–"

"Oturmalısın," dedim Mensah'a. "Travmatik bir tecrübe yaşadın. Onlara TıpSistemin Kurtarılmış Müşteri Travma Tahliye protokolünü–"

"Doğru söylüyor. Cidden muayene olman–" diye başladı Gurathin ve Ratthi ile Pin-Lee lafa karışıp onu desteklediler.

"Siz onu boş verin." Mensah'ın konunun değiştirilmesine izin vermek gibi bir niyeti yoktu. "Öleceğini bile bile geride kaldın."

Tamam, o esnada gerçekten öyle bir niyetimin olması ha-

ricinde benim bir suçum yoktu. "Geçmeme izin vermezlerdi. LimanGüve senin mekiğe binmene müsaade ederlerse geride kalacağımı söyledim."

Bu sözler onu durdurdu. Alnı kırıştı. "O yüzden mi peşimden gelmedin?"

Yalan söyleyebilirdim ama istemiyordum. "Büyük ölçüde," dedim. Ona tekrar kendi gözlerimle baktım. "Kazanmak istiyordum."

Ratthi, Gurathin ve Pin-Lee'nin gözleri üzerimdeydi. Firma mürettebatı beceriksizce, kulak misafiri olmaya çalışmıyormuş gibi davranıyordu. Dr. Mensah'ın yüz ifadesi birazcık yumuşadı. "Öyleyse Gurathin bariyeri açtığında neden geldin?" diye sordu Ratthi.

"Çünkü o son düşman bir Muharebe GüvBirimiydi ve beni paramparça edecekti. Ona kazanmak denemez." Keşke kazanmanın ne olduğunu bilseydim. Ayrıca bir kez doğruyu söylemeye başladıktan sonra durması zordu. "Burada bulunmak istemiyorum."

Pin-Lee, Ratthi'nin yanına oturdu. "Burada fazla uzun kalmayacağız. Bir sonraki solucan deliği atlayışının ardından bir Preservation gemisiyle buluşacağız ve bu uçan abur cubur otomatından ayrılacağız." Mürettebata dik dik baktı. "Sanki şirketler hakkında nefret ettiğim ne varsa ağır silahlı tek bir pakette toplanmış."

Aynı laf benim için de edilebilirdi. Dr. Mensah'a, "Ya sonra?" diye sordum.

"Seninle işte bunu konuşmalıyız," dedi. Firma mürettebatına göz gezdirdi. "Ama iyisi mi kayda alınmadığımız bir zamana kadar bekle–"

Sözlerinin geri kalanını duymadım çünkü bot pilottan savaş gemisinin insan kaptanına giden bir ikaz yakaladım. So-

lucan deliğine yaklaşıyorduk ama düşman hâlâ izimizi sürüyordu. Geminin GüvSistemi az önce telsiz üzerinden geminin dahili yayınıyla bağlantı kurmaya yönelik bir teşebbüsü geri çevirmişti.

"Düşman saldırıyor," dedim. Otomatikman ayağa kalktım ama gidecek bir yer yoktu. Çok kötü bir duruma düşmüş olabilirdik. Gemiden gemiye çatışma hakkında bir şey bilmiyordum ama alarm seviyelerine bakılırsa... Palisade telsiz üzerinden bir kod saldırısı düzenleyemezdi, değil mi? Koridorun dışındaki mürettebat suspus olup başlarını yan yatırmış, kaptanın yayınını dinliyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Ratthi.

"Bize ateş mi açıyorlar?" dedi Mensah.

"Hayır. Bir– Geliyor!" Artık çok geçti. Telsiz devreye girmişti ve karşıdan sinyal alıyordu. Üzerimizdeki uçuş güvertesinde kaptan yayının elle kapatılmasını bağırıyor, başka biri bileşenlere erişebilmek için panelleri söküp atıyordu. GüvSistem savunma moduna geçip yaşam desteği ve silahları güvenlik duvarına aldı. "Yayından hemen çıkın!" diye bağırdım. Ratthi ile Pin-Lee telaşla arayüzlerini kulaklarından çıkarmaya davranırken ben de Mensah'ın implantının bağlantısını kestim ve Gurathin'in dahili eklentisine bir güvenlik duvarı koydum. Koridordaki iki geliştirilmiş insan güverteye yığılıp kıvranmaya başlayınca onları da güvenlik duvarına aldım. Aslında bunu GüvSistemin yapması gerekirdi ama şu anda hava kilitlerini açma ve geminin havasını boşaltma komutlarını savuşturmakla meşguldü.

Uçuş güvertesinde biri, "Nasıl– Bunu nasıl yapabilirler?" dedi.

Başka biri ona cevap verdi. "Götverenler kodlarımızı ele geçirmiş. Telsiz korumasını devre dışı bırakıp–"

Palisade çalışanları bir dizi firma telsiz kodu elde etmiş ve ge-

çerli kodu buluncaya kadar listeyi telsizimiz üzerinde denemişlerdi. (Tıpkı Milu'da ve TranRollinHyfa'da güvenlik dronlarını devralmak için kullandığım dron kontrol anahtarları listemde olduğu gibi.) Bağlantı kurulduktan sonra da geminin yayınına bir kod paketi yollamışlardı. Bu standart bir zararlı yazılım veya imha yazılımı olmayıp daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Geminin sistemlerine girmişti ve iticide yıkımsal bir arıza yaratmaya, yaşam desteğini devreden çıkarmaya, bot pilotun komuta sistemini bozmaya çalışıyordu. GüvSistem araya güvenlik duvarları koysa da düşman kod onları delip geçiyor, GüvSistemi âdeta yiyordu.

GüvSistem bir güvenlik duvarını daha yitirdi ve ana hava kilidi açılmaya başladı. Geminin kontrol yayınına sızdım ve tüm hava kilidi kaportalarındaki ısıyı artırarak elle kontroller hariç her şeyi kaynattım. Mühendisliğe olan bütün otomatik erişimleri kesmeyi denedim ama artık çok geçti; itici durmaya başlamıştı. Motorlarımız susuyor, sensörler Palisade gemisinin arayı kapattığını gösteriyordu. Uçuş güvertesinde kaptan iki defa ana silahların ateşlenmesini emretmişti ama bot pilotun erişimi kesilmişti. Bir omurga tüpündeki yerçekiminin aniden kalkmasıyla, sisteme elle erişmeye çalışan insanlar orada mahsur kaldılar. Kaptan yapılacak bir çıkarmayı geri püskürtmek için silahlı kurtarma timini bir araya toplama derdindeydi ama tim mensuplarının yarısı, eklentilerine düzenlenen saldırı dolayısıyla etkisiz hâle gelen geliştirilmiş insanlardı ve diğer yarısı savunma pozisyonlarına ulaşmak için kilitli kapılarla cebelleşiyordu.

Bocaladım. GüvSisteme yardım etmeyi denedim ama ellerimin altında dağılıyordu.

Bot pilot, GAT gibi sözcüklerle konuşamıyordu ama dehşetini başımda hissedebiliyordum. *Kod: Sistem Sistem. Destek. Tehlike,* diye mesaj yolladı.

Müşterilerim için yardım isterken yaptığım gibi o da firma kodlarını kullanarak benden yardım istemeye çalışıyordu.

Hay lanet olsun. GrayCris kazanmayacaktı.

Geminin derinliklerine, pilot botun donanımına kadar sızdım. GAT'ın böyle yaptığını görmüştüm.

(Evet, GAT'ın bilgi işleme kapasitesi benimkinden çok daha büyük. O konuya yeri gelince, yani çok yakında değineceğim.)

Ansızın farklı bir bedene kavuştum. Metal derimin üstünde uzay boşluğunu hissettim, yaklaşan gemiyi sadece sensörlerimle değil gözlerimle de gördüm. Bu gemi, savaş gemisinin ana yanaşma kilidini hedefleyerek hızla üstümüze gelen bir çıkarma mekiği bırakmıştı. Geri çekildim; manzara seyretmeye zaman yoktu. Bot pilot ne yapmamız gerektiğini bilmek istiyordu. İşte bu iyi bir soruydu.

Aynı donanıma sahip olduğumuz için, bot pilot ile ben neredeyse ânında iletişim kurabiliyorduk. Beraber inceleyebilelim diye GüvSistemden saldırganın analizini aldım. Zararlı yazılım gibi bir kod dizisi değildi. Ben ve GAT gibi yayının içerisinde hareket edebilen bilinçli bir bottu ama geri dönebileceği fiziki bir yapısı yoktu; o yüzden böylesine hızlıydı. Vücutsuz bir muharebe botu gibiydi.

Bot pilot, Saldırgan'ın bir bot değil de insan sinirsel dokusundan yaratılmış bir suni olup olmadığını sordu ve analizde bu teoriyi doğrulayan bazı hususları belirtti.

Ona daha beteri olduğunu söyledim. Vücutsuz bir suni daha amansız olurdu ama aynı zamanda daha kolay kandırılabilirdi.

Aklıma gelen bir fikri bot pilota özetledim. Eğer Saldırgan'ın kod paketini sınırlı bir alanda kıstırıp yok edebilirsek, etkilenen sistemlerin kontrolünü geri kazanabilirdik. Fakat Saldırgan'ı sınırlı bir alana sokmak için bize bir yem gerekliydi. Saldırgan'ın ne istediğini/ne yapmak için gönderildiğini bilmeliydik.

Bot pilot onun gemiyi ve mürettebatı yok etmek istediğini söyledi.

Ona bunun bir sebebi olması gerektiğini söyledim. Bizi öldürmenin GrayCris'e bir faydası olmazdı. Üstelik böylesine pahalı bir gemiyi imha ederek sigorta firmasını kışkırtırsa büyük bir riske girerdi.

Yolcu bekleme alanında kaskatı dikilen bedenime döndüm. Ratthi koridorda eklentilerine düzenlenen saldırıdan dolayı yığılıp kalmış bir geliştirilmiş insan mürettebata suni teneffüs yapıyordu. Gurathin de orada iki elini birden bir panel erişimine sokmuştu ve mürettebat omurgayı es geçip iticiye ulaşabilsin diye bir koridor kaportasını açık tutuyordu. Pin-Lee ile Mensah iki mürettebat üyesiyle beraber yerde oturuyordu. Dördünün de önünde elle çalışan portatif bir arayüz vardı ve hummalı bir şekilde kod girerek GüvSistemin güvenlik duvarlarını pekiştiriyorlardı. Yeterince hızlı değillerdi ama GüvSistemden geriye kalan kısım bu jestlerini takdir ediyor olmalıydı.

"Doktor Mensah, sence GrayCris'in amacı ne?" diye sordum. "Ne istiyor olabilirler?"

Herkes aynı anda irkildi. "GüvBirim ne yapıyor?" diye bilmek istedi mürettebattan biri. "Saldırıda ele geçirilmiş–"

"Kapa çeneni," diye mürettebat üyesine çattı Dr. Mensah, ardından bana doğru döndü. "Sebebin Milu olduğu fikrindeyiz. Galiba Milu'dan aldığın verileri üstünde taşıdığını sanıyorlar."

"Başka ne olabilir ki?" diye ekledi Pin-Lee, ekran yüzeyinden gözlerini ayırmaksızın. "TranRollinHyfa'ya ayak bastığımız anda bizi öldürebilirlerdi ama onun yerine bizden para koparmak istediler. Ancak senin burada olduğunu anladıktan sonra şiddete başvurdular."

Bahse varım haklılardı. Ve yine bahse varım bunun Wilken ile Gerth'ten aldığım bellek çipiyle bir ilgisi vardı. GrayCris o

çipin varlığını biliyor ve çipi üstümde taşıdığıma inanıyor olmalıydı. Aslında çok geç kalmışlardı, zira çip şimdiye kadar Prevervation'ın yıldız sistemine ulaşmıştı. Fakat buna inanacaklarından şüpheliydim. Yine de duyduklarım bana düşünüp taşınabileceğim bir şey verdi. "Gelirken bindiğimiz mekiğin elle salınmasını tetikleyecek birine ihtiyacım var."

Mensah arayüzünü bırakıp ayağa fırladı. "Biz hallederiz. Pin-Lee–"

"Geliyorum!"

"Yardımınız için teşekkürler," dedi arabelleğim ve vücudumu tekrar kapatıp bot pilotun yanına döndüm.

Hızlandırılmış zamanda bot pilota ne denemek istediğimi açıkladım. Silah sistemlerinin kontrolünü kazanmak için mücadele veriyor, kaptanın ateş emrini uygulamaya uğraşıyordu. Bana çıkarma mekiğinden aldığı bir istihbarat parçasını gösterdi: Manifestoya göre mekikte bir Muharebe GüvBiriminin yanı sıra bir geliştirilmiş insan çıkarma timi vardı.

Evet, o mekiğin gemimize kenetlenmesine izin veremezdik.

Bellek çipinin bir kopyasını çıkarmamıştım ama Milu'ya yaptığım yolculukta –Wilken ile Gerth'in havadan sudan konuştukları onca döngüde– kaydedilmiş tüm veriler halen hafızamdaydı. Hepsi de analiz edilip sıkıştırılmış olsa da Saldırgan'ın aradığı şeyin parametrelerine benzerliği sayesinde bize planımı uygulayacak kadar zaman kazandırabilirdi.

Kameraları veya yayını kullanma riskine giremezdim; o yüzden vücudumu yolcu alanından çıkarıp mekik erişim koridoruna soktum. Oradaki kaportayı da kaynatmıştım ama Mensah ile Pin-Lee acil açılma panelini sökmüşlerdi. "İşaretimi bekleyin," dedim.

Bot pilota hatasız bir iş çıkarmamız gerektiğini söyledim. Beni onayladı ve ne yapacağımızı belirledik.

Sonra bot pilot, GüvSistemi devre dışı bıraktı.

Bunu yapmamız gerektiğinin farkındaydım ama böylesine savunmasız kalmak dehşet vericiydi. Saldırgan'ın bot pilota ve bana hücum ettiğini hissettim. Bot pilota, firma daha sonra alabilsin diye bu önemli bilgiyi korumamız gerektiğini ve onu mekiğe gizleyeceğimi söyledim. Bot pilot şaşkın MekikBotPilotu bellek çekirdeğinden söküp attı ve ben de veri paketini ondan boşalan yere koydum.

Ve Saldırgan kendini mekiğin sistemine aktardı.

Aynı anda üç şey gerçekleşti: (1) MekikGüvSistem, mekiğin telsiz sistemini tecrit etti. (2) Bot pilot kendi telsiz sistemi kodlarını sildi ve ben de onun donanımını aşırı yükleyerek kaynattım. (3) Vücudum Dr. Mensah ile Pin-Lee'ye, "Şimdi," dedi.

Pin-Lee'nin elleri panelin içinde hareket ederken Dr. Mensah kontrolleri kullandı. Mekik serbest kaldı.

Savaş gemisi o noktada ağır ağır ilerlediğinden mekik çok uzaklaşmadı fakat telsizimiz çalışmadığından solucan deliğinin öbür tarafında da olsa aynı kapıya çıkardı. Saldırgan başımızdan gitmiş, mekiğe hapsolmuştu.

Hah, diye düşündüm. *Al bakalım, yavşak.*

Geminin yayını ve sistem kodları darmadağın olmuştu ama bot pilot daha şimdiden kontrolü geri kazanıyordu. GüvSistem sarhoşça ayağa kalkmanın sistemsel karşılığını yaptı. Uçuş güvertesindeki biri, "Aman tanrım, kurtulduk!" dedi.

Bot pilot silah sisteminin kontrolünü tekrar kazandı ve kaptana danıştı. Kaptan, "Onaylandı, ateş," dedi.

Çıkarma mekiğinin bir patlamada yok olmasını ve Palisade gemisinin gövdesine çok sayıda şarapnel isabet etmesini seyredecek kadar kaldım, ardından dağılmış kodumu bir araya toplayıp vücuduma çekildim. Kendimi bir tuhaf hissediyordum.

Mensah ile Pin-Lee koridorda dikilerek beni kaygıyla süzüyorlardı. "Kurtulduk," dedim onlara.

Pin-Lee heyecanla ulurken Mensah ona sıkıca sarıldı.

Kendimi bir tuhaf hissediyordum. Çok tuhaf. Çok fena.

Performans güvenirliği yüzde 45 ve düşüyor. Büyük çaplı arıza–

Gevşeyerek yere yığıldığımı hissetsem de güverteye çarptığımı hissetmedim.

8

Hafızam bölük pörçüktü. Kendimi iyi hissettiğim söylenemezdi ama tam bir bot olsaydım yaşanacak olan facia yaşanmamıştı. Normalde bütün veri depolama sistemimin zayıf halkası olan insan sinirsel dokum silinemezdi. Parçaları bir araya getirmek için ondan yararlanmam lazımdı ve maalesef erişim hızı berbattı.

Bu iş çok uzun sürecekti.

Rasgele imgeler, acı patlakları, manzaralar, koridorlar, duvarlar arasında gezindim. Vay canına, ne çok duvar vardı.

(Tanımsız insan sesleri: "Bir değişiklik var mı?

"Daha değil." Bir tereddüt. "Sence onu odacığa koymalarına izin vermeli miyiz? Eğer–"

"Hayır. Kesinlikle olmaz. İdari modülünü nasıl alt ettiğini öğrenmeye can atıyorlardır. Eğer fırsatını bulurlarsa... Onlara güvenemeyiz.")

İşin en kötü tarafı, ne zamandır bu hâlde olduğumu hatırlayamamamdı (hah). Sahip olduğum az miktardaki tanı verisine göre bir tür büyük çaplı arıza yaşanmıştı.

Belki o kadarı tanısal veriler olmadan da belliydi.

Hepsi de pozitif olan karmaşık bir sinirsel bağlantı dizisi beni korumalı deponun sağlam kalmış büyük bir bölümüne getirdi. Bu da neydi böyle? *Mabet Ayın Doğuşu ve Batışı?* Onu incelemeye başladım.

Ve güm, oradan yüz binlerce bağlantı filizlendi. İşlemlerim üstünde yeniden kontrol sağlayıp bir tanı ve veri onarımı sekansı başlattım. Anılar daha yüksek bir oranda sınıflanıp düzene girer oldu.

(İnsan sesleri: "Haberler iyi! Tanısal teste göre faaliyeti büyük ölçüde hızlanmış. Kendini toparlıyor.")

(Kısmi tanımlama: Müşteri?)

Bir duvar yerine kavisli bir tavan. İşte bu farklıydı. Minderli bir yüzeyde yatıyordum. Bunun sıradışı olduğunu ve sıradışının genellikle kötü anlamına geldiğini bilecek kadar hafızama erişimim vardı. Daha başka parçalar da tutarlılık kazandı ama doğru düzende değillerdi. Taşıyıcılar, Gemi, GAT. Tamam, demek ki o kadar sıradışı sayılmazdı. Bir tulum derisi ve zırh yerine insan giysileri giyiyordum. Bu da anılarımla uyumluydu. Başka bir bağlantı dizisine erişim, tepemdeki nesneleri TıpSistemlerle ilgili teçhizat olarak tanımlamamı sağladı. *GAT?* Pinglemeye çalıştım. Hayır, o anı yerinde değildi. Tapan'ı dostlarına geri götürüp GAT'tan ayrılmıştım.

(Ratthi bana, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Ratthi'yle ilgili erişebildiğim tek etiket *insan dostum* diyen kısmi bir tane. Bu tuhaf ve alışılmadık bir şey ama arıza öncesi versiyonum ondan emin gözüküyor ve bilgi alabileceğim başka bir kaynağım yok. "İyi."

İyi hissetmediğim her hâlimden belli olmalı. Ratthi, "Nerede olduğunu biliyor musun?" dedi.

Verecek bir cevabım yok. Arabelleğim, "Lütfen ben gerekli bilgiyi ararken bekleyin," dedi.

"Peki," karşılığını verdi Ratthi. "Peki.")

Ağır tıbbi prosedürlerin ardından iyileşme aşamasında insanlar ve geliştirilmiş insanlar için tasarlanmış türden teçhizata sahip bir TıpSistemdeydim. Kamarada biri açık diğeri kapalı iki kaporta vardı. Kapalı kapıdaki sembolü, tuvalet anlamındaki o kadim işaret olarak tanımam bir dakikamı aldı (hem de gerçek anlamda bir dakikamı aldı – erişim hızım sahiden berbattı). Ah, aman ne güzel, tümüyle yararsız bir şey için bütün bir dakikayı heba etmiştim.

Demek ki burası botların veya GüvBirimlerin değil de insanların koyuldukları bir yerdi. Yoksa bir insan olduğumu mu sanıyorlardı? İşte bu tedirgin ediciydi – böyle bir zamanda insan taklidi yapmak istemiyordum. Fakat ceketim ve botlarım kayıptı. Ayaklarımda organik parçalar yoktur ve yaralı bir insanın tıbbi protezlerine benzemezler. Ve, tabii ya, bir GüvBirim olmak gibi ölümcül bir hastalığa tutulduğumu ânında teşhis edecek bir TıpSistemdeydim.

("Evcil bir robot olmak istemiyorum."

"Hiç kimsenin senden öyle bir şey istediğini sanmam."

Bunu söyleyen Gurathin'di. Ondan hoşlanmıyorum. "Senden hoşlanmıyorum."

"Biliyorum."

Bunu komik bulur gibiydi. "Hiç komik değil."

"Bilişsel seviyeni yüzde elli beş olarak kayda geçireceğim."

"Canın cehenneme."

"İyisi mi yüzde altmış yapalım.")

Bir anı canlandı: Firma savaş gemisi.

O kadar yoğun bir dehşete kapıldım ki donakaldım.

Fakat bu duvarlar aşınmış, çizilmiş metaldi ve çok sayıda kurulumun izlerini taşımaktaydı. Hüküm: Firma savaş gemisinde değildim.

Duygulara kapılmanın tek iyi tarafı, hafıza depomun onarım sürecini hızlandırmasıydı. (Kötü tarafıysa, bilirsiniz işte, HA SİKTİR BANA NE OLDU BÖYLE diye paniklemekti.) Telaşla idari modülümü kontrol ettim. Fakat yaptığım *hack*leme yerli yerindeydi. Devam eden tanısal test, veri soketimin de onarılmamış olduğunu gösterdi. Korku krizi bütün oksijenimi tüketmişti ve derin bir nefes almam lazımdı. Güvenlik duvarlarımın kod yapılarını bulup onları tekrar kurmaya başladım.

("İnsan olmak istemiyorum."

Dr. Mensah, "Bu, pek çok insanın anlayabileceği bir tavır değil. Biz, botlar veya suniler insana benzedikleri için nihai amaçlarının insana dönüşmek olduğu fikrine kapılırız."

"Bu şimdiye dek duyduğum en aptalca şey.")

Yere düştüm. Anlaşılan hafızamı baştan yaratmaya o kadar yoğunlaşmıştım ki ona operasyonel kodumdan daha fazla öncelik vermiştim. Başlattığım ikinci bir yeniden yaratma süreci her şeyi yavaşlattı. Fakat kafamdaki organik parçalar nasıl ayakta durup yürüyeceğimi hatırladı. Eğer bunu geri kalanıma da öğretirsem süreç daha hızlı ilerlerdi.

Yürümeye teşebbüs ederken daha güncel veriler topladım: Tıbbi teçhizat daha eski bir yapının içine kurulmuştu. Kamara duvarlarında önceki donanım konfigürasyonlarının değiştirildiği veya çıkarıldığı yerler eski cıvatalardan ve oyuklardan belli oluyordu. Duvarlara kalın kablolar döşenmiş, gerek kalmayınca da sökülmüştü. Yüzeylerde silik boya ve harflerle ibareler, isimler yazılıydı. Kaportanın elle kontrol paneli o kadar eski modaydı ki küçük bir sanat eseri olabileceğini düşündüm.

İleride büyük bir limanın görünmesi tuhaftı, zira bir solucan deliğinde bakılabilecek hiçbir şey bulunmaz.

Gel gör ki bir solucan deliğinde değildik. Burası uzaydı ve bir istasyona yaklaşıyorduk. Görsel olarak ışık noktalarından başka bir şey yoktu ama uçuş güvertesi telsiz üzerinden sensör verisi yolluyor, bu sayede de odanın ekran yüzeyi bize istasyonun yakın çekim görüntülerini sunuyordu. (Evet, karmaşık ve sarsak bir süreçti ama yayından yoksun boktan bir gemide ancak bu kadarını bulabilirsiniz.)

Ne gariptir ki istasyonun büyük bir bölümü devasa boyutlarda eski model bir gemiyi andıracak şekilde tasarlanmıştı ve... Bekleyin, karşımızdaki şey ambar bölümüne daha geleneksel bir transit halkası inşa edilmiş devasa boyutlarda eski model bir gemiydi. Eski ve çirkin olmakla birlikte Milu'ya benzer bir tarafı yoktu; rıhtımlarında bir sürü taşıyıcı ve daha küçük gemi bekliyordu. Erişimimi ihtiyatla güvenlik duvarlarının ötesine yaydığımda bir istasyon yayınının sınırını tespit ettim.

"Şimdi nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Dr. Mensah.

Onun için evin anlamı bir gezegendi. Bunu biliyordum çünkü oradaki ailesine bellek çipleri yollamıştım. Hem de önemli bellek çipleri. Neredeyse ölümümüze sebep olan bellek çipleri. "Gezegenlerden hoşlanmam," dedim. "Toz ve hava şartları bir sürü sorun çıkarır. Ayrıca her seferinde bir şeyler insanları yemek ister. Hem gezegenlerden kaçmak çok daha zordur."

Arkasındaki Gurathin, "Sanırım bu, evet demek oluyor," diye konuştu.

Gemide kameralar olmadığından kimseyi göremiyordum. Hayır, bir dakika, gözlerimi kullanabilirdim.

"Preservation Transit İstasyonu'na ulaşmak üzereyiz," dedi Mensah. "Neler olduğunu biliyor musun?"

"Büyük çaplı bir arıza yaşadım. Sanırım o kadarı belli."

Mensah kafa salladı. "Firma gemisine saldıran kodu defederken kendini fazla zorladın. Hatırlıyor musun?"

Sanırım hatırlıyordum ama bu konuda konuşmak istemiyordum. "Bu gemi neden böylesine eski ve boktan?"

Ratthi itiraz etti. "Hey, eski olabilir ama boktan değil. Preservation'a çok daha büyük bir geminin –sonradan istasyona dönüşenin– ambarında, dedelerimizle beraber geldi. Eh, Gurathin'in dedeleriyle beraber değil. Gurathin daha sonra ortaya çıktı."

"Demek dedeleriniz ambara kaldırılmışlardı." Kuşkuluydum. Bir sürü ambara kaldırılmışlığım vardı ve orada bir insana hiç rastlamamıştım. Tabii diğer nakliye kasalarının içini göremezdim ama... Ne kastettiğimi anlıyorsunuzdur.

Mensah'ın sesinde bir tebessüm vardı. O sesin nasıl çıktığını hatırlıyordum. "Bekleme kutularının içindeydiler çünkü yolculuk neredeyse iki yüz yıl sürmüştü. Başarısız bir koloni dünyasının mültecileriydiler ve kaçmalarının tek yolu oydu. Preservation sistemine vardıklarında daha önceden benzer mülteci gemilerinin yerleştiği diğer iki sistemle ittifak kurdular. Tüzel Kuşak'ın gemileri bizi keşfettiklerinde yardım etmeye yanaşmadılar. Bu da bağımsız kalmamızı sağladı."

Preservation hakkında bir arşivli veri cebi buldum. Evet, oradaki statüm *donanımdan* veya *ölümcül silahtan* daha iyiydi ama yine de bir sahibim olacaktı. Ve mutlu bir bot hizmetkâr veya öyle bir şey gibi davranmam gerekecekti. Tabii canım, eminim ki her şey yolunda gidecekti.

Belki bunu yüksek sesle dile getirdim veya daha önceden getirmiştim çünkü Dr. Mensah, "Bu gemideki başka hiç kimse senin bir GüvBirim olduğunu bilmiyor," dedi. "Senin bize yardım ederken yaralanan ve Preservation'a bir mülteci olarak

getirilen çok sayıda eklentiye sahip bir birey olduğunu sanıyorlar."

Dönüp ona baktım. Hemen yanımda dikiliyordu. Gurathin portatif bir ekran yüzeyi baloncuğuna sahip bir koltukta, Ratthi ise bankta oturuyordu ve Pin-Lee kaportanın yanındaki duvara yaslanıyordu. (Ve gemi gerçekten de boktandı. İnsan çorapları gibi kokuyordu.)

"O son kısım teoride doğru," dedi Pin-Lee. "Bir mültecinin yasal tanımına uyuyorsun."

"Öykün pek dramatik," diye ekledi Ratthi. "Mürettebat bizi kurtarmak için firmaya ihanet eden bir özel güvenlik ajanı olduğunu zannediyor."

Evet, öyküm pek dramatikti. Bir tarihi macera dizisinden çıkmış gibiydi. Ayrıca yine bir tarihi macera dizisindeki gibi gerçekler hariç her açıdan doğruydu.

"Görünümünü değiştirdiğin için artık daha fazla seçeneğimiz var," dedi Mensah. "Tabii daha iyi insan..." *Tabii daha iyi insan taklidi yaptığın için de,* demekte zorlanıyordu. O konuyla ilgili en az üç diyalog hatırlıyordum. "İyisi mi fark edilmemekte artık daha başarılısın diyelim. Sen tamamen iyileşene ve ne yapmak istediğine karar verene dek o seçenekleri açık tutmaktan yanayım." Beni dikkatle seyrediyordu. "Serbest Ticaret Limanı'ndayken insan toplumuna uyum sağlayabilmen için epey bir yardıma ihtiyaç duyduğunu sanıyordum. Meğer yanılmışım ve özür dilerim."

Ona odaklandım. "Gezegene gitmek istemiyorum."

Kafa salladı. "Sorun değil. Transit istasyonunda kalabilirsin."

Gidebileceğim başka bir yer yoktu; o nedenle fırsattan en iyi şekilde yararlansam olurdu. "Bir otelde mi?"

"Eğer istersen."

"Büyük bir ekran yüzeyi olan."

Gülümsedi. "Sanırım bir şeyler ayarlayabiliriz."

İkide bir yeni anılar ortaya çıkıp yerine oturuyordu. Ayrıca hafızamdaki bütün medyayla olan bağlantılarım geri geliyor, bu da dikkatimi dağıtıyordu – onları seyretmek için dış dünyayla ilişkimi kesip duruyordum. Fakat yeniden oluşum sürecimi hızlandıran sinirsel bağlantıları canlandırmıyor değillerdi. Preservation transit halkasına yanaştığımızda Mensah ile Pin-Lee bizi bekleyen insanların dikkatini dağıtmak maksadıyla gemiden bizden önce indiler. O insanların arasında sistem dışından gelmiş bir sürü muhabir de vardı. Bir mürettebat üyesi kimsenin kalmadığını haber verince Ratthi ile Gurathin beni bindirme bölgesinden geçirdiler.

Beni istasyonun idari merkezine bitişik bir otele, diplomatik misafirlere ayrılmış süitlerden birine götürdüler. Güvenlik önlemleri son derece yetersiz olsa da hoş bir mekândı. Odalar sadece bana ait olsa da diğerlerinin kaldıkları süitlerle bağlantılıydı. Büyük bir otelin içindeki küçük bir otelde gibiydim.

Bundan hoşlanmıyordum.

Bir yatağa ve ekran yüzeyine sahip odaya geri gidip kapıyı kilitledim. Bir saat sonra Ratthi yayınımı dürtüp, *Küçük bir ağ kurduk. Umarım yardımı dokunur,* diye mesaj gönderdi.

İhtiyatla bir arama başlattım. Her şeyi görebileyim diye bütün süitlerin oturma odalarına ve bağlantı koridorlarına kameralar kurmuşlardı.

Karmaşık bir duygusal tepki verdim. Yepyeni bir sinirsel bağlantı patlaması gerçekleşti. Tabii ya, zaten sık sık kolayca yorumlayamadığım karmaşık duygusal tepkiler veririm.

Kimse yeni ağı dışarıdan *hack*leyemesin diye kodda değişiklikler yaptım. Ardından kapının kilidini açtım.

Mensah istasyonun başka bir kısmında, devlet işleri için buradayken kullandığı bir konuta sahipti. Ailesinin büyük bir bölümü, ölmediğinden duydukları heyecanla onu görmeye gelmişti. Pin-Lee, Ratthi ve Gurathin'in şimdilik istasyonda kalmaları lazımdı çünkü yan taraftaki idari merkezin devlet ofislerinde GrayCris, sigorta firması ve Palisade'le yaşananlar hakkında bir sürü toplantı düzenlenecekti.

Oraya varışımızdan on iki saat sonra Arada ile Overse herkesi görmeye geldi. O noktada arşivimin onlarla ilgili kısmına erişebiliyor ve haklarında şunları hatırlayabiliyordum: (1) Eskiden müşterilerimdi (2) Bir çifttiler (3) Birbirilerinden hoşlanırlardı ve (4) Benden de hoşlanırlardı. Onları yerel kamera ağımdan yirmi üç dakika seyrettim, sonra da benimle konuşabilsinler diye odamdan çıktım. İnsanlar bundan sanki mutluluk duymuşlardı.

Arada hoplayıp zıplamasına ve kollarını sallamasına rağmen bana sarılmadı. On üç saat boyunca ötekilerle konuşmasının ardından bana, "Birkaç ay içinde küçük bir değerlendirme tetkikine gideceğiz," dedi. "Tüzel Kuşak'ın dışındaki bağımsız bir site olduğu için bir sigorta firmasıyla falan anlaşmayacağız. Yani o konuda endişelenmemize gerek kalmayacak. Ölmemizi engellemen için bizimle gelmeni istiyoruz. Karşılığında ne istersin bilmiyorum ama–"

"Nakit kartlarından hoşlanıyor," dedi Gurathin. Dönüp ona baktım. "Müstehcen bir el hareketi yaptığını varsayıyorum."

"Bunu konuşmak için beklemeniz gerekecek," dedi Pin-Lee onlara. "GüvBirim, hafızasını yeniden oluşturuncaya kadar sözleşmeli anlaşmalara giremez."

"Neden?" diye sordum ona. "Sahibim öyle dediği için mi?"

"Hayır, götoş," dedi Pin-Lee. "Çünkü ben senin hukuk danışmanınım."

Bu diyaloğun ve ötekilerin yatmalarının ardından Pin-Lee odama gelip çantamı aldı. (Varlığını hatırlayınca içini kontrol etmiş ve Wilken ile Gerth'in kimlik işaretçilerinin yanı sıra henüz kullanmadığım nakit kartlarını bulmuştum.) Pin-Lee, "Bu yaptığım teoride yasadışı; o yüzden kimseye söyleme," dedi ve çantama üç yeni kimlik işaretçisiyle beraber birkaç nakit kartı koydu. "Bunu bir terslik çıkması ihtimaline karşı sigorta farz et. Kimlikleri Gurathin hazırladı ve nakit kartlarını Ratthi ile ben TranRollinHyfa'ya gitmeden önce aldık ama kullanmadık. Preservation'ın dahili bir parasal ekonomisi yoktur ve bunlar vatandaş seyahat fonundan çekildi."

"Neden?" diye sordum.

"Sözlerimizde ciddi olduğumuzu, sana bir tür esir veya evcil hayvan gözüyle bakmadığımızı bilesin diye." Sonra da hışımla çekip gitti.

Tanımadığım insanlar ziyarete geldiklerinde odama saklandım. Zaten saklanmıyorken bile orada epey zaman geçiriyordum çünkü yeniden oluşum süreci kaynaklarımın büyük bölümünü tüketiyordu. Üç ila dört saatlik devreler boyunca ekran yüzeyinde yerel medya oynarken yatakta öylece yatmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Varışımızdan yirmi dokuz saat sonra Ratthi beni almaya geldi. Süitin oturma odasındaki büyük ekran yüzeyinde bir haber patlağı oynuyor ve herkes onu seyrediyordu. Mensah da oradaydı. Haber patlağında çeşitli insanlarla pek çok röportaj yapılıyordu ama esasen sigorta firmasının savaş gemisine düzenlenen saldırıya hâlâ kızgın olduğu ve GrayCris'e savaş açtığı söyleniyordu. (O hâlimle bile işlerin GrayCris için iyi gitmeyeceğini biliyordum.) Ayrıca GrayCris'in geçmişte yasadışı yabancı sentetik toplamasıyla ilgili bilgilerden dolayı artık daha başka bir sürü şirket ve siyasal kuruluş duruma müdahil olmuştu. Haber

patlağı, Milu'dan getirdiğim veriye atıfta bulunuyor ve Wilken ile Gerth'in şantaj amaçlı bellek çipinden kısımlara yer veriyordu. O kısımlara yasadışı uzaylı kalıntılarına sahip GrayCris ajan ve yöneticilerinin videoları da dahildi. (Çipte neler olduğunu zaten bildiğim için o bölüm gösterilirken arka planda biraz medya seyrettim.)

"Biz paçayı kurtardık," dedi Gurathin ve ekran yüzeyini kışkışlarmış gibi yaptı. "Artık birbirlerini istedikleri kadar paralayabilirler."

"Şirketlerle muhatap olmamız gerektiği sürece asla paçayı kurtaramayız," dedi Mensah. "Ama bu iyi bir gelişme."

"Sen ne dersin, GüvBirim?" diye sordu Arada.

Yeniden oluşum süreci tekrar hızlanıyordu ve insanlarla konuşacak kadar yerim yoktu. Kalkıp odama döndüm.

Yeniden Oluşum Süreci Yüzde 100 Bilişsel Seviyede Tamamlandı

Varışımızdan otuz yedi saat sonra doğrulup oturdum. Yüksek sesle, "Bu çok aptalcaydı," dedim. Her şey açık ve netti. Kendime not: Bir daha asla ama asla bot pilotlu bir savaş gemisine atlayıp suni bir Saldırgan'la kapışma. Neredeyse hafızan silinecekti, Katilbot.

Yataktan kalktım ve kameralarımı kullanarak süiti kısa bir taramadan geçirdim. İnsanların çoğu yemekli bir davete gitmişti. Overse ile Arada beraber Pin-Lee'nin odasında uyuyordu ve Gurathin kendi odasında, yayınından akademik dergiler okuyordu.

Çantamı aldım, ceketimi ve botlarımı bulup giydim, sonra da süitten sessizce ayrıldım.

İstasyon güvenliği daha çok Milu'daki gibiydi: İşlek mekânlarda veya aktarma merkezinde değil de terslik çıkabilecek alanlarda yoğunlaşmıştı. Rıhtımların etrafında silah tarayıcıları çokçaydı ama neredeyse hiç dron yoktu ve olanların çoğu küçük malların tesliminde kullanılıyordu. Ahşaptan yapılmış gibi gözüken yuvarlak yapıları ve holografikler yerine bir sürü gerçek bitkisiyle, aktarma merkezine epey çaba sarf edilmişti. Güverteye döşeli mozaik karolarıyla sistemdeki gezegenlerin florası ve faunası resmedilmiş, her birine birer bilgi etiketi eklenmişti. Yakınımdaki insanların dikkatini dağıtmaya birebir oldukları kesindi. Herkes karolara bakıyor veya yayını okuyor, başıboş gezinen bir GüvBirimi fark eden olmuyordu.

Ratthi, Pin-Lee ve ötekilerin seyrettikleri yerel haber bültenlerinden hiçbiri burada bulunduğumu bildirmemişti ve Tüzel Kuşak'tan gelen haber patlaklarında Dr. Mensah'a ait GüvBirimin TranRollinHyfa'dan kaçışta parmağı olduğu belirtilse de, kendimi güvenlik videolarından çıkarmakta o kadar iyi bir iş başarmıştım ki ellerinde Serbest Ticaret Limanı'ndan kalma konfigürasyon değişimi öncesi eski görüntülerim hariç hiçbir şey yoktu. Endişelenmemi gerektirecek büyük bir sorundan kurtulmuştum.

Bu aktarma merkezinin diğerlerinden farklılık gösteren bir diğer tarafı da yayın reklamlarının bir mesafe limitiyle kısıtlanması ve dolayısıyla ekranların ağırlıklı olarak mağazaların içinde yer almasıydı. Bunu garipsemedim desem yalan olur. Yayından görebildiğim kadarıyla biri yolcular için nakit paraya, diğeriyse

yerel vatandaşlar için takas bazlı bir sisteme dayanan iki farklı finansal sistem kullanılıyordu.

Neyse ki rezervasyon büfelerinde nakit kartları kabul ediliyordu.

Transit tarifelerini gözden geçirdikten sonra biraz vakit öldürmem gerekiyordu. O yüzden aktarma merkezinin "Karşılama Merkezi" olarak listelenmiş bölümüne gittim. Daha önce bir limanda hiç böyle bir yer görmemiştim ama zaten hiç böyle bir yer aramamıştım da. Yani belki diğerlerini gözden kaçırmıştım. Mekânda, Preservation İttifakı'ndaki bütün gezegenler ile istasyonlar hakkında büfeler ve bilgi ekranları mevcuttu. Tepedeki bir kubbe çeşitli Preservation gezegenlerinin gökyüzünü taklit ederken çevrede dikilen gerçek insanlar ve geliştirilmiş insanlar, burada yaşamak isteyen insanların sorularını yanıtlıyorlardı. Onlardan sakınmaya çalışarak bir dükkân olduğunu sandığım bir yere girdim ve mekânın aslında bir tiyatro olduğunu keşfettim.

Daha önce gerçek yaşamda hiç tiyatro seyretmemiş, onları yalnızca eğlence medyasındaki şovlarda görmüştüm. Öykü, odanın ortasındaki bir hologramla anlatılıyor, hologramın etrafında birbirine çok yakın durmayan büyük ve rahat koltuklar bulunuyordu. Karşımdakinin dev bir ekran yüzeyinden başka bir şey olmadığını biliyordum ama yine de dayanamadım. Üç saatlik hologram şovda ilk kolonicilerin oraya nasıl geldikleri gösteriliyordu. Esasen Ratthi ile Mensah'ın bana sonu gelmiş bir koloniden kaçan dev gemi hakkında anlattıklarının uzun bir versiyonuydu. Anlatım tarzı biraz banal olsa da iyi bir öyküydü.

Bittiğinde bindirme alanına döndüm ve işaretlemiş olduğum taşıyıcıların civarındaki faaliyeti kontrol ettim. Güvenlik önlemlerinde hâlâ bir artış yoktu.

Pin-Lee'nin kartlarından biriyle bilet aldım ve bir yandan medya seyredip bir yandan da istasyon güvenlik yayınını gözlerken uyurmuş gibi yapabileceğim gerçek kanepelere ve koltuklara sahip bir bekleme alanı buldum. Durumda yine bir değişiklik olmadı.

Nihayet taşıyıcım binme çağrısı yaptı ama yerimden kalkmadım.

İstasyon rehberinden, idari bloğun Liman İdaresi'yle aynı kısmında Mensah'ın bir ofisi olduğunu öğrendim. Özel konutu da listelenmişti. (Ne kötü bir fikir. Preservation'ın kendini bir tür gayri ticari insan cenneti gibi gördüğünün farkındaydım ama bu kadarı da fazlaydı.) Ailesi de orada olacağı için evine gitmek istemediğimden ofisine gittim.

Yolumun üzerinde bazı güvenlik tedbirlerini ve rutin aksaklıklarla ilgili sahte yayın alarmlarıyla dikkatleri kolayca dağılan üç geliştirilmiş insanı aşmam gerekti. Mensah'ın idari plaza alanına tepeden bakan bir balkona ve büyük ekran yüzeylerine sahip ofisi hoştu. Hiçbir şeye el sürmeden kanepeye uzandım ve sekiz saat boyunca dizi seyrettim.

İstasyon yayınını arka plana atmıştım ve hâlâ ne bir güvenlik alarmıyla ne de yolcu ya da bot pilotlu taşıyıcılar civarında alışılmadık bir faaliyetle karşılaşmıştım.

Derken Mensah'ın iki insanla ve onun minyatür bir versiyonuna benzeyen küçük bir çocukla beraber dış fuayeye geldiğini saptadım. Ayağa kalkıp bekledim.

İçeri girdiklerinde zınk diye durdular.

"Benim," dedim.

"Evet, görüyorum." Mensah dudaklarını birbirine bastırarak yüz ifadesini gizlese de kızgın bir hâli yoktu. Diğer insanlara göz attı, sonra da bana, "Bir dakika," dedi.

Mensah onlarla konuşurken ben de balkona çıktım. Balko-

nu, iki kat aşağıdaki plazadan koruyan bir hava bariyeri vardı. Eh, herhalde bu bile hiç yoktan iyiydi. Plazaya içinde gerçek bitkilerin yer aldığı büyük bir mozaik döşenmiş, çevresine de soyut tarzda detaylı heykeller dikilmişti. İnsanlar ve botlar onun üstünden geçerek diğer liman ofislerine gidip geliyorlardı. Mikrofondan gelen hafif ayak sesleri bana küçük insanın peşimden geldiğini haber verdi. Kız, tırabzanın önünde durdu ve kaşlarını çatarak beni merakla süzdü. "Merhaba," dedi.

"Merhaba," diye karşılık verdim. "Ben annenin evcil güvenlik danışmanıyım."

Kafa salladı. "Biliyorum. Sana ismini sorarsam büyük ihtimalle bana söylemezmişsin."

"Annen haklı."

On saniye bakıştık, sonra kız ciddi olduğuma karar verdi. "Ayrıca onu bir grup şirket yardakçısından kurtarmışsın."

"Annenin 'yardakçı' kelimesini kullanmadığından eminim." Bunun kadim bir sözcük olduğunu, anlamına bile bakmadan biliyordum çünkü Preservation İttifakı'nın diğer dünyalarından birinde çekilmiş *Özgür Sistemlerde Maceralar* adlı dizi yerel olarak yirmi yıl önce yayından kaldırılmıştı ve "yardakçı" sözcüğü bir tek o dizide kullanılırdı. Mensah'ın küçük insanının da onu o diziden öğrendiğinden yüzde 93 emindim.

"Ne kastettiğimi biliyorsun." Kollarını göğsünde kavuşturdu. Belli ki ağzımdan daha fazla bilgi almayı beklemiş ve bunun olmayacağını anlayınca hüsrana uğramıştı. "Ama onu kurtardın, değil mi?"

"Evet. Görmek ister misin?"

Şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Tabii."

TRH bindirme bölgesinde yaptığımız kaçışımızın, GüvBirimlerle ve Muharebe GüvBirimiyle girdiğim çatışmanın ve de mekikle kaçışımızın videosunu açtım. Hızlı bir düzenlemeyle

daha kanlı yakın çekim görüntülerini çıkardım ve dosyayı kızın yayınına aktardım.

Çocuğun gözleri dalıp gitti, sonra da videoyu seyrederken donuklaştı. Etkilenen ama bunu belli etmemeye çalışan genç bir insanın ses tonuyla, "Vay be," dedi.

"Annen de beni kurtardı. Bir sonik kazı matkabıyla bir GüvBirimi vurdu."

Videoyu bitiren kız bana tekrar kaşlarını çattı. "Demek bir GüvBirimsin." Omuz silkmeye benzeyen anlamadığım bir hareket yaptı. "Bu... garip bir şey mi?"

Sorusu karmaşık olsa da basit bir cevabı vardı. "Evet."

Mensah da balkona çıktı ve katiyetle ofisin içindeki oturma alanını gösterdi. Küçük insan el sallayarak veda etti ve gidip oturdu. Mensah yanıma gelip tırabzana yaslandı. "İstasyonu terk ettiğinden korkuyordum."

Yüzüne profilden bakabilmem için gözlerini plazadan ayırmadı. "Düşünmedim değil."

Yirmi saniye boyunca konuşmadan plazadaki hareketliliği seyretti. "Peki şimdi ne yapmak istediğini düşündün mü?"

"Medya seyretmek."

Takındığı kalkık kaşlı yüz ifadesi kayıtlarımda *komiklik etmeye çalıştığını biliyorum ama komik değilsin* anlamına geliyordu. Mensah onu genellikle Ratthi ve Gurathin için kullanırdı. "Bana kalırsa tek yapmak istediğin bu olsaydı, şu anda bir yerlerde öyle yapıyor olurdun ve Milu'ya hiç gitmezdin."

"Milu'ya giderken yolda bir sürü medya seyrettim." Bunun bir karşı sav olduğu pek söylenemezdi ama yine de önemli bir veriydi.

"Gurathin bana onunla paylaştığın videoyu gösterdi." Ayres ve diğerleriyle beraber yolculuk ettiğim taşıyıcıda çekilmiş videoyu kastediyordu. "O insanlara yardım ediyordun."

"Onlara yardım edemedim. Bir iş sözleşmesi imzalamışlardı."

Verdiği tepkiden bunun ne anlama geldiğini tamı tamına bildiğini gördüm. "Öyleyse onlara yardım etmen için artık çok geçmiş." Bana doğru dönecek gibi oldu, sonra yeniden plazaya baktı. "Ama yardım etmeyi istemişsin."

"Ben, insanlara yardım etmeye programlandım."

Yine o kalkık kaşlı ifade. "Ama medya seyretmeye programlanmadın."

Haksız değildi.

Mensah sözlerini sürdürdü. "Sormamın sebebi GoodNightLander Independent'tan bir iş teklifi almış olman."

Tamam, işte bu bir sürprizdi. "Demek beni satın almak istiyorlar. Faaliyet gösterdikleri bölgelerde yasadışı olduğumu sanıyordum."

"Bir GüvBirime sahip olmak yasadışıdır," diye düzeltti Mensah. "Onlar Preservation İttifakı'nda yaşadığından şüphelendikleri ve vatandaşlık durumuna önem vermedikleri Rin adlı birini tutmak istiyorlar." Gülümsedi. "Sanırım meramlarını böyle anlatmışlardı."

Duyduklarıma hâlâ inanamıyordum. "Yani bir GüvBirim tutmak istiyorlar."

"Değerlendirme ekiplerini muharebe botlarından ve kiralık katillerden kurtarmış kişiyi tutmak istiyorlar ve o kişinin ne olduğunu umursamıyorlar." Tekrar bana göz attı. "Ayrıca Doktor Bharadwaj'la konuşuyordum. Öykünü halka anlatmayı düşünür müsün, merak ediyor. Haber yayını değil bir belgesel için. Preservation İttifakı'nda bir süredir sunilere ve yüksek seviyeli botlara vatandaşlık tanınmasına yönelik küçük bir akım yaşanıyor. Bharadwaj başından geçenleri kendi sözlerinle anlatmanın o akıma büyük bir katkı sağlayacağı görüşünde. Yalnızca Serbest Ticaret Limanı'nı terk etmeden önce bana gönderdiğin mesajın,

GrayCris hadisesinin umumi bir özeti olarak yayınlanmasını kabul etsen bile yardımı dokunur. Aklın yatarsa Bharadwaj konuyu seninle görüşmek istiyor."

Tamam, belki de dehşete düşmeliydim. Bana söylediği korkunç bir fikirdi. Daha doğrusu korkunç derecede cazip bir fikir. "Eğlence yayınındaki bir belgesel için mi?" diye sordum.

Mensalı kafa salladı. "Dediğim gibi, bunlardan hiçbirinin acelesi yok. Sadece burada daha şimdiden seçeneklerinin bulunduğunu ve bir güvenlik danışmanı olarak hizmetlerin yahut tavsiyelerin için daha başka teklifler de alacağını bilmeni istedim, o kadar. Tabii her ne yapmaya veya her nereye gitmeye karar verirsen ver, aklına takılanları görüşebileceğin dostlarının olduğunu da bil."

Seçeneklerim vardı ve hemen karar vermem gerekmiyordu. Bu iyi bir şeydi çünkü ne istediğimi hâlâ bilmiyordum.

Fakat belki de düşünüp taşınırken kalabileceğim bir yere sahiptim.

KATİLBOT'UN TÜM SİSTEMLER ÇÖKTÜ İLE BAŞLAYAN MACERASI SONA ERİYOR!

Katilbot umursamaya programlanmamıştı; öyleyse bugüne dek ona değer vermiş tek insana yardım etmeye karar vermesi, kodunda bir hata olması dışında başka nasıl açıklanabilir ki?

Kendi kanlı geçmişinin sırlarını gün yüzüne çıkarmak için galaksiyi boydan boya kat eden Katilbot, aynı zamanda GrayCris hakkındaki korkunç gerçekleri de öğrenmişti. Şimdiyse, GrayCris'in daha fazla can almasını engellemeye çabalayan Dr. Mensah'a yardım etmek için geri dönüyor.

Ancak kaçak bir robota kim inanır ki?

"Katilbot'a bayılıyorum."
—ANN LECKIE

Çeviren: Cihan Karamancı
www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786057 762870
/ithakiyayinlari
Kapak İllüstrasyonu: Jaime Jones